JEAN DE LÉTRAZ

12 NOPȚI DE DRAGOSTE

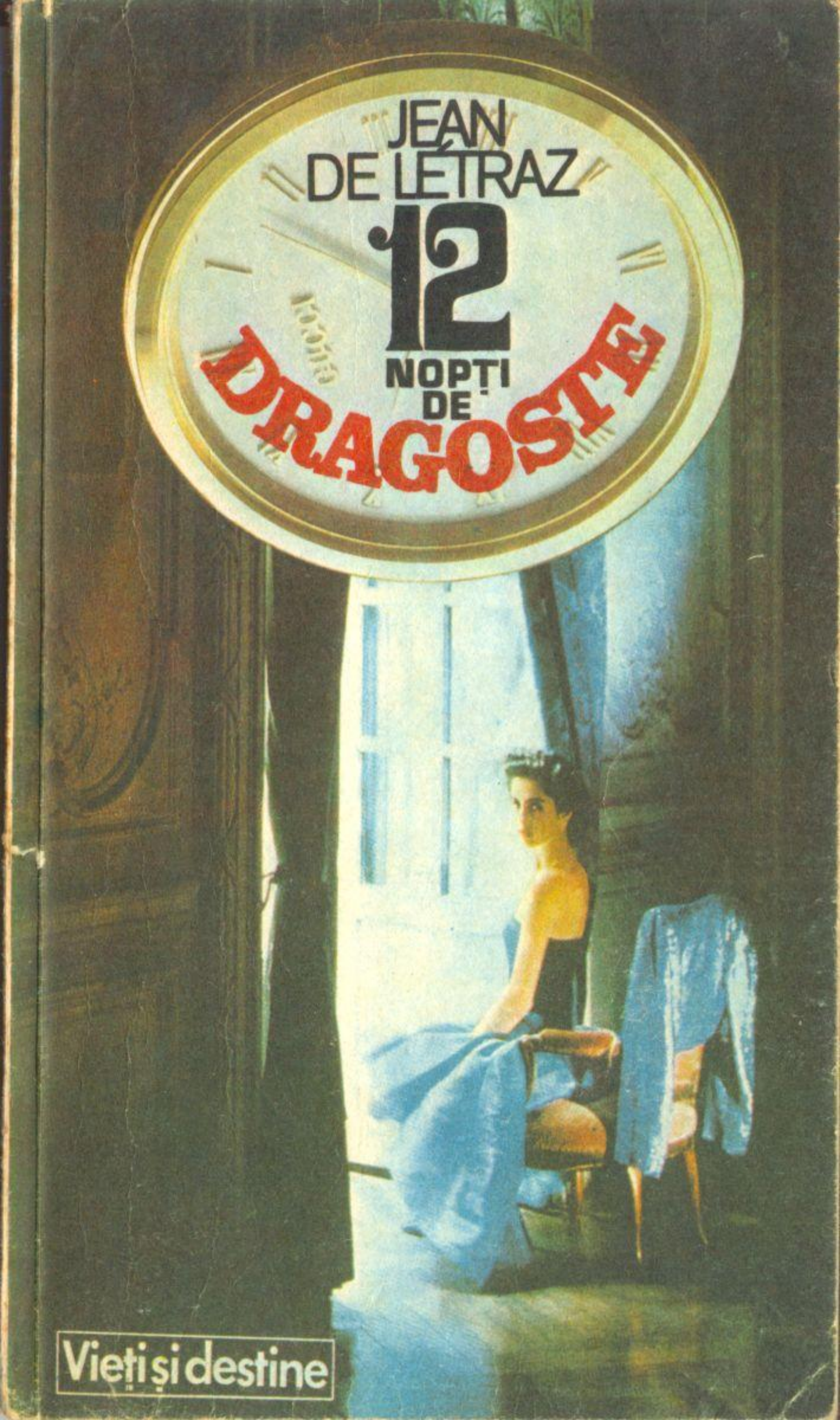

Vieți și destine

JEAN DE LETRAZ

DOUĂSPREZECE NOPȚI DE DRAGOSTE

sau

Viața unei femei

ISBN 973-95351-0-0

EDITURA **LOGOS** BUCUREȘTI S.R.L.

Str. Intrarea Lucaci nr. 3, et. 3, ap. 8, sector 3;
Telefon 61.76.57

JEAN DE LÉTRAZ

DOUĂSPREZECE NOPŢI DE DRAGOSTE

sau

Viaţa unei femei

ROMAN

EDITURA LOGOS

BUCUREŞTI 1991

Tiparul executat la „Arta Grafică“ S.A.

CUVÎNT ÎNAINTE

Douăsprezece nopți de dragoste, sau viața unei femei . . .

Știu că mi se va reproșa acest titlu, dar el nu putea să fie înlocuit prin altul.

Mi s-a mai spus: „De ce nu patrusprezece?"

Patrusprezece nopți . . . patrusprezece popasuri.

Și se adăuga: „Intitulează-ți romanul: patrusprezece nopți de dragoste sau calvarul unei femei".

Cartea aceasta nu e însă nici un simbol, nici o melodramă. Ea nu are decît o ambiție, aceea de a fi omenească.

Autorii serioși se feresc în zilele noastre să vorbească în cărțile și în piesele lor de teatru despre amor.

Toată această literatură „inteligentă", deoarece face caz numai de intelectualitate, prezintă un interes speculativ extrem. Artiștii consideră cu bună dreptate că un pictor care copiază servil natura face fotografie proastă și că un scriitor care delimitează minuțios o fișie de viață se bălăcește într-un realism fără originalitate.

Exact. Dar este exact, de asemenea că goana exasperată după noutate amuză poate spiritul, dar nu atinge inima. În creuzetul imaginației minereul înroșit al ideilor poate suferi cele mai baroce și mai fanteziste transformări. Unii se complac actualmente să-l fixeze în tiparul capricios al comparațiilor.

Bogăția de imagini reflectează ideea primă și o repercutează. Ca în acele palate cu miraje scumpe copilăriei noastre, unde un joc îndelungat de oglinzi reflectează la infinit aparența celui mai însemnat obiect, așezat la mijloc, scriitori plini de talent ne dau iluzia plăcută a infinitului, grație dispoziției complicate a oglinzilor metaforice de care au grijă să se înconjoare.

Un atare procedeu literar distrează totdeauna, dar rămîne cu mult prea artificial ca să emoționeze.

Știu, de asemenea, că sînt oameni care nu vor să fie mișcați și care profesează cel mai profund dispreț pentru reacțiile noastre afective.

Nu pentru ei am scris această carte.

O dedic tuturor acelora care cred că dragostea prezintă încă oarecare interes, chiar într-un roman.

AUTORUL

PRIMA NOAPTE

NOAPTEA FECIOAREI

Janine Pinson, — Nini Pinson, cum îi spuneau, rizînd, micile colege de atelier, — se duse la bucătărie să-şi ia catrafusele înainte de-a se culca.

Era cam ostenită, şi, mai ales îi era frică. Rămăsese singură acasă şi trăgea cu urechea la zgomotele vulgare din locuinţa muncitorească în care sta.

Vecina de sus îşi tiriia papucii. Cumetrele se arătau încă în capul scărilor; copiii urlau de la un etaj la altul, iar cineva pompa apă în curte. Izbită de pavaj, găleata scoase un geamăt metalic, sporit de ecoul care evocă în chip neplăcut, pentru Nini, apa îngheţată ce ţîşneşte sacadat din pompa astmatică, stropind papucii rupţi.

Era frig. Deschise fereastra văduvă de un ochi. Flacăra luminării pîlpîia din cauza curentului. Un miros urît de apă rîncezită se ridica din lighean. Farfuriile murdare, de pe masă, zăceau pe-o tavă unde se sleise un rest de sos.

Dl. şi d-na Pinson plecaseră în provincie să îngroape o rudă apropiată. Mijloacele nu le îngăduiau să-şi ia şi copiii. De altminteri, Nini care cîştiga două sute de franci pe lună, nu putea să-şi întrerupă lucrul. Cît îl priveşte pe Albert, fiul mai mare, care trecuse pe la un consiliu de revizie, primise cu bucurie tainică vestea că părinţii au să lipsească o noapte întreagă.

Apartamentul era compus din două încăperi, dintre care una mică, o bucătărie şi o altă odăiţă.

Camera mai mare era dormitorul d-lui şi dnei Pinson. În cealaltă, care servea şi de sufragerie, Albert îşi desfăcea în fiecare seară un pat de campanie. Din galanterie fraternă el nu renunţase la această prerogativă. Exilată, prin vîrstă, din promiscuitatea paternă, Nini fusese expediată în odăiţă, unde se culca pe o saltea veche. Nu se plîngea. Iarna, cuptorul

din bucătărie îi dăruia oarecare căldură și, de la un capăt a anului la altul, o lumînare înfiptă în gîtul unei sticle îi îngăl duia lectura foiletoanelor ce-o transportau în palate de basm- sau în hoteluri moderne cu valeți galonați și cu tineri amorezi de cinema.

Cînd revenea la realitate, înainte de-a sufla în lumînare, Nini ofta contemplînd decorul mizerabil care-i întristase copilăria. Dacă fetele sărace și frumoase de altădată avuseseră instinctul unui lux pe care-l ignorau, Nini, mai instruită, avea viziuni precise în această privință. Nu fiindcă ar fi fost în contact cu prietene de-o mai bună condiție, ci pentru că filmele proiectate pe ecranul din cartier întipăresc în mintea uluită a copiilor din popor amintirea neștearsă a interioarelor luxoase în care imaginația se complace să le înfățișeze pe comedienele de roman și pe curtezanele la modă.

Nini își împăturise cu grijă rochia și corsajul pe spătarul unui scaun hodorogit. Se strîmbă cu milă privindu-și lenjeria.

„Dacă n-ar mai fi și astea amărîte!...” murmură ea. Și dădu drumul unor pantalonași albi împerecheați cu o cămașă roză — soldul unei manufacturi în lichidare.

Nini își zvîrli pe spate, cu o mișcare grațioasă, părul negru, frumos, retezat scurt. Cînd cămașa îi lunecă în jos, adolescenta se contemplă, curioasă de goliciunea sa.

O oglindă bătrînă, agățată de mînerul ferestrei, îi înfățișă chipul fin a cărui paloare sporea mărimea ochilor umbriți de gene lungi, învoalte.

Zîmbi, ca să-și vadă dinții albi, sănătoși, zdraveni, de mică lupoaică ahtiată să rontăie fructele plăcute ale vieții.

— Ai niște buze și o ceafă — adevărate cuiburi pentru sărutări! îi declarase contabilul casei unde lucra.

Nini înălțase din umeri, în tăcere, dar complimentul o copleșise de bucurie și se înapoiase acasă în seara aceea cîntînd.

Obrajii i se împurpurară amintindu-și de acest fleac. Nimeni încă nu-i înșfăcase buzele și ceafa, dar trebuia recunoscut că ele erau foarte ispititoare. Cam plăpîndă ceafa este drept — ca și umerii și șoldurile, de altfel.

Ținînd oglinda deasupra capului, Nini încercă să-și examineze spatele și constată cu oarecare ciudă că încă n-ar putea să suporte decolteul eroinelor de cinema. Dar ea abia împlinise paisprezece ani....

Singurătatea și tăcerea din casă o alungară cu spaimă în pat; i se părea că se află în mai mare siguranță sub pătură, cu brațele lipite de corp.

Fără îndoială că Albert va profita de lipsa dlui și dnei Pinson ca să-și petreacă noaptea în oraș, într-o tovărășie veselă.

Ca să adoarmă mai iute, ca să scape de impresia neplăcută de părăsire, ea renunță la lectura-i obișnuită și făcu întuneric.

Zgomote neobișnuite o treziră brusc în toiul nopții; se auzea mișcare. Desigur, hoți.

Ascultă; inima îi zvîcnea; trupul îi era umezit de o sudoare rece.

Hoțul nu era singur, în orice caz, căci ea distinse clar, prin peretele subțire, șușotitul a două voci.

Se gîndi să deschidă fereastra și să strige după ajutor. La ce bun? Mai înainte ca strigătele sale să-i trezească pe vecini din somnul lor de plumb, ar fi plătit scump gestu-i nechibzuit. Mai bine să nu miște și să rămînă neobservată. Încremeni, cu suflarea tăiată, cu urechea la pîndă.

Musafirii nocturni, misterioși, păreau că nu se grăbesc. Desigur, observaseră iute că n-au mare lucru de luat din casă. Ce puteau nădăjdui după ce goliseră dulapul și după ce tăiaseră rogojinile?

Nini fu intrigată de niște rîsete înfundate. Nu, zău, nostimi pungași! Și deodată un răcnet spintecă tăcerea. Un răcnet de femeie, care o îngheță pe Nini de groază și o ridică din așternut. Dar un hohot de rîs o liniști în clipa următoare. Rîsul tineresc, comunicativ al lui Albert.

Fratele ei! Adusese o femeie acasă, profitînd de călătoria părinților, ca să transforme camera lor într-o garsonieră.

Nini prinse, lămurit, frazele următoare:

— Taci din gură, roșcato, că doarme soră-mea alături.

Glasul îndrăgostit al necunoscutei răspunse;

— Mititelule, nu sînt eu de vină. Cînd simt durerea, știi, n-am încotro, trebuie să strig... și apoi, știi bine că-mi place și că mai vreau.

— Bine, uite că ai! declară tînărul.

Nini ascultă, chinuită de-o curiozitate nebună. Ultimul colț al unui văl misterios avea să se ridice.

Zguduită încă de strigătul țîșnit din mărtuntaiele femeii, nu se putea împotrivi ispitei ce i se oferea de-a afla totul în noaptea asta. Știa bine că amorul fizic exista, dar nu-i cunoștea riturile, în ciuda aerelor ei de fată dezghețată. Nefiind instruită asupra esențialului, nu cunoștea nimic și era la vîrsta tulbure cînd trupul se-nfioară la gîndul îmbrățișărilor necunoscute.

Liniștiți de tăcerea din juru-le, stăpîniți de plăcerea lor egoistă, amanții vorbeau acum cu mai puține precauțiuni. Îndrugau toate banalitățile cu care se complac oamenii cînd iubesc. Nini se folosi de zgomotul conversației lor și se ridică, mlădioasă, felină, ca o pisică. Ieși din odăiță, goală, ba chiar desculță, ca să nu se trădeze. Formă albă în semi-întuneric, asemenea unei umbre scăpate dintr-o pagină voluptoasă de Pierre Louys, se strecură pînă la ușă odăii celei mari. O dîră luminoasă, furișată prin două tăblii desfăcute, îi dezmierdă indiscretă sfîrcurile sînilor. Nini își puse ochiul la crăpătură.

Fără să se încurce în scrupule, Albert adoptase camera și patul părinților ca front de bătălie amoroasă. Hotelurile sînt costisitoare, și apoi e mai bine acasă:

Emilia, mica spălătoreasă pe care el o curta de multă vreme, îi spusese chiar în dimineața zilei aceleia;

— A, nu, Bebert, nu la hotel, mi-ar fi rușine de mine, și pe urmă sînt prea cunoscută în cartier.

El răspunse cu un aer mîndru;

— N-avea grijă, o să mergem la mine.

Erau la el sau, mai bine zis, erau la dl și dna Pinson, care, în timpul veghei funebre, habar n-aveau de acest sacrilegiu.

Impudici, Albert și Emilia se dezmierdau cu voioșie deasupra păturilor; gîdilată și excitată, mica spălătoreasă înapoia amantului dezmierdările cu care el o gratifica. Cu răsuflarea tăiată, cu ochii măriți peste măsură, Nini contemplă jocul lor. Deoarece Emilia gemea de plăcere, simți dorința mîngîierilor care păreau să procure atîtea beții interioare. O amintire trecu prin cugetul copilei. Pe cînd era la școală, se cățărase pe-o frînghie; atingerea frînghiei între pulpele strînse îi dăduse deodată o senzație negrăit de plăcută prin tot trupul.

Acum înțelegea !

Inconștient de spectacolul pe care-l oferea, Albert nu se gîndea decît la plăcerea sa. . . Cu pleoapele închise, Emilia îl atrăgea spre ea. . . Și, zguduită de revelația brutală care pîngărește în mod aproape identic atîtea fete din popor, Nini își încordă toată făptura. Își mușcă buzele, ca să nu răcnească. Dar un fior îi cutremură umerii. Emoția și frigul o înghețau subit. Se înapoie grabnic la ea și se culcă. Se trînti în așternut, izbucni într-un plîns nervos. Voluptății îi urmă o mîhnire profundă, o oboseală infinită, o indispoziție morală de nesuferit.

Dar Nini dori, îndîrjită, să mai încerce spasmul care o zdrobise. Își strivi sînii tineri în pînza aspră, șoldurile îndurerate se cufundară, se legănară, în căutarea voluptăților bolnăvicioase . . . Acoperită de sudoare, Nini duse deodată mîinile la pîntece. O durere ascuțită, sfîșietoare, o frînse în două; gemu ca sub arsura unui cuțit care i-ar fi intrat în carne.

Și scoase deodată, de sub pătură, mîna muiată într-un lichid călduț pe care îl recunoscu, după miros, că-i sînge. Spaima o făcu să răcnească:

— Ajutor ! Ajutor ! Mor, mor, Albert, Albert . . .

Striga într-una, strîngînd în pumni șalele îndurerate.

Fratele se ivi în ușă:

— Ce ai, Nini? Ai visat urît?

— Mă doare . . . Mi-e rău . . . Îmi curge sînge . . .

— Te-ai rănit?

— Nu . . . Nu știu . . . Așa, deodată . . .

El înțelese:

— Aha !

Și neștiind ce să facă în astfel de împrejurări, o chemă pe Emilia. Mica spălătoreasă se plecă, înduioșoată, asupra surioarei sale întru mizerie.

Îl îndepărtă pe Albert.

— Lasă-ne singure. O îngrijesc eu.

Și Emilia îi șopti, plină de milă în fața unor frămîntări pe care ea le cunoștea cît se poate de bine, îi șopti Ninei, care zăcea, palidă, frîntă, cu ochii încercănați, cu capul dat pe spate;

— Mititica de ea ! Părea așa de liniștită. I-a venit și ei rîndul . . .

A DOUA NOAPTE

INIȚIATORUL, SAU O ZI CARE FACE CÎT O NOAPTE

Fecioară fără să fie inocentă, dar și fără viciu, Janine aștepta de doi ani omul care să facă din ea o femeie adevărată.

În ciuda orelor de nelămurită nerăbdare, nu se grăbise să se dea celui dintîi venit. Deși ocaziile nu-i lipsiseră.

Cum Albert plecase la regiment, ea părăsise odăița și pusese stăpînire pe patul de campanie din sufragerie. Confortul relativ de aici îi micșorase dorința de a-și schimba cît mai grabnic felul de a trăi.

Două forțe se înfruntau într-însa:

Reverii nocturne, solitare, dădeau în trupul ei naștere nevoii lascive de o îmbrățișare bărbătească. În acele minute bolnăvicioase, imaginea fratelui și a Emiliei, așa cum îi spionase într-o noapte, îi hărțuiau mintea înfierbîntată. Ar fi cedat oricui pentru a desăvîrși actul trupesc a cărui obsesie îi făcea tîmplele să zvîcnească.

Dar în stradă, în clipa cînd ar fi putut să urmeze un bărbat, sentimentalitatea-i de midinetă, un dram de ambiție și mult respect omenesc o opreau pe marginea prăpastiei.

Nu era dispusă să se împotrivească inimii, dar aștepta ca ea, inima, să vorbească. Prea neexperimentată ca să sufere dominația senzuală a unui necunoscut, reflecta asupra sentimentelor ce-i încolțeau în suflet.

Ambiția o sfătuia să fie prevăzătoare. Ca toate cele de o măsură cu ea, care au ani de pierdut și iluzii, îl visa pe Făt-Frumos la toate răspîntiile drumului.

Cînd n-ai nici un ban în buzunar, mergi cu ochii pironiți în pămînt, cu nădejdea copilărească, totdeauna dezamăgită, că ai să găsești un portofel miraculos.

Cînd ți-e inima goală și ai încredere în steaua ta, îți închipui că e natural ca toate cenușăresele să meargă în cupeu.

Janine nu întrevedea cîtuși de puțin posibilitatea unei căsătorii. Pentru ea căminul era un bărbat beat, brutal sau leneș, plozi care chelălăiesc și pe care trebuie să-i curăți; corvezi cu spălatul vaselor și la bucătărie. Exemplul matern nu-i îngăduia nici o iluzie în această privință.

E bine pentru micile burgheze să gîndească, încîntate, la perspectivele „căminului".

În popor nu există stăpîne de casă; există numai sclave ale menajului și ale maternității.

Și apoi Janine n-avea decît șaisprezece ani. Cine ar fi vrut să aibă de nevastă o copilă ca ea?

Desigur, era nostimă, și farmecul aproape aristocratic al chipului ei îi trăda obîrșia.

Un cronicar isteț ar fi notat că, acum șaptesprezece ani, dna Pinson, care era o fată frumoasă, fusese cameristă într-un castel al contesei de R. . .

Contesa de R. . . . văduvă recentă, avea doi fii, tineri băieți chipeși, unul de optsprezece ani, altul de douăzeci; depărtarea orașului nu le surîdea desigur acestora în fiecare seară, — așa că. . .

Farmecul acesta juvenil și, în consecință, cu atît mai tulburător, putea să-i încînte pe îndrăgostiții de duzină, dar era de natură să neliniștească un logodnic serios. Se poate afirma că o selecție naturală, fatală, ia caimacul fetelor din stratul de jos. Plimbați-vă prin cartierele muncitorești; nu veți vedea decît matroane deformate sau cumetre care nu păstrează nici o urmă de frumusețe. Și totuși poporul își are florile sale prețioase pe care grădinari iscusiți le transplantează în sere mai delicate.

Janine bănuia așa ceva în chip nelămurit. Singura ei greșeală era cînd își închipuia că strămutarea se face fără zguduiri, fără asimilare, de pe o zi pe alta.

Își văzuse, rînd pe rînd, camaradele de atelier emancipîndu-se și luîndu-și cîte un drăguț. Batjocurile cu care ele îi copleșiră cumințenia o făcură să sufere.

Cînd venea la lucru, confidențele și șușotitul se curmau.

— Să n-o ofensăm pe sfîntă ! glăsuia Leonia, mîndră că a ajuuns la a treia aventură.

Celelalte lucrătoare își treceau scrisorile de dragoste ca să compare stilul epistolar al amanților lor.

Numai Nini era ținută la o parte, deoarece ea nu avea nici un bilețel dulce de zvîrlit ca hrană curiozității obștești.

Cele mai zvăpăiate umblau și cu fotografii obscene pe care le examinau într-ascuns, izbucnind în hohote exaltate de rîs.

— A, să nu-i arătați Ninei, c-ar excita-o !

Ostilitatea o jignea. Nu mai putea să suporte bătaia de joc a urîtelor astea pretențioase, ale căror cuceriri le-ar fi putut sufla dacă ar fi vrut.

În răstimpul acesta dl Gaston, mai stăruitor decît alți concurenți, își puse candidatura oficială la mîna stîngă a a Ninei. Dl Gaston era coafor. Era un tip subțire. Nu bărbierea el oare în fiece dimineață un ziarist și un deputat? Era un tip subțire pînă la părul ai cărui cîrlionți lucioși erau despărțiți printr-o cărare la mijloc. Mustăcioara bine pomădată îl împodobea cu două virgule așezate invers.

Dl Gaston era un om liber. Era un artist capilar. Nu frecventa cîrciumile. Dansa în taverna Olimpia.

Deoarece nu era înalt, purta tocuri înalte și arbora vestoane strînse mai sus de talie, ca să-i prelungească o siluetă pe care o socotea bine făcută.

Îi plăceau femeile. Nu se ducea la bordel niciodată. Cînd își petrecea noaptea cu o profesionistă de foaier, o boteza dansatoare de music-hall, uitînd deocamdată un amănunt; femeea cucerită lucra în sală și niciodată pe scenă.

Aventurile acestea îi permiteau să se frece cu demi-mondenele teatrelor, cel puțin așa afirma el a doua zi, cu lungi subînțelesuri.

Avea succes, sau chiar succese. Le disprețuia pe lucrătoare, dar consimțea să aibă de-a face cu stenodactilografe, cu funcționare de magazin și cu vînzătoarele cu părul retezat a la Ninon.

Janine i se păru o pradă lesnicioasă. Nu-i spunea Nini, căci numele acesta suna vulgar pentru urechea lui delicată.

I se adresa: „Bonjur, Nine . . . Bonsoir, Ninette".

Sugînd bomboane parfumate, ca să-și parfumeze gura în armonie cu parfumul răspîndit din belșug în păr (ceea ce reprezintă una dintre cele mai rafinate cochetării), el susura printre buzele-i țuguiate;: „Nine . . . micuța mea, tu meriți o soartă mai bună. Îți prezic c-o s-o ai . . ."

Proiecta pe dinaintea ochilor midinetei un viitor de aur. El i se prezenta în postură de înger trimis de Providență.

Promisiuni precise nu făcea, căci și-ar fi îngrădit cîmpul imaginației și și-ar fi angajat răspunderea.

Janine îl asculta. Limbuția lui o legăna plăcut. Nefiind interesată, fata nu se deda unor calcule imediate și chibzuite. Dl Gaston nu era ecoul unui glas interior care-i prezicea un noroc apropiat. Visurile Janinei erau prea vagi pentru ca ea să suspecteze pălăvrăgeala confuză a coaforului.

Acceptă „cinemaul" și plimbarea sentimentală pe străzi pustii, poleite de clar de lună. În penumbră trupurile obosite de munca zilnică se lasă îmbrățișate, iar degetele nu se ofensează de-o strîngere discretă.

Serior, dl Gaston acesta era un tip bine. Vorbea distins. Cunoștea viața. Aerele lui, de un aristocratism dubios, n-o șocau pe Janine care avea aspirații, dar nu avea încă gust. Gustul nu se capătă decît cu timpul, după chibzuiri și sfaturi bune, — ceea ce-i lipsise pînă atunci copilei din foburg. Neputînd încă să facă o deosebire între eleganță și caricatură, ea aprecia în mod firesc rufăria curată și haina care dădea iluzia distincției.

Dl Gaston obținu în sfîrșit o plimbare în pădure, la Verrières. Își punea mari speranțe în intimitatea asta elegiacă. Își furișă mîna pe sub rochia Janinei, pentru a recunoaște terenul, ca un general care cere raportul cercetașilor înainte de-a întreprinde o acțiune hotărîtoare.

Contactul trupurilor lor îi făcu să tresară. Buzele li se împreunară vijelios. Fata își simți capul bălăbănindu-se, în timp ce tovarășul blestema pantalonașii ei închiși cu care avea de furcă.

Preparativele fură anevoiase și cam ridicole. Din fericire, Janine să lasă în voia lui și nu-și dădu seama de amănuntele absurde ale situației.

Dl Gaston regreta că și-a pus chiloți strînși pe piele căci îi împiedicau mișcările. Ca să nu se murdărească, o trînti pe fată cu fața în sus.

Înamorată, Janine simți atingeri calde pe carnea-i dezgolită. Degetele iscusite ale coaforului o pregăteau pentru asaltul ultim.

— Te iubesc ! . . . Te iubesc ! îngăima biata copilă transportată pe aripile iluziei.

Vroia să fie sinceră. Era, neavînd nici un termen de comparație. Pentru ea, amorul era înfăptuirea consimțită a unei foarte vechi dorinți.

Încurcîndu-se în lenjeria ei, Dl Gaston o încălecă stîngaci.

Janine scoase deodată un strigăt sfîșietor de vită înjunghiată. Nu era gîfîitul răgușit, de plăcere, al Emiliei . . .

Ușurat, dezmeticit și foarte palid, coaforul se sculase. Janine zăcea la picioarele lui, cu un șold pătat de-o dîră roșiatică.

— Ninette, erai virgină?

Îndurerată, ea neglijă o confirmare inutilă. Suferea și simțea nevoia de mîngîieri. Ar fi vrut ca, pierdut de recunoștință, amantul s-o ia, duios, în brațe și să-i spună vorbe blînde, alinătoare.

Dar, în timp ce se încheia, dl Gaston luase un aer posomorît.

— A, mititico, mofturile astea nu se fac ! mormăi el în cele din urmă.

Ea îl privi, speriată. Mirarea Janinei i se părea prefăcută, și-l enervă.

— Ei, da ! Așa ceva se spune dinainte. Dacă crezi că e plăcut . . . Și-apoi n-aș fi primit. Rezultatul este că n-o să ne mai vedem. Să nu cumva să stăruiești . . . Pentru mine nu

contează așa ceva. Eu nu ți-am cerut. Trebuia să mă înștiințezi.

Repeta, ca să se descotorosească dinainte de orice răspundere.

— Trebuia să mă înștiințezi . . . Cu atît mai mult cu cît eu nu prea țin să fac corvoada asta.

Zguduită de atîta egoism și indiferență, Janine nu-și putu opri plînsul.

— A, nu, fără lacrimi. Asta mai trebuia pentru completarea comediei.

— Deci, nu mă iubești?

El înălță din umeri:

— Mi-e necaz pe tine. Trebuia să mă înștiințezi.

Se înapoiară la Paris, în tăcere . . . În inima Janinei clocotea o ciudă grea împotriva bărbaților.

A TREIA NOAPTE

NOAPTEA BĂTRÎNULUI RESPECTABIL

Deoarece lucra pe bulevardul Saint-Michel, Nini care era pe punctul de-a împlini șaptesprezece ani, se plimba deseori prin Luxembourg.

Decît să se înapoieze acasă, ca să mînînce tocana obișnuită, îndurînd văicărelile casnice ale dnei Pinson, prefera să mestece un sandviș pe aleile grădinii.

Tovarășe obișnuite ale lucrătoarelor, vrăbiile ciripeau în juru-i reclamînd cîteva firimituri. Asemenea tuturor singuraticilor, sensibili la cea mai neînsemnată manifestare de simpatie, ea dădea preferință vrăbioilor îndrăzneți care smulgeau firimiturile din mîna ei subțire.

Uneori, rezemată de grilajul fîntînii Medicis, își împărțea hrana modestă cu peștii roșii care țîșnesc din adîncurile verzi-albăstrui ca o dîră de foc, pentru a înghiți cojile muiate de apa murdară.

N-o însoțea nici o prietenă, căci nu căuta tovărășia camaradelor de atelier.

Nu-l mai văzuse, de opt luni de zile, pe dl Gaston, căci el evitase cu grijă întîlnirea cu ea.

Simpaticul băiat nu bătuse cîtuși de puțin toba pentru că o deflorase pe fată.

Cu lăudabilă discreție, el nu se lăudase niciodată c-a avut, fără să vrea, o aventură glorioasă.

Om galant, totuși, el a căutat, pe cale indirectă, să știe dacă Nini rămăsese însărcinată. Aflînd că Natura nu l gratificase cu o paternitate pe care, de altfel, ca om prea modest ce era, n-ar fi recunoscut-o, dl Gaston încercă unele tardive păreri de rău.

„Aș mai fi putut s-o am de două, trei ori !"

Acesta fusese rodul reflexiilor lui.

Dar, bizar lucru, dezgustată de prima experiență, Nini Pinson nu era ispitită să reînnoiască și nici să accepte omagiile unui tînăr așa de dezinteresat.

Luxembourgul e o grădină aristocratică în care mișună tineri exaltați și sentimentali ce măsoară aleile citindu-l pe Musset.

Liceele Louis-le-Grand, Saint-Louis și Henri IV, colegiul Sainte-Barbe, Școala de Drept și Școala Colonială sînt pepiniere inepuizabile de adolescenți de familie bună la care primele elanuri senzuale se traduc prin mici accese de febră poetică.

Studenții de șaptesprezece ani trăiesc în căutarea unei inimi-surori.

Se spune inimă-soră oricărei persoane de sex opus care consimte să împartă un pat fără a cere bani.

Și, zărind silueta fragilă, totdeauna îmbrăcată în negru a Janinei, numeroși candidați la licență își înălțaseră ochii spre cer declarînd cu emoție stăpînită:

— Iată inima-soră.

Din păcate, dorința aceasta de fraternizare nu deștepta nici un ecou în sufletul fetei, care n-avea desigur îndeajuns de dezvoltat sentimentul spiritual al familiei.

Prea multe perechi de ochi erau ațintite asupra ei, pentru ca ea să încerce o emoție măgulitoare. De îndată ce se așează pe un scaun, zece însoțitori cu priviri elocvente se așezau, ca prin farmec, în preajma ei.. Era ca roua de dimineață ce face să răsară din pămînt ciuperci catifelate.

Tinerețea extremă a bărbaților nu inspiră nici o încredere femeilor. Nici nu le seduce măcar. Numai îndrăgostitele tomnatice apreciază la justa lor valoare flacăra lăuntrică și vitalitatea iradiantă a copilandrilor înflăcărați.

Fetele simt nevoia de-a fi luate în serios și ocrotite în chip temeinic.

Iată de ce Janine, al cărei farmec feminin se preciza din zi în zi mai mult, trecea indiferentă prin mijlocul cortegiului anonim de admiratori.

Desprinsese totuși o lecție din curtea mută ce i se făcea. Calitatea curtenitorilor nu-i scăpa. Îi bănuia de o altă esență decît aceea a dlui Gaston, artist capilar de-o eleganță de prost gust. Simțea cu certitudine că puterea frumuseții sale avea să se exercite de-acum încolo asupra unor parteneri dintr-un mediu social mai ridicat. Numai sărăcia toaletei îi răpea ceva din siguranță. O despărțea un șanț, încă, de prostituatele sau de femeile de lume cu care se încrucișa și care o măsurau cu oarecare dispreț. Un șanț nu prea adînc pe care l-ar fi putut acoperi ușor o rochie de crêpe de Chine, un mantou de blană și șase perechi de ciorapi de mătase.

* * *

ÎNCĂ O DRAMĂ DIN DRAGOSTE

Un soț înșelat îl ucide pe amantul soției sale

Titlul se desprindea cu litere groase pe pagina ziarului. Janine se plecă să citească primele rînduri ale unui fapt divers atît de atrăgător. Cu ochi strălucitori, cu gura întredeschisă, încerca să descifreze literele care se încîlceau și se încălecau.

— Domnișoară, dacă vă interesează vreun articol din ziarul acesta, dați-mi voie să vi-l ofer.

Obrajii Ninei Pinson se împurpurară.

— Vai nu, domnule, sînteți prea amabil.

— Ba da, ba da, luați-l.

Interlocutorul îi întindea, cu o autoritate ce nu admitea replică, foaia înnegrită pe care o parcurgea cu o clipă înainte și spre care Nini se plecase cu curiozitate.

Necunoscutul care stătea lîngă ea, în fața muzeului, în locul cel mai călduț din grădină, era un om distins, în etate de aproximativ șaizeci de ani.

Purta rozeta Legiunii de Onoare, iar glasu-i era dintre acelea obișnuite să comande.

— Vă mulțumesc, domnule, dar mi-e greu ... vă voi înapoia ziarul.

— Citește-l liniștită, nu sînt grăbit.

Ca să nu fie nepoliticoasă cu un om în vîrstă, așa de îndatoritor, ea citi istoria crimei ce-o interesa și înapoie gazeta bătrînului, care clătină din cap.

— Tristă întîmplare, nu-i așa, domnișoară? Nu trece o zi fără ca un soț gelos să nu taie gîtul unui rival, sau să nu atenteze la viața unei femei vinovate.

Nini se simți jenată și intimidată. Ar fi vrut să găsească un răspuns interesant. Aprobă:

— O, da, adevărat!

Și regretă îndată cuvintele acestea, pe care le socoti nătîngi și insuficiente.

— Erau mai puține asasinate altădată. E drept, oamenii se băteau în duel, dar aceasta era cu totul altfel.

Aluzia la duel și la o epocă mai cavalerească îi dădu Ninei o idee înaltă despre situația socială a acestui om bine crescut și decorat.

Din nou ar fi dorit să găsească un răspuns nimerit. Lipsa de imaginație o mîhni. Pentru întîia oară, poate, în viața sa observă că n-avea conversație. Căpătă cu atît mai mult respect pentru cel ce-o făcea să-și dea seama de inferioritatea aceasta și, deoarece el era un om bătrîn, nu se simți jignită.

Asta a fost totul în ziua aceea. După un salut corect de-o parte și de alta, se despărțiră.

* * *

A doua zi, în același loc, bătrînul o văzu, cu un zîmbet îmbietor, pe Janine apropiindu-se. Îi arătă, cu un gest, un scaun rămas liber alături. Fata nu găsi cu cale să refuze.

— Nu te plictisește, domnișoară, să flecărești cu un bătrînel ca mine?

— O, deloc!

— Scuzați-mi indiscreția, dar sînt încîntat că te văd. De ieri m-am gîndit într-una la dumneata.

Eu cred că-i o galanterie și rămase în rezervă, dar domnul respectabil o liniști.

Scoase din portvizit cîteva fotografii.

— Uite, am adus astea pentru dumneata.

— Pentru mine?

— Da. Nu găsești că există o mare asemănare între dumneata și persoana fotografiată?

Janine examină dreptunghiurile de hîrtie mată. Evident, se puteau găsi unele trăsături comune între ea și fata cu păr negru și zîmbet cu oarecum enigmatic.

— Dar dumneata ești mult mai drăguță decît ea ! corijă necunoscutul.

Nina zîmbi de aprecierea care venea în sprijinul propriei sale păreri.

— Credeți ?

— O, da. Persoana aceasta la care țineam foarte mult, mi-a fost răpită acum cîțiva ani.

Nu precizâ în ce fel îi fusese răpită, dar își justifică mîhnirea.

— Era pupila mea.

Nu-i era nici fiică, nici nepoată, nici fină. Era pupila lui. Exagerînd legătura familială care unește o pupilă de un bătrîn, Nini se crezu obligată să facă o mutră întristată. Înapoie fotografiile.

— Era încîntătoare.

— Văzîndu-te pe dumneata, am fost oarecum tulburat.

Ea îi respectă tăcerea. El avea sub sprîncenele stufoase o privire blîndă, părintească.

— Acum sînt singur în viață.

Înăbuși sub mustața-i încărunțită un suspin decent, așa cum îi stă bine unui om care știe să nu-și exteriorizeze prea mult sentimentele intime.

— Și nu-i deloc plăcut, copila mea, să fii singur pe lume.

Se întîlniră zi de zi, căci timpul frumos favoriza pălăvrăgeala lor. Tot așa de singură pe lume, Nini Pinson simțea simpatie pentru domnul care-i mărturisea o prietenie respectuoasă. El o punea de asemenea la adăpost de acostările studenților sau străinilor.

Ba o dată ea acceptă un dejun la restaurantul din place Edmond Rostand. Pentru Janine a fost o mică sărbătoare. Mîncară voioși pe terasă, în fața castanilor în floare. Niciodată fata nu luase masa într-un restaurant atît de însemnat.

Parcurgînd lista pe care i-o întindea însoțitorul său, ea rămase înmărmurită de admirație, nu în fața bucatelor, ci în fața prețurilor care le dădeau o valoare neașteptată.

Inima îi zvîcni cînd comandă un pui care costa de patru ori mai mult, el singur, decît cel mai fastuos dejun pe care ea îl plătise vreodată la birtul unde mînca uneori.

Bătrînul domn alese, ca un cunoscător în materie, o sticlă de vin bun.

Dar festinul fu oarecum zădărnicit pentru Janine care se temea că nu cunoaște manierele bune, așa cum ele se practică în lumea mare.

Un joc de furculițe o încurcă din capul locului. Felul disprețuitor în care chelnerul apucă un tacîm întrebuințat de ea și lăsat pe masă, îi spori încurcătura. Și apoi era înconjurată de femei prea gătite și prea exuberante.

* * *

— De ce n-ai venit la mine, să mă vezi?

Nu erau ei prieteni de mai bine de șase săptămîni? Cererea nu era pripită și nu putea jigni.

— Mi-ai înveseli apartamentul cu zîmbetul d-tale. Îți voi arăta cărți frumoase și colecții de plante și de fluturi, nespus de curioase. Ca o fetiță cuminte, d-ta o să stai într-un colț și-o să citești.

* * *

Janine ocolise oferta aceasta reînnoită, dar fără s-o poată declina cu totul. Bătrînul nu-i spusese niciodată cuvinte care s-o neliniștească. Poate că el avea pentru ea o dragoste absolut părintească.

Dar fata nu mai era într-atît de nătîngă încît să nu bănuiască și alte motive mai puțin mărturisibile.

Se simți încurcată. Existența pe care o ducea îi revolta setea instinctivă de plăcere și libertate. Mustrările de la atelier, munca umilitoare, cursele obositoare și mizeria pe care o ducea, îi amărau existența. Ce viitor o putea aștepta? Era sortită să poarte întruna pantofi cu tocuri scîlciate și mantile tocite.

Cu ce poftă mușcase din momeala de lux pe care moșneagul i-o întinsese cu atîta îndemînare: bucate bune la restaurant, locuri bune la teatru și la cinematograf. Dorința tot mai violentă de-a putea să arboreze vestminte demne de frumusețea ei și care îi trecea pe sub nas luxul vecinelor de la mese sau din fotolii.

Să aibă bani!

Janine își mușcă buzele cînd îi trecu prin minte gîndul acesta. Dacă amfitrionul nutrea față de ea intenții tăinuite cu grijă, o să aibă tăria să reziste ispitei?

Întrezări povîrnișui fatal spre care aluneca.

O tresărire de cinste juvenilă o îndemnă să caute un sprijin în dragostea maternă.

D-na Pinson și fata își făcea foarte rar confidențe, căci se despărțeau dimineața, de vreme, și nu se revedeau seara decît istovite, în societatea d-lui Pinson.

Mama se tînguia de scumpete, de munca zilei, de salariul prea mic al bărbatului incapabil.

Janine întîrzie într-o dimineață și istorisi mamei ce i s-a întîmplat.

O interzicere categorică, din partea mamei, de-a merge la bătrîn, ar fi ușurat-o. Ar fi ascultat, fără păreri de rău, sfatul matern.

D-na Pinson ascultă și luă un aer ipocrit:

— Zici că e un om de șaizeci de ani? . . . și că pare să țină la tine ca un părinte? . . .

Socoti de cuviință să intercaleze o paranteză cu tînguirile-i obișnuite:

— Nu mai este chip de trăit . . . pînă și prazul a ajuns de-o scumpete . . . și cu un bărbat nătăntol . . . și tu nu-ți dai seama ce povară ne ești . . . Ce vrei? Dacă e un om cumsecade, care se interesează de tine . . . nu . . poate să ai noroc . . .

Își lăsă ochii în jos . . .

— Trebuie . . .

Și, ca să înlăture orice răspundere;

— În sfîrșit, eu ți-am spus. Fă ce te taie capul.

Janine nu răspunse. Deci, și mamă-sa o sfătuia să se ducă.

Mergea pe străzi, cu pași repezi, ca să cîștige timpul pierdut.

— Cu siguranță că patroana o să-mi dea pașaportul. Și atunci s-a isprăvit cu mine.

I se părea că și-a făcut datoria și că mai mult nu i se poate cere.

Păstra totuși, în inimă, o tainică nădejde. Poate că omenirea nu-i așa de urîtă cum și-o închipuiesc unii. Deoarece unul s-a purtat cu ea ca un bivol, nu se poate trage concluzia că toți au să facă la fel.

Bătrînul cu aer respectabil o iubea desigur ca pe-o copilă. O să-i ușureze viața, o să-i dea cadouri, o s-o răsfețe . . . poate c-o să-i facă și o mică zestre.

Nu era firesc oare ca el s-o cheme pentru a stabili între ei mai multă intimitate?

Judecata aceasta i se păru așa de logică încît se căi că și-a bănuit protectorul. Își regăsi naivitatea de fetiță.

— O să trebuiască să-i cer iertare.

Pe urmă îi caută o denumire afectuoasă și filială, ca să-i facă plăcere:

— O să-i spun; tonton ! Nu, e caraghios . . . O să-i spun; dragă tată adoptiv . .

Și liniștită, cu inima năpădită de recunoștință anticipată, sună la ușa apartamentului pe care îl ocupa, lîngă Panteon, fostul senator Henri X . . ., ofițer al Legiunii de Onoare.

* * *

Deoarece Janine îi spusese că poate zăbovi în oraș pînă la ora unu noaptea, fără să aibă vreo neplăcere acasă, omul politic în retragere o convinsese să dispună de toate serile.

Într-adevăr, el a fost foarte, foarte drăguț, cu prilejul primei vizite. Nu i-a cerut decît să-l lase s-o sărute pe frunte, pe urmă pe obraji, iar dacă buzele-i veștede au zăbovit pe pielița delicată a fetei, erau scuzabile căci o sărutau în amintirea „pupilei" dispărute.

— Vino poimîine seară, să mergem împreună la varieteu.

— A, da . . . mi-ar face atîta plăcere !

El o copleșea de la început cu atenții nenumărate, astfel că inima fetei era năpădită de recunoștință pentru omul respectabil trimis de Providență în calea ei.

O, ce necaz îi era că îl judecase așa de rău ! Slavă Domnului, sînt pe pămînt și făpturi alese, capabile să îndulcească viața fetelor părăsite.

Se duse cîntînd la bătrînul ei prieten. El era în halat.

— Scuză-mă, copila mea, eram foarte obosit . . .

— Vai, ce păcat ! Dar nu cumva sînteți bolnav?

— Nu, nu, fii pe pace.

— Mi-ar părea așa de rău . . .

Rostise cuvintele cu atîta căldură încît el zîmbi:

— Serics, te-ar întrista dacă m-ai ști bolnav?

— O, da !

— Deci, mă iubești puțintel?

— Desigur . . . Știți foarte bine.

Se aruncase spontan în brațele lui. El și le desfăcu și reținu la piept trupul prețios care se cuibărise.

Și, subit congestionat, senatorul Henri X . . ., frînse mijlocul delicat și mușcă buzele ca o rodie coaptă, ale Janinei.

Ea se liberă și, foarte palidă, se trase înapoi ștergînd saliva care-o umezea gura strivită.

— Și eu te iubesc! sughiță bătrînul, gîfîind.

Ea îi văzu deodată adevăratul chip, — acela pe care el și-l tăinuise cîteva săptămîni și pe care o dorință brutală îl demasca.

Îl privi ca o căprioară rănită și scoase un strigăt de dojană îndurerată.

Înțelegînd că orice comedie era de-acum încolo de prisos și că prada stătea gata să-i scape, domnul bătrîn zvîrli cartea hotărîtoare.

— Ce, nu-ți dai seama de puterea ta? Crezi că am putut să rămîn rece, văzîndu-te zi de zi? Înțelege că te iubesc și că-ți vreau binele. Ai avut noroc extraordinar că m-ai întîlnit. Cu un prieten de vîrsta mea nu riști nimic și ai totul de cîștigat.

Dezmeticită, Janine avu impresia că aștepta de multă vreme cuvintele acestea cinice.

El continuă:

— Nu știam că ești așa de proastă încît să nu ghicești impresia profundă pe care mi-ai făcut-o. Și apoi uită-te... Uită-te în oglindă. Nu te simți rușinată umblînd îmbrăcată așa de rău? O fată ca tine nu e făcută să trăiască în mediocritate. Uită-te la rochia amărîtă, la pălăria de cerșetoare, la ciorapii de bumbac, cîrpiți la glezne.

Se plecase asupra ei.

— Am să-ți dau tot ce vei dori. O să ai bani. O să-ți poți cumpăra ce-ai să vrei. N-o să mai stîrnești mila trecătoarelor. Și totul fără vreun risc, deoarece eu îți cer ceva ce înseamnă foarte puțin. O rază de soare care să-mi lumineze bătrînețile... cîteva dezmierdări... O să te coste așa de puțin.

Janine închidea ochii. Își simțea voința, oscilînd. Nu consimțise dinainte la orice sacrificii?

Ca într-un fulger o revăzu pe mamă, auzi glasul ei:

— Du-te.

Onorabilul senator îi și desfăcea un nasture, îi smulgea o agrafă; prostită, incapabilă să reacționeze, ea îl lăsa. Iar el înebunit de-o frenezie senilă, repeta ca un dement:

— Goală... goală... dezbracă-te.

Rostea cuvinte fără șir, cuvinte grosolane, se ațîța cu propriile-i vorbe.

Ea nu-l asculta. El acoperea cu sărutări umerii dezgoliți, sînii tineri încordați. Deoarece cămașa rezista, el o rupse și-o azvîrli într-un colț.

— Goală . . . goală . . . ești goală.

Ea se bălăbăni spre pat în timp ce el își scotea halatul, arătîndu-i la rîndu-i un trup tăbăcit de vîrstă, istovit de patruzeci de ani de carne fragedă și de erotism dezgustător.

Janine îl lăsa, dar pasivitatea ei nu-l satisfăcea.

— Îmbrățișează-mă, scumpa mea, dezmiardă-mă . . . dezmiardă-mă . . .

Îi lua mîinile și-i călăuzea degetele.

Deoarece ea se oferea, el rînji:

— A, nu . . . micuțo . . .nu . . . la vîrsta mea . . . vrei să rîzi de mine? . . . Ți-am spus: fără vreun risc.

Și se desfăta de raritatea spectacolului, dublîndu-și plăcerea la gîndul că pîngărește ființa tînără și curată pe care destinul i-o arunca în brațe.

Rîdea, îi curgeau balele. Ah, clipe de neuitat . . . Clipe de paradis.

Șalele bătrînului se încordară într-o zvîcnire de voluptate. Îngrețoșată, istovită, Janine izbucni într-un plîns convulsiv.

El recăpătă forța necesară ca să-i mîngîie părul, în timp ce-o consola cu voce părintească:

— Nu mai plînge, prostuțo, căci de fiecare dată o să capeți cîte o sută de franci.

A PATRA NOAPTE

ÎN NOAPTEA NUNȚII

Nini se înapoiase la bătrînul senator. El o invita o dată pe săptămînă, preocupat să nu-și piardă echilibrul cardiac prin fantezii erotice repetate prea des.

Ea plecase de la el, cu capul gol de gînduri. Simțind inutilitatea epilogării cu conștiința pe tema unei slăbiciuni ireparabile, refuza cu oarecare lașitate să se mai gîndească la aventura prin care trecuse.

Strîngea portmoneul în care îndoise bancnota de o sută de franci dată de bătrîn. O sută de franci ! Cîștigase într-o

seară cît în zece zile de lucru. Trei ședințe lunare, și-și va dubla venitul.

Constatarea o uluia și nu era de natură să sporească în mintea ei valoarea unei munci atît de meschin răsplătită.

Desigur, biletul albastru o costase una din ultimele-i iluzii asupra omenirii în genere și asupra bărbaților în special. La urma urmei, decepția aceasta era mai puțin sfîșietoare decît aceea cu care o gratificase primul amant în schimbul unei generozități plină de încredere. De data asta primise plată pentru ceea ce a dat.

Amintirea era umilitoare și, revăzîndu-se goală, în genunchi, într-o postură de falsă adorație, Janine își simți fața împurpurată. Apoi sîngele îi năpădi inima, căci sîngele are altceva de făcut în organismul nostru decît să rămînă sub obraji ca să garanteze autenticitatea celor mai intime sentimente ale noastre. Atunci Janine schiță o strîmbătură adorabilă.

Se miră deodată că simte în adîncul jenei sale morale o impresie depărtată și-o plăcută nelămurire.

Și deodată impresia țîșni din subconștientul său și se sparse ca o bășică la suprafața gîndurilor sale.

Decă Janine încerca în mod absolut involuntar o mică bucurie, era pentru că o bancnotă împăturită dormea în portmoneul său.

Poseda o sumă nevisată, pentru care n-avea de dat nici-o socoteală mamă-si la sfîrșitul lunii. N-avusese niciodată o astfel de avere, și visurile-i se îndreptară spre perspectiva celor mai atrăgătoare cumpărături. Trecea tocmai pe dinaintea unei prăvălii de încălțăminte al cărei galantar o captiva de multe ori. O pereche de pantofi fini îi atrase atenția.

Prețul era marcat pe un carton discret: o sută douăzeci și cinci de franci. Cu douăzeci și cinci de franci mai mult decît avea.

Atunci Janine își aminti, simplă asociație de idei, de care ea nu era totdeauna răspunzătoare, — că protectorul îi spusese la despărțire:

— Micuța mea . . . am simțit că găsesc în tine mai multă plăcere decît mi-ai dăruit tu. E o chestiune de cerebralitate pe care tu ești încă prea tînără ca s-o înțelegi. Aș face rău dacă ți-aș reproșa, la vîrsta pe care o ai, lipsa de experiență. Desigur, ești încă neîndemînatică într-o artă pe care o ilustrară marile curtezane și a cărei una dintre cele mai de seamă preotese vei fi, fără îndoială, și tu cîndva. Crede-mă, mai

vino la mine. N-o să ne pară rău, nici mie și nici ție. După ce vei înăbuși o mică revoltă puerilă, pe care eu am simțit-o precis în pieptul tău, vei chibzui și-ți vei înfrîna firea aceasta încă nemlădioasă. Te aștept miercuri, la aceeași oră, și ai să vii, sînt sigur. Noapte bună, copila mea.

Ea îl lăsase să vorbească. El exercita asupra ei un ascendent neîndoielnic. Și apoi nu acceptase banii?

Un dezgust puternic o depărtase de bătrînul care gîfîia de plăcere. La început rușinea ei fusese imensă, dar sînt momente cînd cea mai sinceră remușcare frizează ridicolul. Alături de moșneagul dezbrăcat, care gemea și își arăta mulțumirea, orice manifestare de virtute ultragiată ar fi fost deplasată. Doar un dezgust fizic, prelungit, o mai înfiora.

O sută de franci!...

Sînt tarife care ridică într-un mod curios nivelul unei îndeletniciri. Se putea deci trăi și fără muncă grea. Căci totul e relativ; și dacă vrei să compari...

Evident, unele exerciții sînt grețoase în tovărășia unui bărbat ruinat, în vîrstă de șaizeci și mai bine de ani! Dar nici să speli vasele, să ceruiești parchetul duminica, să deșerți oalele de noapte, să destupi closetele care se înfundă, nu-i o îndeletnicire mai plăcută.

Janine își privi mîinile pe care le avea: prelungi, aristocratice — mîini pe care le datora desigur slăbiciunilor mamei pentru cei doi fii ai contesei la care fusese în serviciu — mîini albe, frumoase, pe care munca le va degrada încet-încet.

O sută de franci!...

Nu prea mîndră de sine, dar încovoindu-se sub legea de fier care le aruncă pe fetele săracilor în culcușul bogaților, ea se înapoiase la fostul senator X... ofițer al Legiunii de Onoare.

* * *

Bancnotă cu bancnotă, Janine cîștigase aproape șase mii de franci. Nu a putut să le cheltuiască.

Pentru a nu da de bănuit unei mame ahtiate, tăinuise cu grijă mica avere. Neîndeajuns de bogată ca să părăsească un cămin unde, vai, nimeni nu o iubea, nu și-ar fi putut oferi cel mai neînsemnat lucrușor fără să provoace iscodiri care ar fi provocat o dramă inevitabilă.

Neputînd să profite, treptat-treptat, de pe urma cîștigurilor dubioase, Janine chibzuia în fiecare zi cum să le cheltuiască.

Suporta acum cu trudă mohorîtă corvoada săptămînală care îi adusese atîția bani. N-avusese voința de-a seca izvorul de venituri, dar cu siguranță că nu ea ar fi alergat după el. Nu se gîndise nici să-și creeze alte beneficii de aceeași natură, în ciuda foloaselor sigure pe care le-ar fi recoltat.

Cu toată setea de lux și de dorinți, fata mai păstra o iluzie: de-a putea să-și înfăptuiască speranțele puse într-o viață mai ușoară, cu un tovarăș vrednic. Viața nu este oare a perechilor întărite prin dragoste și ambiții comune?

*
* *

El urma să fie numit sub-șef de raion într-un mare magazin din apropiere de Operă.

Nu era mai bine decît să fie funcționar? Contactul cu operațiiie mari, comerciale, deschide imaginației cîmpul unor infinite posibilități.

Febra de-a vinde și de a vedea cumpărîndu-se sporește desigur, în sufletul unui tînăr, dorința realizabilă de-a lucra pe cont propriu.

Deschizi o prăvălioară, dublezi cifra afacerilor și, la capătul drumului, se înalță magazinele uriașe cu venituri imense.

Pînă să înfăptuiești visuri atît de mîndre, mai ai în cale etape îndestul de frumoase. Angajezi o servantă, îți oferi un automobil. Plimbări duminica, birturi bune, friptură bună. Faci dragoste într-o cameră de cîrciumă de țară sau sub un copac, pe malul apei.

Avea deci să fie numit sub-șef de raion. Se numea Maurice Herdier. Cum de-l luase de bărbat, Janine nu mai știa. Totul se petrecuse așa de repede.

Se întîlniseră la un bal dat la atelierul unde Nini Pinson lucra. Orfan și burlac, se tînguiește de viața ce o ducea.

Fizic comun, dar care putea fi modificat dînd jos bărbuța blondă și retezînd americănește o mustață cam stufoasă, care nu gîdila însă ceafa în chip prea neplăcut.

Jenine îi spusese: Îți voi aduce ca zestre nouă mii de franci. Și era așa de fericită că nu intră în căsnicie fără să ofere ceva tovarășului său.

Adăugase:

— Dar să nu pomenești niciodată nimic mamei despre banii aceștia. Dacă ar ști că-i am, o să caute să mi-i ia, căci mi i-a dat un unchi al meu pe patul morții.

El făgăduise, discret, fără cîrtire, și Janine s-a mirat că-l vede înghițind așa de ușor o minciună pe care ea o pregătea de mult fără prea mari speranțe c-o să înșele bănuielile logodnicului său.

Puse discreția aceasta în seama unei încrederi de care fu mișcată. Era fericită. Căsătoria punea capăt unei sclavii ce devenea insuportabilă.

Pierduse frăgezimea sufletească, dar cîștigase acea foarte specială experiență la care bătrînul făcea aluzie în primele seri.

*
* *

Acum, în momentul cînd să se dezbrace în camera nupțială, Janine se bucura și se temea de această experiență. Nu trebuia oare să se servească de ea pentru a-și cuceri bărbatul? Da, dar cu cît tact și cu cîte precauțiuni, ca să-i dea impresia că el e inițiatorul!

Nunta fusese banală și de comun acord, o scurtaseră. Janine își propunea să uite plimbarea vulgară din pădurea Vincennes și chiolhanul stropit cu vin roșu, spre marea bucurie a invitaților d-nei Pinson.

În timp ce-și scotea rochia albă și cordonul încă împodobit cu flori de lămîiță, mireasa făcea bilanțul trecutului ei sentimental. Numai dl Gaston, coaforul, o posedase pe neștiute. Această unică aventură va îngădui soțului să strige că este păcălit?

Bătrînul senator nu emisese niciodată pretenția de-a o viola, dar ținuse la fiece ședință să-i dea moneda măruntă a unei voluptăți pe care ea se prefăcea că nu a mai gustat-o.

— Dragul meu, vrei să-mi faci o foarte mare plăcere?

— Care, scumpa mea?

— Rade-ți barba asta nesuferită înainte de-a te culca.

— Să mi-o . . . rad?

Capriciul ei îl înspăimînta. Ce vor spune colegii . . . Au să-și bată joc de el.

Ea stărui. Nu avu încotro. Ce-ar putea să refuze un soț în momente așa de frumoase? În timp ce-și reteza barba, Janine oftă amintindu-și din nou anii care trecuseră.

Căuta apoi să-şi explice stăruinţa de a-l sili pe soţ să se radă.

Cîştigase în chipul acesta cîteva minute şi trase de aci concluzia că nu se grăbea de loc să cunoască bucuriile vieţii conjugale.

Îşi examină cu de-amănuntul partenerul care îşi scoase haina dar păstrase bretelele. Părea, fără haină, foarte slab şi era de pe-acum gîrbovit. Umeri prea înguşti. Pielea prea albă. Cu siguranţă, nu era un bărbat care să inspire o mare pasiune.

Meticulos, cu apucături de burlac ordonat, el îşi strămuta, apoi îşi aranja lucrurile de toaletă. Puse în fişicuri, pe sobă, gologanii pe care îi scotea din buzunar, şi-i numără după ce-i despărţi în mici teancuri, după valoarea lor.

Şi noaptea asta era noaptea-i de nuntă!

Veni spre Janine, ras, zîmbitor.

— Ei, mă găseşti frumos acum?

Ea fu dezamăgită. El avea o bărbie turtită pe care, sub barba blondă, n-o bănuiai.

Ceru o sărutare. În chiar clipa cînd i-o dădea, Janine îşi simţi golul imens din suflet.

Întinse braţele spre soţul ei, le întinse cu bunăvoinţă, şi nu fu nevoită să strige, căci, în grabă, stîngaciul o rănise.

Nu putu să-şi oprească o lacrimă. El înălţă din umeri înciudat, şi, deoarece era vinovat, fu şi nedrept.

— Ei ce eşti aşa de plăpîndă?

În fond nu era prea mîndru căci nu cunoscuse niciodată o fecioară. N-avusese de-altminteri decît foarte puţine metrese. Din motive de higienă se mulţumea de doi ani de zile să frecventeze o casă publică în fiecare sîmbătă seara. Îi ajungea. Nu ţinea să-şi complice viaţa temîndu-se de aventuri care încarcă bugetul.

Dar nu poţi trăi într-una singur făcîndu-te propriul tău servitor din spirit de economie. O menajeră?... Plătind-o cu trei franci şi şaptezeci şi cinci ora te costă la fel de scump ca şi hrana unei neveste. Astfel stînd lucrurile de ce nu te-ai însura mai ales dacă logodnica aduce şi o mică zestre?

Trezit la realitate Maurice Herdier îşi contemplă femeia care stă lungită în pat aşa cum un indigen din Patagonia ar contempla o piesă autentică de aur bătută de Ramses cel mare absolut incapabil să-şi dea seama de comoara sa.

Întreabă:

Înc-odată?

Ea făcu semn că nu. O arsură îi mușcă trupul.

— Sînt foarte mulțumit știi... foarte mulțumit.

— Și eu.

El zîmbește plin de fericire. Nu e afectuos din cauză că nu este obișnuit să fie. La bordel nu te înduioșezi.

Face lăudabile sforțări să nu adoarmă. Ziua a fost istovitoare. Dar, nu-i așa, nu poți să adormi într-o noapte de nuntă ca în oricare alta. Politețea cere să fleacărești puțin.

Un gînd pune stăpînire pe el. Face un calcul. Înmulțește de cinzeci și două de ori cheltuiala făcută săptămîna cu vizita la prostituate. Merită să fie luat în seamă totalul economiilor astfel realizate. Hotărît, căsătoria prezintă avantaje.

Ar vrea să spună ceva, dar nu găsește. Lungită lîngă el, Janine îl examinează cu atenție din profil. Omul pe care îl visase, ca pe un tovarăș afectuos, îi e indiferent. Îl vede, fără indulgență, așa cum e. Are fruntea îngustă, ochii de-un albastru spălăcit, lipsiți de orice viață interioară, chipul banal, fără grație și fără energie.

S-a dovedit în pat un îndrăgostit brutal, egoist, indiferent la plăcerile partenerei. Janine se pomenește — vai! — regretînd altruismul sadic al bătrînului protector.

Maurice Herdier nu a întrebat-o nimic în privința trecutului. Nu-i deloc curios că-l cunoască. La ce s-o fi gîndit el plimbînd o mînă stîngace pe corpul prețios al femeii care nu încearcă nici un fior?

Dacă Janine își ia în nume de rău lipsa de indulgență. Poate că el e emoționat și foarte obosit. Desigur că în curînd se va arăta mai blînd.

Ar vrea ca el să-i spună un cuvînt drăguț, care să-i apropie și să-i mărturisească dragostea lui.

— Draga mea...

Ea se strînge în el, înălțîndu-și ochii, ochii frumoși, înrourați, de căprioară rănită.

— Ce?

— Unde ai pus cele nouă mii de franci? Ea cade din nori. Tot trupu-i se destinde, se prăbușește.

— Sînt în poșetă.

— Hm, nu este prudent să-i ții acolo.

Se ridică, fără să-i pese că oferă spectacolul ridicol al picioarelor slăbănoage care se încrucișează sub poalele prea scurte ale cămășii.

— Unde ți-este poșeta?

— Pe scaun, lîngă fereastră.

El se duce și scotocește în biata poșetă albastră care cuprinde mica avere. Scoate bancnotele, le pipăie, le numără de mai multe ori.

— Nu sînt decît opt mii șase sute cincizeci de franci, știi?

— Da, am avut de plătit rochia și pantofii.

El schițează un gest de reproș.

— Cîte cheltuieli inutile pentru o singură zi! Uite, pun banii în garderob, între două cămăși. Mîine o să-i depun la Casa de Economii.

Dispune de bani ca un stăpîn, fără să mai ceară autorizație. Fără să vrea, Janine se răzvrătește:

— Nu pe toți. Am nevoie de-o rochie și de ceva rufărie.

El nu îndrăznește încă să refuze, dar răspunde cu temere:

— N-o să cheltuiești prea mult, nu-i așa?

Vom merge împreună la cumpărături. Hm, nu ai cine știe ce ca trusou.

Se depărtează, nu fără părere de rău, de garderob. Deoarece conversația a luat un caracter financiar, Janine întreabă:

— Cînd crezi c-o să fii numit sub-șef de raion?

— Hm... asta e chestie de timp.

— Totuși, mi-ai spus că...

— Da, da, nu te-am mințit. Am șanse, la a doua vacanță, să fiu numit.

— Și, după ce-o să fii numit, cît timp îți va mai trebui ca să fii avansat iarăși?

— Draga mea, prea mă întrebi multe. Poate vreo zece ani.

A rostit cuvintele acestea fără să clipească, de parcă ar fi fost vorba de ceva foarte natural. Janine se înspăimîntă. Zece ani? Dar zece ani sînt o viață de om!

— Să nu aștepți atîta!

— N-am încotro.

— Caută de fă altceva. Cu cele cîteva mii de franci pe care ți le dau o să poți întreprinde ceva pe contul tău.

E rîndul lui Maurice Herdier să se înspăimînte:

— Pe contul meu?

Niciodată nu-i trecuse prin minte ideea aceasta absurdă și revoluționară.

— Pe contul meu? Ce vrei să fac?

Idea de a-și zdruncina existența liniștită și tabieturile i se păru o glumă de prost gust.

— Orice!

— Este ușor de spus. Ai vrea să pierd ceva sigur pentru...

Nu precizează. Nu poate. Nu-și închipuie . . .

— Gîndește-te, draga mea, că o să ajung șef de raion. Am și vărsat o parte din leafă pentru pensie. Nu-ți închipui că o să renunț la . . .

Vasăzică, el n-are nici ambiții. Birocrat de comerț, va aștepta ca o viță pensia amărîtă care-i va asigura pîinea ultimelor zile ale unei existențe mediocre.

— Ai să vezi, n-o să ne plictisim. O să-ți fac cunoștință cu Raoul Billout și cu Paul Ermelin, colegi de la mănușerie. Jucăm cărți împreună, o dată sau de două ori pe săptămînă, cu Vidal, casierul de la secția mobilei.

Pălăvrăgeala l-a odihnit și l-a dispus din nou pe mirele care se simte iarăși cutezător.

Clipește din ochi cu înțelesuri.

— Îți mai e rău?

Da, îi e rău, dar nu numai trupul o doare, ci și inima, în special inima.

Se supune dorinței masculului care îi e străin, așa cum te supui destinului. Își îndepărtează picioarele. El o cuprinde. Are drepturi asupra ei.

— Trebuie ! cum spunea d-na Pinson.

Și Janine închide ochii, văduvită de speranțe, dar îmbogățită cu o nouă experiență. Cunoștea pînă acum grosolănia și cinismul bărbaților.

Cunoaște în momentul acesta prostia lor.

A CINCEA NOAPTE

NOAPTEA AMANTULUI

Gelozia și interesul dezlănțuiesc uneori lupte crunte în inima oamenilor.

De cînd Maurice Herdier, sub-șef de raion într-un magazin mare, se însurase cu frumoasa Janine Pinson, un conflict cornelian îi răzvrătea sentimentele, unele împotriva altora.

Nu fusese în stare să aprecieze farmecele nevestei la justa lor valoare. Dar atitudinea camarazilor față de Janine îi deschisese ochii. Este întotdeauna foarte măgulitor pentru un soț să surprindă priviri pline de dorințe îndreptate spre femeia

ce-i aparţine. Şi apoi e plăcut să aţiţi invidia colegilor şi a prietenilor.

Iar Janine revoluţionase micul cerc în care Maurice Herdier se învîrtea. Băieţii purtau cămăşi mai curate, se tundeau mai des, îşi schimbau cravata şi îşi luau aere de cuceritori.

Numai proprietarul legitim al femeii nu-şi dădea osteneală să se facă plăcut. La ce bun, de vreme ce el dispunea de ea?

Neglijenţa în îmbrăcăminte nu-l împiedica pe Maurice Herdier să recunoască meritele unei tovarăşe, care îi prilejuia înalta consideraţie a tuturor.

Pe de altă parte, continua să aprecieze prezenţa unei soţii care îl scutea de cheltuiala săptămînală a unei vizite la bordel.

A-şi pierde femeia, însemna a deveni bătaia de joc a cunoştinţelor şi a renunţa la o importantă economie.

În atari condiţii, mai putea să-i ordone Janinei să se ducă la lucru? Atelierul este foarte primejdios pentru o femeie tînără şi frumoasă. Şi ce control poţi să exerciţi asupra modului cum îşi întrebuinţează timpul?

Dar, pe de altă parte, a avea o tovarăşă care nu cîştigă un gologan, însemna să-şi ofere un lux prea mare. Ce folos putea trage din faptul că nu se mai ducea la bordel?

Conflictul acesta măreţ sfîşia sufletul lui Maurice Herdier.

Şovăi timp de o săptămînă. În a opta zi îi spuse Janinei:

— Pînă la căsătoria noastră cîştigai trei sute de franci pe lună. Este puţin. Caută un loc unde o să fii mai bine plătită.

Vedeţi, prin urmare, încotro se înclinase victoria.

Şi Janine începu să cerceteze anunţurile din ziare.

La cîtva timp după aceea era angajază ca vînzătoare într-o mare parfumerie.

Cu ajutorul unui salariu frumuşel, ea avea să adopte silueta de păpuşă pariziană care place cumpărătorilor.

Munca era uşoară pentru o fată drăguţă, care străbătea, din copilărie, asfaltul bulevardelor.

Îmbrăcată cu rochii scurte, fardată, cu părul retezat, Janine se adaptă repede eleganţei domnişoarelor de magazin cu clientelă şic.

Nu avu nevoie de mai mult pentru a-şi pune în valoare frăgezimea tenului, fineţea mîinilor nervoase, îngrijite, şi linia plină, armonioasă a unui gît decoltat generos.

O funcţionară mai veche o măsurase din prima zi cu priviri de expertă.

În calitate de fată bătrînă și blazată, care cunoștea viața, îi spusese noii venite:

— Dumneata, mititico, n-o să faci mulți purici aici.

Janine zîmbise fără s-o întrebe de ce. Își făcu repede clienți care țineau neapărat să i se adreseze ei, ca și cum, servite de alte mîini, săpunurile și-ar fi schimbat parfumul, ori periile de dinți și-ar fi pierdut calitatea.

Bărbații zăboveau, atingeau degetele vînzătoarei, pretextînd că discută meritele unei pile de unghii, la care nici nu se uitau.

Corectă, Janine își examina interlocutorii cu discreție amuzată și cu plăcerea intimă de-a simți că nasc în juru-i atîtea dorințe anonime.

I se oferiseră întîlniri, plimbări, pe care nu le acceptase.

— Ce, ești credincioasă soțului dumitale? o întrebă cu ironie funcționara veche.

Poate că Janine ar fi răspuns: da, dacă Maurice Herdier n-ar fi avut, într-o seară, ideea nefericită de-a veni s-o aștepte la ieșire. Sosise cu cîteva minute înainte de închidere și așteptase pe un scaun, cu un aer amărît, cu spinarea încovoiată, cu umeri slăbănogi, dezlănțuind curiozitatea ironică a tuturor fetelor din magazin.

Credincioasă caraghiosului acela? Janine nu se putea lăuda cu el fără a cădea în ridicol. Nimic nu e mai groaznic pentru o femeie decît să fie nevoită să roșească de soțul ei.

El nu-i adusese nici pasiune, nici afecțiune. Își îndeplinea datoriile conjugale cu multă regularitate, în fiecare sîmbătă seara, ca pe un rit higienic și pentru că se putea odihni a doua zi, dimineața.

Îi înșfăca leafa și-i precupețea banii de buzunar. Seara nu ieșea decît ca să reînceapă cu prietenii, ca pe vremuri, o partidă de cărți sau de biliard. Între timp Janine era autorizată să lucreze alături ceva de mînă. Duminica, pentru a-și trece timpul, Maurice lucra puțină tîmplărie.

* * *

— Domnișoară, te aștept negreșit, la șapte fără un sfert, pe terasă, la Café de la Paix.

Janine n-a avut timp nici să răspundă, nici să chibzuiască. Tînărul înalt, brun, care i-a spus cu siguranță desăvîrșită cuvintele acestea se și află la casă, unde achită prețul cumpărăturilor.

Într-adevăr, un tînăr chipeș, bine făcut, cu ținută sportivă. O haină de-o discretă perfecțiune, pantofi impecabili, cămașa de mătase. Pleacă și-i aruncă în treacăt un zîmbet complice, imperceptibil.

În stradă se urcă în mașina a cărei caroserie sclipitoare atrăgea atenția trecătorilor.

„Te aștept negreșit la șapte fără un sfert . . .”

Glasul cald vibrează încă în auzul Janinei.

* * *

Ezită să traverseze Place de l'Opera. Agentul ridică bagheta. Valul mulțimii o tîrăște pe tînăra femeie.

E oarecum stupid să se supună astfel unui necunoscut. Ce-o să gîndească?

Eh, n-are a face! El n-are ce să gîndească, ea n-are ce să piardă.

Vociferări cosmopolite îl atrag pe străin spre terasa uneia dintre cele din urmă cafenele de pe bulevard.

Tînărul brun se află la o masă. Se ridică politicos și are tactul de-a nu-și manifesta surpriza zgomotos. Apropie un scaun și o primește pe Janine în așa fel încît o scutește de curiozitatea vecinilor.

Dar cînd se găsește lîngă ea, el, zîmbitor, nu-și mai tăinuiește bucuria.

— Cît de încîntătoare ești și cît de multe scuze îți datorez pentru modul atît de îndrăzneț în care te-am invitat. Dar puteam altfel? Am ținut să joc totul pe o singură carte. Uneori, într-un cazinou, pun totul pe o carte.

— Deaoarece am venit, spune Janine, nu mai ai motive să-mi ceri scuze.

— Aș fi vrut să-ți dau întîlnire într-un loc mai intim, dar mi-am închipuit că-n ultimul moment vei ezita mai mult să deschizi o ușă decît să iei loc pe terasa acestei cafenele.

— Într-adevăr, nu aș fi îndrăznit.

Cu toată cutezanța aparentă a atitudinii sale, Janine este foarte intimidată. De ce-a venit aici, ea care niciodată nu a schițat cea mai neînsemnată aventură de acest soi?

Dar Janine își răspunde cu luciditate. A venit pentru două motive foarte simple. Necunoscutul îi place și are automobil.

— Vrei să cinezi cu mine?

De ce să-și ia în nume de rău plăcerea? Mănîncă deseori, seara, singură, la restaurant.

— Da, dar cel mai tîrziu la zece va trebui să plec.

Tînărul aruncă o privire asupra verighetei invitatei sale. Măritată într-adevăr? Da, nici vorbă, deoarece ea nu s-a grăbit să se laude cu aceasta.

Împielițata, ce nostimă este, și ce ispititoare, îi admiră corpul de-o rară transparență, ochii negri, scînteietori de tinerețe, buzele voluptoase și dinții care se dezvăluie într-un zîmbet atît de-încîntător încît ai da orice ca să-l vezi continuu înflorind.

Janine ghicește farmecul pe care îl exercită asupra necunoscutului. Nu se mai simte cîtuși de puțin stingherită. Privirile consumatorilor o mănîncă și o electrizează. Bărbații de la mesele dimprejur se întorc și-o fixează căutînd să încheie cu ea înțelesuri din ochi, tăcute.

Femeile, cărora manevra nu le scapă, o privesc pe rivală, cu o indiferență prea afectată ca să fie sinceră.

Janine aspiră cu voluptate aerul călduț al serii calme de primăvară. O viață nouă gonește prin vinele ei. Ca un boxer care își răpune adversarul pentru întîia oară, ca un orator la cel dintîi succes, își dă seama de adevărata-i putere.

Bărbatul de lîngă ea e tînăr, frumos, bogat. Dar toate aceste avantaje nu constituiesc decît un legitim omagiu adus zorilor triumfătoare ale Evei eterne.

— Domnișoară, dă-mi voie să mă prezint . . . Mă numesc Jacques Asselin. Sînt celibatar și-ndeajuns de bogat ca s-o pot răsfăța pe aceea ce s-ar încrede în mine.

Tonul este drăguț, dar cam încrezut. Janine acceptă cu un surîs invitația discretă în legătură cu un voiaj. A, nu, ea nu mai e deloc intimidată în fața prilejului ce-i este oferit.

Aventura o ispitește. Băiatul îi place. Acum cîteva luni și-ar fi trădat bucuria. Astăzi își maschează plăcerea sub genele-i lungi, arcuite. Nu poți ști ce gîndește, nu știe nici interlocutorul ei care, în consecință, se străduiește să-i fie pe plac.

Curios, Janine a primit cu recunoștință și cu încredere, pline de iluzie, pe toți cei ce veneau în calea ei cu inima și cu mîinile goale. Și uite că-l consideră ca pe un adversar ce trebuie răpus pe cel ce-i aduce splendidele realități ale tinereții, leneviei și bogăției.

Janine a aflat pe cont propriu că sinceritatea costă scump pe naivele care cred în bunătatea oamenilor.

Revede meschinul cămin conjugal; camera de culcare cu mobile desperecheate, unde se gătește pe-o mașină de spirt.

Se gîndește la bărbatul ei, caraghios jalnic, ce duhnește a pipă, dar se ferește să-și facă iluzii în privința prietenului ocazional, care se străduiește să ghicească viața intimă a tinerei femei.

Aparențele îi sînt favorabile. Rochia nu-i trădează situația mediocră, rochia pe care Jacques Asselin încearcă s-o dezbrace cu gîndul.

Și, deoarece ea nu iese din tăcerea-i isteață, se pomenește împins, el, pe panta sincerității. O roagă, îi făgăduiește, se pune în stare de inferioritate.

Niciodată n-a simțit Janine lîngă un bărbat o senzație atît de puternică. I-a suportat pe cei care s-au apropiat de ea. Nici unul nu a ispitit curiozitatea simțurilor ei, și uite că deodată îl privește pe Jacques Asselin cu dorința tainică de a-i închide buzele cu o sărutare, de a-i aparține. Emoția aceasta nouă este delicioasă.

Va fi amanta bărbatului care-i place și care o tulbură.

Și-l ascultă vorbind, fără să dezvăluiască ceva din ea, ca pe un dușman.

*
* *

— Trebuie să te prezinți înainte de orele patru, la bancă.

E trei și jumătate. Janine a plecat din parfumerie, în ciuda împotrivirii patroanei, care, din principiu, nu admite ca funcționarele sale să lipsească în orele de serviciu.

— Dacă îți arde de plimbare, micuțo, de mîine n-ai ce să mai cauți aici. Locul d-tale va fi ocupat. Prin urmare, alege.

Janine a ales. Acum este la banca al cărei nume și a cărei adresă sînt menționate pe hîrtiuța verde, misterioasă, pe care o mototolește cu oarecare nervozitate.

A se plăti la purtător suma de douăzeci de mii de franci.

Janine citește și recitește cu oarecare neliniște. Intră într-o bancă pentru întîia oară și n-a prezentat niciodată un cec la un ghișeu. Nici nu știa de existența acestui mod de plată.

Nu pricepe încă, lămurit, prin ce minune petecul de hîrtie desprins dintr-un carnet de cotor valorează o sumă atît de însemnată.

Se teme să nu fie o păcăleală. Totuși, Jacques Asselin n-ar fi în stare de așa ceva. De altminteri, numele lui scris cu cerneală roșie pe cesc și semnătura lui dovedesc contrariul.

Dar Janine stă încă la îndoială. Nu știe ce formalități trebuiesc îndeplinite și se teme să nu fie ridicolă.

În sfîrșit, își ia inima în dinți și se duce la casă.

— Treceți întîi la viză . . . mormăie casierul, care numără teancuri impresionante de bancnote albastre.

Janine se informează și ia loc în coada unui șir de oameni care își așteaptă rîndul. În sfîrșit, ajunge la ghișeu.

Un funcționar mahmur înalță din umeri.

— Cecul d-voastră nu e nici măcar completat.

Janine se îmbujorează ca para focului. Se simte prinsă cu o greșeală, care este cu atît mai gravă cu cît este mai misterioasă.

Îngînă:

— Am să vin mîine.

— De ce mîine? N-aveți decît să scrieți pe verso adresa d-voastră, data, și să semnați.

De îndată ce-a băgat de seamă că are a face cu o clientă nostimă, funcționarul s-a îmbunat subit. Schițează un zîmbet ademenitor și moaie un toc în călimară.

Apoi ia cecul și-i întinde Janinei o fisă de metal pe care e un număr.

— Luați loc, vă rog, pînă vă vine rîndul.

Ea se supune, cu inima zvîcnind. Minutele trec și Janine e cuprinsă de o spaimă nebună. I s-a luat hîrtia prețioasă și i s-a dat în schimb o fisă fără valoare. A fost jefuită și nu are nici o dovadă.

Atmosfera din bancă îi pare cumplit de ostilă. Se simte pierdută în hărmălaia vocilor, în răpăitul mașinilor de scris și în forfoteala oamenilor de serviciu.

Simte nevoia să se adreseze unui domn bătrîn care stă pe-o bancă, lîngă ea, și să-i spună ce i s-a întîmplat. Poate că ar fi mai bine să caute îndată un agent căruia să-i reclame că a fost jefuită. Va fi însă crezută?

Șaizeci și cinci . . . Șaizeci și cinci . . .

Janine este smulsă subit din gînduri. Numărul strigat e chiar numărul ei.

Se duce la casă. Sînt puse în fața ei două pachete a cîte zece bancnote de o mie.

— Numărați-le.

Sînt exact douăzeci de mii.

Sînt ale ei. Apucă mica avere cu o mînă nesigură și-o vîră în poșetă.

Janine a luat pentru prima oară contact cu institutele de credit.

***

Îndrăgostit la toartă, Jacques Asselin făcuse gestul elegant care îl putea duce la ţintă.

Obţinuse cîteva întîlniri care creaseră legături de prietenie între ei, dar mai mult, nu. Janine s-a ferit să cedeze prea iute atracţiei simţite pentru noul prieten. Dorinţa nu-i lipsea totuşi. Din momentul cînd îl întîlnise, i-a dat o dovadă negativă de dragoste, refuzîndu-i orice dezmierdare.

Enervat de o aşteptare care se prelungea, Jacques concepuse proiecte vaste. Aşa cum îi spusese Janinei din prima seară cînd se cunoscuseră, el se hazarda în lovituri hotărîtoare.

Socotind inutilă şi lipsită de interes pălăvrăgeala asupra viitorului, venise într-o zi cu trei hîrtii în port-vizit.

— Scumpă prietenă, uite, două locuri reţinute de mine pentru trenul ce pleacă mîine seară la Biarritz. Unul pentru d-ta şi unul pentru mine. Nădăjduiesc că vei primi să mă însoţeşti, căci eu tot voi pleca, indiferent dacă răspunsul d-tale este favorabil ori nu. Te iubesc şi nu mai pot suporta o situaţie care îmi e penibilă. Ascultă-mă, fără să mă întrerupi. Îţi propun să fugi cu mine. N-ai să fii nefericită. Recunoaşte că nu ţi-am cerut nimic fără să-ţi ofer ceea ce am socotit vrednic de d-ta. Am prea mult respect pentru d-ta. Ştiu că nu eşti liberă şi ghicesc că nu eşti fericită. Altminteri, n-aş fi avut plăcerea să te văd atît de des. Vrei să trăieşti cu mine? Ţin în orice caz să-ţi salvez independenţa. Ia, prin urmare, cecul acesta care îţi va îngădui să acoperi primele cheltuieli, fără să iei cu d-ta ceva din lucrurile care ţi-ar reaminti o existenţă la care vei renunţa. Pe de altă parte, suma aceasta mică îţi va asigura toată libertatea faţă de mine. Gîndeşte-te. Nu-mi răspunde nimic. Eu îţi spun: Adio, sau: Pe mîine. D-ta vei alege. Trenul pleacă la opt şi jumătate seara.

Şi Jacques Asselin plecase lăsîndu-i Janinei un bilet de tren şi un cec de douăzeci de mii de franci.

***

Janine era în culmea bucuriei. Realizase în trei ore minunea de a-şi cumpăra o valiză şi de-a o umple cu rufărie, rochii, fulare, pantofi şi cu o mulţime de fleacuri pe care nu le avea în momentul ieşirii de la bancă.

Avusese chiar timp să îmbrace un delicios costum de voiaj cumpărat de-a gata și care îi venea de minune.

Minca acum în grabă în bufetul gării. Emoția și curiozitatea îi tăiau pofta. Nu îndrăznea să coboare prea devreme pe peron, dar simțea o dorință nebună să intre într-unul din vagon-lits-urile care erau încă misterioase pentru ea și care simbolizau în ochii ei culmea unui lux pînă atunci inaccesibil chiar visurilor sale cele mai ambițioase.

Își părăsea soțul fără nici o remușcare. Se gîndea la el, dar numai pentru a ridica în slăvi importanța ceasului de față. Și-l închipuia preparîndu-și două ouă, morfolindu-și necazurile de salariat înăcrit, ros de o invidie neputincioasă.

Era prea fericită ca să-i poarte ciudă. Îl disprețuia cu indiferență. El aparținea unei epoci de care ea se simțea dintrodată străină.

În ajun se culcase încă cu soțul ei și nimic n-ar mai putea-o face să retrăiască trecutul acesta atît de recent.

Înhățînd cel dintîi prilej serios, Janine rupea cu începutul posac al existenței sale. Nu că și-ar fi făcut iluzii asupra duratei legăturilor cu Jacques Asselin. Aceasta va depinde de viitor, de împrejurări, . . . lucruri vagi pe care nu le poți prevedea. Orice s-ar întîmpla, însă, Janine avea acum certitudinea liniștită c-o să se descurce singură. Și un zîmbet fugar trecu peste buzele sale, amintindu-și privirile lacome ale tuturor bărbaților de pe terasa cafenelei.

Apoi își controlă, în fața unei oglinzi mari, silueta, și fu mulțumită. Era îmbrăcată simplu, însă cu gust. Pieptul și coapsele îi erau, de cîteva luni, mai armonioase. Nu mai era adolescenta firavă a cărei savoare de fruct cam crud o apreciase senatorul din Luxembourg. Se consideră ispititoare și-aruncă o privire de simpatie femeii ce devenise ea și care, încrezătoare în destinu-i, pornea cu fruntea sus și cu sînii bombați spre mistericoase neprevăzuturi.

* * *

Hamalii sînt de negăsit prin gări, cu excepția celor pentru femeile frumoase. Un muncitor medaliat sosi ca prin farmec tocmai în clipa cînd tînăra călătoare ieșea din bufet, și-i luă valiza.

Cu simțul care bănuiește bacșișurile grase întrebă simplu:

— Biarritz?

Janine fu măgulită. Pentru întiia oară făcea un voiaj lung. Își aminti escapadele mohorîte prin împrejurimile păcătoase, dezonorate de locuințele nevoiașilor. Două trenuri care staționau unul lîngă altul îi părură simbolice. Pe stînga, un convoi compus aproape exclusiv din vagoane de-a treia împrăștia, prin ferestrele luminate sărăcăcios, o duhoare de soldați în permisie, de slugi și de omenire jegoasă.

Pe dreapta, un tren de milionari cosmopoliți scînteia de bogăție sobră și nu tolera decît oaspeți distinși.

Schimbîndu-și existența, Janine schimba și trenul; și îl părăsea pe cel dintîi, ca să se așeze definitiv în al doilea. La gîndul acesta scoase un suspin de ușurare.

Controlorii care supravegheau toate ușile îi deveniră dintr-odată simpatici. Ei erau bariera socială la adăpostul căreia poți dormi în pace. Vigilența lor nu permitea furișarea nepoftiților.

Janine avea impresia că, după ce va fi străbătut cordonul acesta sanitar, se va găsi pentru totdeauna ferită de bolile poporului: mizeria, munca slugarnică, lipsurile și resemnarea de vită.

Dar, așa cum cu trei ani mai înainte, nu îndrăznea să se servească de-o furculiță într-un restaurant și cum, încă azi dimineață, nu știa cum să procedeze cu un cec, Janine se speria întrucîtva la gîndul să se urce în vagoane bizare al căror lux îi era necunoscut.

Jacques Asselin o scuti de plictiselile mici ale acestui nou contact. El se afla pe peron, așteptînd în dreptul compartimentului, nerăbdător, nervos.

Un zîmbet de destindere îi lumină figura. Se repezi spre Janine, de îndată ce-o zări, și îi sărută îndelung mîinile. Era atît de tulburat încît nu găsea cuvinte ca să-și exprime bucuria și recunoștința.

Emoția aceasta nu-i scăpă tinerei femei și-i arătă încă o dată puterea ei de seducție. Își tăinui mulțumirea, vrînd să primească totul fără a oferi măcar o mulțumire în schimb. Începea instinctiv să joace rolul de zeiță copleșită și nesatisfăcută.

Încîntat, atent, Jacques Asselin accepta la rîndu-i rolul imprudenților care sînt gata să facă sluj în fața unei fete frumoase.

Janine se adapta în cîteva clipe cu noua-i situație, cu uluitoarea facultate de asimilare a femeilor inteligente. Ca să nu trădeze vreo surpriză, ea îmbrățișase dintr-o privire vagonul

și minusculul cabinet de toaletă pe care Compania i-l punea la dispoziție. Nu risca nici un gest care să poată trăda nedeprinderea cu confortul modern.

Un fluierat. Garnitura se puse în mișcare, ușor. O tira pe Janine, pe nesimțite, spre destinul ales de ea. Prima bătălie era cîștigată, și prima victorie este cea mai grea, totdeauna.

Băiatul de serviciu pregăti paturile, primi ordin să nu-i trezească pe călători pînă a doua zi, ușa compartimentului se închise în urma tinerei perechi.

* * *

Nu există iubire sinceră fără un anume respect. Răsfățat de averea sa, Jacques rămînea totuși intimidat în fața noii sale partenere. Nu cuteza să riște nici cuvintele, nici mișcările definitive.

În intimitatea garsonierei pe roate, ambii tineri simțeau o tulburare delicioasă. Deoarece nu se grăbeau, dădeau îmbrățișării supreme un preț infinit. De patru luni de zile de cînd se cunoșteau, nu se despărțiseră niciodată fără să schimbe o strîngere de mînă arătătoare și vestitoare a voluptăților de mîine. Dorințele lor se ațițaseră în decursul unei așteptări pe care știuseră să și-o impună, el din rezervă respectuoasă, ea din calcul isteț.

Acum, pentru a prelungi aceste douăsprezece săptămîni de înflăcărată și mută nerăbdare, și pentru a întîrzia apropiata-i încheiere, evitau să se privească. Trupul le era înfiorat, inima lor zvîcnea.

Jacques ar fi vrut, înainte de a o poseda, să-și cunoască tovarășa mai bine, știind că adevărata dăruire a ființei cuiva nu stă în spontaneitatea dezmierdărilor, ci în aceea a mărturisirilor.

— Draga mea, vorbește-mi despre trecutul tău...

Ea ghici pericolul spovedaniei, al destăinuirii anilor întristați prin realități atît de jalnice. Ce-ar cîștiga vorbind despre mizerabilul cuib familial, despre părinții muncitori, despre soțul ridicol?

Milă? Nu ținea să furnizeze argumente pentru înfrînarea viitoarelor exigențe.

Răspunse cu un zîmbet blazat:

— Trecutul meu?...

— Ai iubit vreodată?

Întrebare mișcătoare, naivă. Nu era nimerit să țină trează o gelozie cu atît mai de dorit cu cît era de imprecisă?

Janine se prefăcu că alunecă pe panta confidențelor.

— Dacă am iubit? ... Da, desigur, prietene ...

Afirmația evazivă se încheiase într-o reverie tăcută, plină de amintiri inmaginare.

— Nu vreau să fiu indiscret, nici să reaprind cenușa unui trecut care-ți este poate penibil, dar aș vrea mult să știu ...

El se zbătea împotriva îndoielii care sugrumă inima tuturor amanților. Ea era atît de tînără și așa de nostimă! Cît de vii or fi în mintea ei aventurile încă recente pe care le trăise?

— Dragul meu, să știi că, în afară de o căsătorie care mi-a fost impusă de către ai mei, am avut pe cineva care-mi era foarte drag și pe care l-am pierdut.

Socoti de prisos să precizeze cum l-a pierdut.

— Cineva care te iubea?

— ...Și pe care împrejurările mi l-au răpit. Un prieten foarte bun, foarte bogat, tînăr încă, și cu care aș fi putut avea o existență întru totul deosebită de aceea pe care o duc de cîteva luni. Dar să nu mai vorbim ...

Schiță un gest ca pentru a îndepărta viziuni ce deveneau aproape sincere. El, nătărău, ca mai toți bărbații îndrăgostiți, suferea din cauza misterioasei rivalități.

— Am să fiu cu cel care-ți va aduce fericirea meritată. Primești?

La drept vorbind, nici ea nu voia altceva. El îi luă mîinile, cu un elan etuziast, își apropie obrazul de al ei și murmură ca o rugăciune:

— Janine ...

Îi spunea pe nume pentru întiia oară. Familiaritatea păru că-l surprinde. Nu-i aparținea numele. Îl rostiseră alții mai înainte.

— Dacă nu te-ar plictisi, îți voi da un nume care va fi numai al nostru și pe care îl vei păstra cîtă vreme vei consimți să trăiești cu mine.

— Care?

— Ginette.

Ea primi. Zarul era zvîrlit. Fusese rînd pe rînd, Nini, Ninette și Janine. Devenea Ginette.

Schimbarea nu-i displăcea. Nu regreta vechile etichete pe care le depunea la hala cu vechituri a copilăriei amărîte.

El repetă cu extazul năuc ce aureolează silabele care evocă un suflet drag:

— Gine . . . Ginette . . .

Şi-o înlănţui deodată într-o îmbrăţişare brutală. Ea suportă fără revoltă asaltul care îi frîngea şalele.

Amant viguros, dar drăgăstos, Jacques ştia să îmbrăţişeze. Ginette îl reţinu la pieptu-i, îl atrase, îi aspiră buzele într-o sărutare ameţitoare.

Cînd se dezmeticiră, se contemplară, legaţi dumnezeieşte prin plăcerea aşa de apropiată.

O lumină sumbră scînteia în ochii lui Jacques Asselin. Ginette observă că dorinţa îl transfigură. Era şi mai tînăr, şi mai frumos.

— Draga mea . . . draga mea . . . te iubesc . . .

Ea îşi coborî pleoapele, înfiorată de voluptăţi anticipate. El trase zăvorul, apoi începu s-o dezbrace cu mişcări afectuoase şi precise.

Ginette nu cunoştea, în materie de iubire, decît supunerile înjositoare. Nu împărtăşise niciodată plăcerea pe care alţii au ştiut s-o extragă dintr-însa. Dacă orice prostituată poate procura unui bărbat voluptatea genezică, femeile nu pot gusta deplină satisfacţie decît lîngă un bărbat care le tulbură. Mai cerebrală, voluptatea lor nu se stîrneşte decît cu asentimentul lor.

Ginette se înfioră la simpla atingere a degetelor lui Jacques, care-i desprindea îmbrăcămintea, una după alta.

Avea parcă revelaţia începuturilor posesiunii. Tînăra femeie schiţă o mişcare pudică vrînd să reţină ultimul văl care-i acoperea trupul gol.

Se întinse pe patul îngust. Jacques micşorase lumina pentru a se dezbrăca şi el. O licărire blîndă juca pe pielea-i bronzată de tînăr zeu grec.

Ginette îşi aminti de pîntecul lăbărţat al bătrînului senator şi de gîtul uscat al lui Maurice Herdier.

Providenţa îi datora această splendidă reparaţie. A, cum ar fi rîs în nasul imbecilului convins, care i-ar fi declarat în clipa aceea că o femeie n-are drept să-şi înşele bărbatul! Ce prostie, — onestitatea!

Corectitudinea adevărată nu însemna oare să evadezi din temniţa conjugală pentru a oferi comorile trupului tău unui stăpîn vrednic de ele?

În genunchi în faţa tinerei femei, Jacques dezvăluia cu pietate perfecţiunile ei intime. Explora cu încetineală cucer-

nică moliciunea șoldurilor, arcuirea coapselor, tăria delicată a unui piept, aî cărui sîni flexibili nu erau susținuți prin nici un artificiu.

Dar o frenezie pătimașă îl înfioră. Cu o mînă crispată, Ginette îi implora dezmierdările.

Aceeași rătăcire îi lipi, corp la corp, gîfîind, amețiți, extaziați.

Trenul gonea și vibrația-i monotonă ritmă gîfîitul sforțării lor.

Afară defila cortegiul fulgerător al caselor — casele în care alte făpturi îndeplineau, în prada aceluiași delir, truda ce repopulează pămîntul.

Acum, palizi și istoviți, amanții se odihneau, încremeniți, gură în gură.

Dar Ginette voia să-și guste victoria în înfrîngerea completă a celui ce o posedase.

Făcu un nou efort. Prea obosită pentru a gusta un spasm nou, impuse unul tovarășului său și simulă înfrîngerea divină.

Zdrobit, Jacques ațipea, cu un zîmbet fericit pe buze.

Tînăra femeie se plecă asupra lui, examinînd cu dragoste trăsăturile-i destinse.

* * *

El adormise, purtînd în vis certitudinea că amanta îi spusese adevărul asupra trecutului ei și că împărtășise pînă la capăt beția amoroasă.

Ginette învățase că prin minciună, doar prin minciună, pot femeile să-i domine pe bărbații care își închipuie că le robesc.

A ȘASEA NOAPTE

NOAPTEA NECUNOSCUTULUI

Pe Stînca Fecioarei, valurile strivite răbufneau în evantaie gigantice și uluitoare. Apoi, după ce era o clipă proiectată spre cer, prisma lichidă și feerică recădea ca o ploaie înspumată peste ultimul stîlp al parapetului.

De fiecare dată gurile-căscate se trăgeau înapoi, dar curiozitatea îi readucea la parapetul udat de valuri. Stăteau rezemați deasupra vîltoarei ce mugea, fără să se sature de spectacolul curios și gratuit pe care li-l oferea oceanul dezlănțuit.

Pe plaja cea mare din fața vechiului cazinou, părăsit de lumea mondenă, baia matinală era interzisă. Vreo sută de inși, grămădiți pe malul apei, se mulțumeau să se agațe unii de alții, sub supravegherea maeștrilor de înot pentru a rezista asaltului talazurilor.

O mulțime leneșă hoinărea în sus și-n jos pe ambele etaje ale promenadei. Asemenea păsărilor de pe insule, care se strîng unele într-altele pe gratiile coliviei lor, spaniolii priveau, înșirați pe banchete, puzderia pe picioare îmbrăcate în ciorapi de mătase.

Femeile bronzate ca niște creole terminau, în bătaia soarelui cald de septembrie, cura helioterapică începută la Ostanda, la Deauville sau la Cabourg.

În Portul-Vechi fîșia îngustă de nisip, comprimată între cabine, era împestrițată de tricouri multicolore, ca o paletă de pictor impresionist.

Din cabinele pe care le asediau întîrziatele, un val continuu și policrom se împrăștia pe plaja minusculă. Pe două șevaleturi imense, halatele albe așteptau, zvîrlite claie peste grămadă, ora dejunului ca să acopere iarăși umerii frumoși, jupuiți ca niște poame noi.

În Portul-Vechi nu se poate înota. Lumea se rostogolește în valurile pe care garniturile laterale le resping în unde concentrice și antagoniste. Ciorchinii de înotători, agățați pe frînghii, se proptesc în trepte ca să ajungă, rînd pe rînd, pe platformă. Trupurile se profilează o clipă pe ecranul albăstrui al cerului, și valul le înghite.

Plajă uluitoare, amfiteatru gălăgios ca un circ năpădit. Nu există un centimetru de nisip fără un bust moleșit, fără picioare învălmășite, fără un spate gol sau o pereche impudic tolănită pe un singur halat.

Agenții de poliție încearcă să impună o ținută de rigoare, prescrisă prin regulamentele municipale din secolul trecut: este interzis să-ți arăți sînii, sau să lași să lunece un umăr peste un sîn dezvelit într-adins.

Trudă zadarnică. De îndată ce păzitorii pudoarei publice întorceau spatele, rîsete vesele le salutau plecarea. Busturile se dezveleau. Sînii, o clipă încercuiți, lăsau iarăși drum liber sfîrcurilor umbrite, provocatoare.

Îmbătată de iod și soare, Ginette savura, în mulțimea cosmopolită, trîndăveala aceasta voluptoasă, cu o bucurie proaspătă încă.

Nisipul mărunt se lipea de pielea aurită de soare. Un tricou verzui, umed încă de apă, îi strîngea corpul, ale cărui armonioase proporții le sublinia.

De cînd se afla la Biarritz, cu Jacques Asselin, tînăra femeie era absolut fericită.

Îi scrisese soțului să nu se neliniștească de dispariția ei și-i aducea la cunoștință despărțirea definitivă. Lua asupra sa toată vina și-i cerea să pregătească divorțul.

Ginette știa acum ce este dragostea. Se dădea în fiecare zi amantului cu o pasiune sporită, cu o înflăcărare mereu reînnoită.

Nu-i adusese el totul? Luxul pe care îl dorea, respectul, fără de care nu-i posibil nici-un atașament sincer, și egalitatea în dragoste.

El știuse să n-o facă să simtă povara unei sclavii aurite.

Împotriva voinței de-a nu manifesta nici o exuberanță copilăroasă față de nenumăratele satisfacții necunoscute ale noi sale existențe, Ginette gusta ca o neofită revelările amețitoare ale cochetăriei sale satisfăcute și ale ambiției sale coplești te.

Putuse să pătrundă în templele elegantei internaționale. Worth și Jeanne Lanvin o îmbrăcau, Lewis îi furniza pălării, și își cumpărase la Cartier cel dintîi solitar.

O baghetă magică o transformase pe mica parfumeuză în monedă autentică, împodobită cu cîrpe costisitoare, demne de frumusețea ei. Nimic n-o mai deosebea de obișnuitele palace-urilor europene, nimic afară de farmecele-i personale pe care noua-i casetă de bijuterii le punea zilnic tot mai mult în valoare.

Desigur, Ginette era încă departe de a poseda naturalețea, distincția înnăscută care rămîn apanajul privilegiatelor acestei lumi. Căpătase totuși un lustru îndestulător ca să nu-l izbească pe bărbatul care o însoțea.

În orele îndelungi de plictiseală și de inacțiune, în timp ce soțul ei se abandona plăcerilor stupide ale jocului de cărți, ea citise numeroase romane, călăuzită admirabil de-o colegă din magazin, care-și trăise viața de timpuriu.

Folosind astfel perioada cea mai ștearsă din viața sa, își completase în chip inteligent instrucția neglijată prea multă vreme. Ghicind superioritatea prietenei, îi urmase cu supu-

nere sfaturile și nu dăduse înapoi din fața celor mai aride lecturi. Învățînd să-i cunoască pe clasici, la o vîrstă cînd de obicei îi uiți, ea gustase întreaga măreție umană din tragediile lui Racine, cu o prospețime pe care nu o secase nici o resemnare școlară.

Curiozitatea ahtiată de novice o împinsese, de asemenea, spre operele moderne și, de la Morand la Giraudoux, făcuse ocolul literaturii contemporane. Înălțîndu-i spiritul, înclinarea instinctivă spre intelectualizare îi înlesnise, în același timp, ascensiunea spre viața mondenă.

Nu se simțise niciodată nelalocul ei în vreunul din restaurantele sau dancingurile aristicratice unde o dusese amantul.

Ca la toate fiicele Evei, de altfel, amoru-i propriu era imens. Orice aluzie la obîrșia sa modestă ar fi umilit-o dureros, nu ca o critică pentru trecut, ci ca o mustrare pentru prezent.

Făpturile care fac un efort lăudabil și sincer pentru a se ridica deasupra meschinei lor situații nu pot aprecia progresele lor decît pe măsură ce descoperă erorile din ajun. Satisfacția prezentă nu este cu totul lipsită de amărăciune, deoarece regretă în același timp boroboațele pe care le săvîrșeau recent. Supravegherea continuă pe care și-o impun și teama neîncetată de a nu face gafe le irită susceptibilitatea. Dar neputînd să depășească stadiul la care au ajuns, își închipuie totdeauna că au atins desăvîrșirea.

Ginette fusese îndeajuns de isteață și de intuitivă ca să nu-și indispună tovarășul în public. Jacques Asselin avea el însuși prea mult tact ca să nu provoace neînțelegeri ce ar fi mîhnit-o.

Ceea ce nu-l împiedica pe tînărul, ieșit dintr-o veche și bogată familie din Turena, să sufere în intimitatea anumitor vulgarități de care, insuficient instruită, Ginette se făcea încă vinovată fără să știe.

Bărbatul cel mai inteligent e sensibil în privința originilor măgulitoare ale cuceririlor sale. Jacques Asselin era inteligent, dar el era bărbat, și aceasta avea să-l piardă.

De la cazinoul Bellevue la cel din Saint-Sêbastien, trecînd prin vila Belza, prin Guéthary, Cibour și Saint-Jean-de-Luz, amanții cutreieraseră toate localurile de noapte de pe coasta bascilor.

Fiecare vizită într-un loc nou era pentru ei un motiv de a-și mărturisi iubirea, iar pentru Ginette o sursă de încîntare. Își îmbogățea amintirile cu toate florile din drum. Dragostea

lor se agăța de toate pietrele albe, de toate vilele din ținutul acesta ca-n poveste.

După dineu sau după bal Talbout-ul albicios și confortabil îi readucea, strîns, înlănțuiți, la hotel.

Spontaneitatea tinerei femei și naivitățile ei nu-i displăceau lui Jacques atunci cînd era singur cu ea. O învăța să iubească ungherul acesta, așa de atrăgător, al Franței, pe care el îl cunoștea de timp îndelungat. Simțea lîngă ea o bucurie aproape nouă străbătînd drumuri pe care le mai străbătuse.

Deoarece Biarritzul și împrejurimile lui erau năpădite de spanioli, germani și anglo-saxoni, tinerii se simțeau apropiați unul de altul ca doi compatrioți surghiuniți în străinătate. Erau de obicei singurii francezi la Bellevue sau la Miremont.

Totuși, din cînd în cînd, Jacques schimba un zîmbet, un bună-ziua sau un semn de prietenie cu oamenii cu care se întîlnea.

Nu-i prezentase Ginettei, niciodată, pe nimeni. Ea îi atrăsese atenția.

De ce să amestecăm străini în fericirea noastră? i-a răspuns el. Uneori, însă, ea se simțea cam stingherită. Își închipuise că, deși o iubea, amantul nu îndrăznea s-o pună în legături cu vechii lui prieteni. Tristețea era accentuată prin oarecare gelozie chiar.

Care erau legăturile lui? Dacă îl despărțea de ele, n-o să regrete el într-o zi? Trecuturile lor, așa de deosebite, nu constituiau o garanție de liniște pentru ziua de mîine. Flacăra care îi mistuia n-o să dureze desigur o veșnicie. Și-atunci ce-o să se întîmple?

Dar Ginette avea o încredere nețărmurită în Jacques. Îl așezase în inima ei așa de sus încît își reproșa uneori minciunile datorită cărora își asigurase, într-o anumită măsură, fericirea. În mai multe rînduri fusese pe punctul de a-i destăinui mizeria extremă a tinereții sale și situația jalnică a alor săi.

Dragostea lor era fără asemănare, căci se întemeia pe reciprocă sinceritate. Doar mica șiretenie feminină, foarte firească, umbrea seninătatea ei.

Dar va ști Jacques să-i prețuiască sinceritatea? Da, desigur, căci el era bun, drept, și va fi înțelegător.

Iubirea te face să săvîrșești multe stîngăcii. Uitînd lecțiile întîmplărilor din trecut, Ginette se hotărî într-o seară, pe pernă, să vorbească.

Dar abia rosti primele cuvinte de destăinuire și simți cît de mult se înșelase.

Jacques Asselin nu putea, într-adevăr, să găsească nici o satisfacție aflînd că tatăl amantei sale fusese vînzător de prăvălie și că el, Jacques Asselin, fiul, nepot de mari magistrați și strănepot al unui mareșal al Imperiului, luase succesiunea amoroasă a unui artist capilar și a unui stămbar.

Cînd Ginette înțelese, era prea tîrziu, vai, ca să tacă, și corijă cum putu, — jalnic compromis cu conștiința sa, — excesul său de sinceritate, prin adăugirea de noi minciuni.

Amantul o ascultase cu o atenție compătimitoare. Ginette își înecă destăinuirile în dezmierdări care pecetluiră perfecta lor legătură senzuală.

Lungită pe plaja încinsă, Ginette retrăia cu oarecare neliniște ceasul acesta tulbure.

Prietenul stătea întins alături. Ea se ridică ușor și murmură cu drag:

— Jacques.

El răspunse printr-un zîmbet întrucîtva distrat și-și întoarse privirile.

Ginette îl urmări. La trei pași de ei o femeie destul de frumoasă, scandalos decoltată, îl saluta pe Jacques cu un semn din cap totodată intim și discret. Era însoțită de un bărbat în vîrstă.

— Jacques, o cunoști pe doamna aceea?

El păru plictisit că ea le surprinsese mișcarea.

— Da, o cunosc.

— Cine e?

— Soția unui consul chilian. Am întîlnit-o aci acum doi ani, dar asta n-are nici o importanță.

Ginette o examină într-ascuns pe necunoscută. Avea desigur aproape patruzeci de ani, dar era încă foarte ispititoare. Aerul ei excentric de sud-americană îi aducea desigur multe succese. Numeroși tineri i se prezentau și îi sărutau mîna. Resemnat desigur, soțul nu ținea să-i fie prezentate lichelele, care păreau că nu se sinchisesc de el.

Ginette observă că amantul ei urmărea manevra, cu interes. Schiță o strîmbătură. Șopti din suflet:

— Jacques . . .

Dar Jacques, al cărui gînd părea absent, nu răspunse chemării mute.

* *

Închiriaseră două camere. Coborînd din vagonul de dormit, nu mai aveau, desigur, ce să-și ascundă, însă Jacques Asselin socotea că un bărbat n-are dreptul să se impună mereu unei femei, sub pretextul că s-a culcat cu ea, astfel că găsise nimerit să aibă, la Biarritz, camere separate.

Ginette, care nu dormise niciodată sub un polog, găsea că muselinele albe dau aventurii lor un fals aer de noapte de nuntă.

Cînd era dezbrăcată, odihnită, parfumată, gata pentru dragoste, Jacques bătea în ușă. Se dezbrăca el însuși de smoking sau de frac, înlocuindu-le cu o pijama somptuoasă.

Ea era recunoscătoare pentru aceste menajamente. Soțul ei n-o obișnuise cu ele. El își scotea ciorapii sub nasul ei și se plimba prin cameră în izmene sau în cămașă, necruțînd-o nici de ceremonia vasului de noapte.

Uneori, legați printr-o îmbrățișare, amanții adormeau unul lîngă altul. Dar de obicei Jacques se înapoia în patul său. Nu-și revedea amanta decît la cafeaua cu lapte, cînd ea avusese timp să repare dezordinea din timpul nopții. Cochet el însuși, nu voia să-i impună spectacolul propriei sale neglijențe.

Lecție folositoare pentru Ginette, care se dezvățase de familiaritățile ofensatoare.

* * *

Soția consulului chilian se înapoiase la cabina sa, nu fără a fi aruncat lui Jacques, în prealabil, încă un zîmbet de despărțire.

Ginette îl surprinsese, ba i se păru că desprinde o intenție tăinuită.

— Cum se numește doamna aceasta?

Tînărul luă un aer de falsă indiferență:

— Care?

— Știi bine. Aceea care se depărtează chiar acum, soția consulului chilian.

— Sarita Suarez. Are prestanță, nu e așa?

— Multă. O cunoști îndeaproape?

El făcu o strîmbătură și zăbovi o clipă:

— Da. Am dansat cu ea. E fiica unui fel de erou național mexican. Posedă trei mine de aur și cîteva dintre cele mai frumoase bijuterii din lume.

Jacques vorbea despre ea cu o mîndrie pe care nu izbutea să o tăinuiască. Ginette, meditativă, desena pe nisip în timp ce el continua panegiricul Señorei Sarita Suarez.

În jurul ei s-a format chiar o legendă. A cumpărat acum patru ani faimosul diamant roz, pe care un cavaler francez îl adusese din Indii în secolul al XVII-lea. Piatra aceasta are faima de-a aduce noroc în dragoste celui ce o posedă. A fost în stăpînirea Ninonei de Lenclos, a lui Ludovic al XV-lea, care, datorită probabil ei, s-a bucurat de denumirea de Multiubitul. Dna de Pompadour o dărui unuia dintre amanții săi. Revoluția o exportă, în chip misterios, în Anglia. În cea mai frumoasă epocă a legăturii lor Prințul de Galles o oferi lui Sir George Bryan Brummell, rege al modei și al mondenilor. Dar, certîndu-se cu regalul ei tovarăș de desfrîu și trîntit la închisoare pentru datorii, Brummell fu nevoit să se despartă, pentru un preț meschin, de bijuteria care îl ocrotea. După cîtva timp, el intra în azil. Diamantul trecu din mînă în mînă. Traversă Oceanul pentru a asigura supremația amoroasă a unei mari tragediene de dincolo de Atlantic. Vîndut după moartea ei, la licitație, emigră în lumea miliardarilor din Argentina și din Bolivia. De cînd este proprietara lui, Senora Suarez are reputația uneia dintre cele mai iubite femei de pe pămînt.

Ginette întrebă cu neglijență:

— Ea însăși ți-a dat amănuntele astea așa de precise asupra istoriei diamantului roz?

— Eram îndeajuns de intimi... mărturisi Jacques cu oarecare falsă modestie.

Luară masa la barul basc. După-amiază tînărul lipsi, pretextînd o cursă la poștă și la bancă.

Ginette se înapoie, singură, la hotel. Nu voia să dea prea multă importanță incidentului din timpul dimineții. Rămăsese totuși cu o impresie neplăcută.

Geloasă?

Certitudinea aceasta nu-i displăcu. Încă o dovadă a iubirii sale pentru Jacques.

Acesta sosi pe la orele șase și se plînse de-o migrenă ușoară. După masă el ceru să se culce devreme. Își făgăduiseră, de-o săptămînă, că într-o seară au să se odihnească.

Oarecum obosită, se culcă și Ginette. El o îmbrățișă, apoi, fără să-și poseadă amanta, se închise în camera sa. O veioză roză, de mătase, lumina blînd somnul Ginettei. Deoarece era foarte cald, ea adormise goală în așternutul alb. Zvîrlise pătura de pe picioarele-i cu unghii lucioase, strălucitoare.

Neagră, ca un triunghi de onyx, o pată întunecată accentua chihlimbariul cald și auriu al carnației. Strălucirea incomparabilă a celor douăzeci și doi de ani ai săi iradia în jurul trupului oferit în neștire.

Nici un bărbat n-ar fi putut s-o contemple fără să n-o dorească, dar, prin voința ei, ea nu aparținea decît unuia singur.

Dar, în noaptea aceea, obosit desigur de precedentele sale fapte amoroase, el o abandona.

Răcoarea zorilor se furișă încet în camera toropită de căldură nocturnă.

O adiere, înmiresmată cu sarea de pe dantela valurilor, mișcă imperceptibil perdelele de muselină.

Ginette se înfioră și se trezi de-a binelea. Odihnită, își puse un capot și veni la fereastră. Un calm desăvîrșit, neașteptat, se întindea asupra Biarritzului. Cîteva stele agonizau pe cerul azuriu. La Cazinoul Bellevue. care domina plaja, luminile pălite de ivirea zorilor proiectau ca pe niște umbre chinezești ultimii noctambuli întîrziați prostește în jurul unei sticle cu șampanie. Ginette era prea tînără și prea sănătoasă ca să disprețuiască viața aceasta dezmățată.

Ascultă cu voluptate cîntul foșnitor al Oceanului și visă o plimbare matinală. Îi spusese într-o seară, amantului:

— Aș vrea să facem dragoste pe nisip.

El împărtășise dorința, care se afirma cu mai multă putere în fața ispitei.

Se înfioră cu voluptate la gîndul unei îmbrățișări. Fu cuprinsă de-o dorință subită, irezistibilă, de a-l trezi pe Jacque, care o va ierta, desigur că-l smulge din somnul întremător. Îl va trezi din visuri cu o sărutare lungă pe buze, și realitatea va fi pentru el mai frumoasă decît visul cel mai plăcut. Repede-repede, îl va sili să se scoale, numai dacă nu vor avea curajul să întîrzie clipa cufundării în aceeași beție.

Călcînd cu picioarele goale pe covoarele groase, deschise ușa, cu infinite măsuri de prevedere. Ajunse pe furiș lîngă patul lui Jacques. Dar, buimăcită, Ginette se opri în mijlocul odăii:

Patul era gol, Jacques nu era acolo.

Se sculase desigur în timpul nopții, căci așternutul era desfăcut.

Ginette aprinse lampa. De teamă să nu scîrție, o parte a ușii garderobului fusese lăsată deschidă. Un umeraș gol trăda absența smokingului lui Jacques.

El ieșise fără să spună ceva. Zguduită de această duplicitate, Ginette se prăbuși, într-un fotoliu. Așadar, escapada fusese pusă la cale cu grijă, din ajun. Migrena era simulată.

Jalnică farsă.

Cu ochii ațintiți, înecați în mută deznădejde, Ginette contempla camera părăsită.

Nu plîngea și nu suferea totuși niciodată așa de mult, nici chiar în cele mai crude ore ale vieții sale. I se părea că vechile decepții nu erau decît stațiile unui drum chinuit și că urcase o Golgotă.

N-o cruțase nici Jacques. Mai mult, el era acela care înfigea cuiele în trupul său îndurerat. Dar acestă supremă libertate o revoltă. Cu chipul crispat, împietrit de-o bruscă hotărîre, ea se duse din nou la fereastră pentru a medita față în față cu natura indiferentă.

Nouri mici, fulguiri portocalii, vestitoare ale aurorei, zburau spre apus asemenea unui puf din moțul unei lebede.

Orologii răsunară departe. Sunaseră ceasurile șase cînd Ginette zări o pereche ce venea de pe plajă cu pași mărunți. Recunoscu silueta lui Jacques și se lipi de geam ca el să nu-i bănuiască prezența.

El înlănțuia drăgăstos mijlocul tovarășei pe care Ginette o identifică repede. Era Sarita Suarez, frumoasa mexicană, femeia cu diamantul roz, talisman al izbînzilor amoroase.

Cu femeia tomnatică, Jacques schimbase desigur, pe nisip, sărutările visate de Ginette acum un ceas.

La gîndul acesta pumnii ei se strînseră iar unghiile i se înfundară în palme.

Se simți uluită și murmură:

— Nătînga de mine! Sînt toți la fel...

Bănui dialogul perechii care se plimba. Satisfăcută, sud-americana îl concedia pe Jacques, care îi propusese desigur s-o însoțească. Ori poate nu se sinchisi să-l readucă pînă în fața ușii pe amantul său de-o noapte.

Tînărul se înclină, curtenitor, în fața ei. Îi săruta mîna. Dar buzele lui nu se puteau desprinde de pe mîna încercuită

de rubine. Atinse brațul gol, atinse umerii, ceafa, și zăbovi îndelung pe gura care nu i se împotrivi.

Cu mîinile înghețate și cu chipul livid, Ginette se depărtă. Vru să se înapoieze în pat, ca să evite o scenă odioasă și inutilă, dar nu avu tăria. Căzu în fotoliu, cu umerii gîrboviți sub o povară de negrăit.

Ușa se întredeschise ușor. Jacques se profilă în prag. Zărindu-și amanta care îl aștepta, deveni palid.

— Ginette . . .

Ea nu se clintise. El făcu un pas spre ea și încercă să-i prindă mîna.

— Nu, Jacques, lasă-mă . . .

El înțelese zădărnicia oricărei tăgăduiri.

— Iartă-mă.

Îngenunchease și înălța spre ea ochi de copil vinovat, drăgăstos.

— Iartă-mă.

Ea schiță un zîmbet ironic, și el văzu pe chipu-i o expresie care-i era străină.

— Am greșit . . . m-am purtat ca un mizerabil.

— Bietul meu prieten, fără scene de roman foileton.

— Vreau să-ți mărturisesc totul. Cînd am revăzut-o . .

— A, nu-mi vorbi despre femeia asta . . .

El voi să micșoreze însemnătatea ei.

— Înțelege-mă . . . nu contează . . . e o bătrînă.

Cuvîntul „bătrînă" o indignă, printr-o ciudată francmasonerie feminină, împotriva egoismului feroce al bărbaților.

— N-o iubesc, îți jur. M-a ispitit . . . pentru o seară numai. Un bărbat care se împotrivește, pare totdeauna ridicol.

Se punea la adăpostul scuzei obișnuite.

— Am revăzut-o, din întîmplare, după-amiază.

— Nu te întreb nimic. Nu vreau să știu nimic. Nu-mi pasă dacă o minți pe ea sau pe mine, sau pe amîndouă. N-am să te mai pot crede niciodată.

Jacques Asselin schiță un rictus îndurerat.

— Ginette, dragostea mea, pe tine te iubesc. Nu ți-am dat oare o mie de dovezi în aceste cîteva săptămîni? Nu te poți îndoi, în ciuda greșelii de o clipă.

Căința lui era sinceră. Iubea, așa cum pot să iubească bărbații. Iubirea sa nu putuse rezista orgoliului stupid. În timp ce el își continua pledoaria zadarnică, Ginette avea impresia că-i aude iarăși vorbele din ajun. Cu ce plăcere îi vorbise despre miliardara, fiică de general și soție de diplomat !

O cucerire pentru care mulți bărbați l-ar fi invidiat. Căpătase chiar în ziua aceea certitudinea voioasă că nu a fost uitat după doi ani de despărțire. Conformarea materială a acestei fidelități sentimentale prețuia desigur săvîrșirea unei fapte rele față de mica lui prietenă, pe care o culca drăgăstos în pat înainte de a dispărea.

— Ginette, nu poți să știi . . .

— Jacques, tu nu poți să știi răul ce mi-ai făcut.

Deoarece luptă împotriva mîhnirii. Jacques avu impresia că ea se îmbunează și încercă s-o îmbrățișeze.

Dar ea îl îndepărtă cu un dezgust care nu era deghizat. Nu mai voia nici să-l vadă, nici să-l audă, așa că se refugie în camera ei.

Jacques încercă s-o ajungă cu încăpățînarea celui ce ține să obțină iertare.

Dar ușa era încuiată cu cheia.

* * *

Ea rămase zăvorîtă ziua întreagă.

Dezmeticit, Jacques măsură proporțiile nechibzuinței sale. Pentru o meschină satisfacție de amor propriu pîngărise o legătură căreia îi datora momente minunate. Ginette, profund rănită, va ierta poate, dar nu va uita niciodată.

Cum de se putuse purta el cu atîta ușurință? Își iubea amanta. Dacă femeile cedează deseori din motive neînțelese, bărbații cad, cu o naivitate de necrezut, în capcanele cele mai grosolane.

Iar dacă vanitatea-i masculină jucase un rol în această efemeră aventură, și-o imputa acum în chip amarnic.

Dar era prea tîrziu. Ginette se zbătea, în camera sa, în prada mîhnirii nemeritate.

Încrederea-i înșelată și tinerețea ei se răzvrăteau în fața ofensei intolerabile. Nu putea admite, ca măcar o noapte să-i fie preferată o femeie în toamna vieții.

Se isprăvise. Nu va mai putea să suporte de acum încolo dezmierdările amantului care o trădase și de care o despărțea o adevărată repulsie fizică.

Jacques bătuse în mai multe rînduri, cu timiditate. Ea nu răspunse, insensibilă la rugi și implorări.

La ora mesei, el făcu o ultimă încercare, apoi ieși.

Tînăra femeie auzi zgomotul pașilor lui pe culoar.

Atunci, ca o automată, se îmbrăcă. Luă la întîmplare o rochie de seară, de lamè argintiu, și se înfășură într-un mantou de blană.

În stradă, chemă un automobil.

— Unde să vă conduc? întrebă șoferul.

— Oriunde.

Omul, obișnuit cu fanteziile clienților, nu se miră. Noaptea coborî, estompînd coasta care scînteia în luminile vilelor. Șoferul porni încet pe drumul Saint-Sebastien.

La Guéthary se opri și întrebă:

— Merg mai departe ori mă înapoiez?

Ginette înălță din umeri. Acolo ori aiurea, totuna era pentru ea.

Coborî din mașină și plăti cursa. Deoarece nu mîncase din ajun, simți că-i este foame.

Traversă podul drumului de fier și se îndreptă spre plajă. Recunoscu pe stînga un restaurant pierdut în frunziș, unde venise într-o seară cu Jacques, și închise ochii strivind o lacrimă.

Ceva mai jos un fost hotel, mistuit de incendiu pe jumătate, dezonora plaja cu scheletul său calcinat.

Ginette intră în Itasasoan.

Se așează la o masă, pe terasa imensă a restaurantului-dancing, de un modernism neobasc.

Între un serviciu și altul, se ridicau perechi să charlestoneze în ritmurile zvîcnite ale unui jazz epileptic.

Pofta Ginettei fu iute potolită. Abia se atinse de bucatele care-i erau aduse. Nu venise să mănînce, ci să se amețească.

Consumatorii izolați începură să observe că ea era singură și că era frumoasă.

Dansatorul localului veni să o invite. Ea acceptă și își comandă o sticlă cu șampanie.

Alți tineri se înclinară în fața ei și o înlănțuiră la joc. Nu refuza pe nimeni, dar, cînd ei îi vorbeau, nu le răspundea.

Trei cupe cu Heidsick o zăpăciră. Amețeala ușoară o dispuse. Noaptea era plăcută, parfumată de vîntul din larg și de grădinile împrejmuitoare.

Dar, din timp, sentimentul singurătății o înghețа pe tînăra femeie cu o sumbră dezamăgire.

— Dacă nu așteptați pe nimeni, vă rog să-mi permiteți, dnă, să iau loc la masa d-voastră.

Ginette observă că era în braţele unui necunoscut de vreo patruzeci de ani, distins, corpolent, care-i vorbea cu un pronunţat accent străin.

— Da, domnule.

El se aşează lîngă ea, fericit. Îşi dădu silinţa să se facă interesant prin cele ce spunea, dar ea nu-l lua în seamă. Uimit de mutismul şi de indiferenţa ei, el bănui că e vorba de-o decepţie sentimentală.

Tot dansînd cu Ginette şi simţindu-i trupul mlădios, care se lăsa moale, el se enerva, se congestiona.

Ce speranţe putea să-i ofere aventura cu partenera misterioasă care se abandona în contactul cu el, fără măcar să-l bage în seamă?

Ea golea întruna cupele, iar febra uşoară care-i învăpăia privirea îi dădea o strălucire de voinţă răutăcioasă.

La miezul nopţii necunoscutul care renunţase să vorbesacă în vînt, o întrebă laconic:

— Dacă am face o plimbare? Automobilul meu mă aşteaptă la cincizeci de metri de aci.

Ginette se sculă în tăcere. Îşi luă blana şi-şi urmă tovarăşul găsit la întîmplasre.

Un şofer se precipită în faţa unui puternic torpedo.

Luară loc, adăpostiţi de un triptic de sticlă. Străinul zvîrli un ordin şi maşina, grecoaie şi tăcută, lunecă pe drumul poleit de lună.

În umbră necunoscutul căută o mînă fină care nu se feri. O strînse fără ca şi ea să răspundă de fel.

Automobilul gonea acum spre Bayonne, depăşind cu mult cei 45 de kilometri reglementari.

Stopă în faţa unei proprietăţi somptuoase, după ce făcu mai multe ocoluri. Ginette se sprijini în mîna care o ajuta să coboare.

— Desigur, că vă este frig, dnă. Făceţi-mi onoarea de-a accepta un ceai.

Ca sub imperiul unei bizare sugestii, Ginette străbătu o grădină şi urcă mai multe trepte albe. Nu observă luxul vilei în care pătrundea.

Se pomeni într-un salon oriental, de-un gust desăvîrşit, îmbogăţit cu splendide covoare şi cu bibelouri de preţ. S-ar fi putut crede transportată, ca prin farmec, în Indii. Doi servitori bronzaţi completau iluzia. Dar decorul nici n-o surprinse, parcă. Nu era decît una din faţetele visului sau coşmarului său.

Amfitrionul se înclina ceremonios în fața ei.

— Doamnă, deoarece binevoiți a aduce locuinței mele omagiul frumuseții d-voastră, îngăduiți-mi să mă prezint.

Ea nu-i cerea aceasta. Dar el urmă, fără a fi rugat:

— Sînt Lordul Shelmondley . . . Pair al Angliei, consilier al Coroanei și, în mai multe rînduri, ministru plenipotențiar.

Își declinase titlurile cu oarecare rigiditate britanică. Readusă la realitate, Ginette își trecu mîna peste frunte, ca pentru a alunga negura ce-i întuneca mintea. Înțelese că trebuia să destăinuiască bărbatului o parte din identitatea sa.

— Eu sînt . . .

Se opri, căutînd un nume. Cine era ea și cum se numea? Într-adevăr, nu știa. Ființa sa i se părea deodată suprapunerea mai multor persoane, printre care încerca, zadarnic, să-și descopere individualitatea adevărată.

Fiecare bărbat care se apropiase de ea făcuse din ea o altă făptură.

Trecea o nouă etapă din viață. I se părea limpede că nu mai are nimic comun cu femeia ce era în ajun.

— Mă numesc Ginette Herdier.

Alesese la întîmplare, oferind curiozității lordului englez numele pe care îl datora soțului și prenumele pe care i-l dăduse amantul.

Și totuși, neaparținînd nici unuia, nici altuia, se mira că reține cuvintele lor care o diferențiau de orice altă femeie în ochii altcuiva.

— Doamnă, nu știu cărui fericit concurs de împrejurări datorez prezența d-voastră sub acoperișul meu, dar binecuvîntez Providența că mi-a rezervat surpriza aceasta de care mă voi bucura toată viața.

Era de-o perfectă corectitudine, dar Ginette dezbrăcă cu ironie paiața ceremonioasă ce-i întindea o ceașcă de porțelan fin, în care aburea un ceai chinezesc, aromat și auriu ca mierea. Cîntărea suficiența și grosolănia masculină care puteau fi cuprinse în curtoazia aceasta aparentă.

Pair al Angliei sau lucrător coafor, băiat de familie sau stămbar, orice bărbat este, mai curînd sau mai tîrziu, la fel cu ceilalți.

În curînd îi va pretinde aceleași gesturi pe care el le va îndeplini după un rit preferat, apoi, sătul, se va purta cu același cinism vulgar sau de bonton.

El nu căuta, în orice caz, să mascheze atracția senzuală inspirată de ea. Structura-i sanguină nu-l va îndemna la

tergiversările cu care latinii își combină pofta amoroasă.

La gîndul că va aparține acestui bărbat pînă într-o oră, Ginette simți o pornire nebună să fugă, să evadeze.

Dar unde să se ducă. La cine să se refugieze? O oboseală cumplită o pironea pe divanul îmbietor.

Nu era mai bine să suporte, cu elegant cinism, rigorile destinului? Ginette își aminti că, părăsind Parisul, trecuse în revistă eventualitatea unei existențe galante și nesigure.

Dar, între timp, iubise. Așa ceva nu era prevăzut în program. Să capituleze? Să dea înapoi? Să-i cerșească lui Jacques Asselin iluzia precară a unui viitor stabilizat?

Amăgire, concesii jignitoare. Nu-i ceruse decît iubire. Alții îi vor da o situație.

Ce putea să nădăjduiască de la el? Ar fi fost gata să împartă, bucuroasă, toată viața cu el. Dar el se va însura într-o zi. Avea familie și obligații sociale la care nu putea, în nici un caz, s-o asocieze.

Eh, fie ce-o fi!...

Despuiat de morga de gentleman, lordul Shelmondley căuta cum buzele tinerei femei.

Prin fereastră, cerul întunecat se arăta vrăjmaș celor fără cămin.

Consilierul Coroanei riscă o dezmierdare mai precisă. Ginette schiță o mișcare ferită.

Apoi, cu glas înăbușit, murmură:

— Nu numaidecît...

Ca și cum nu mai era vorba decît de un răgaz, englezul își lăsă prada cu o sigură demnitate.

— Bine...

Ea îl privi, implorătoare.

— Aș vrea... mai întîi... să-ți cer un serviciu. Dă-mi putința să scriu și jură-mi că vei trimite imediat o scrisoare la adresa pe care o voi arăta, fără să cauți să afli cuprinsul ei.

— Dorințele d-tale sînt porunci pentru mine. Ai cuvîntul meu.

Sună, ceru călimară și hîrtie de scrisori.

— Și acum lasă-mă singură. Vrei?

* * *

Peste un ceas, un groom bătu la ușa camerei pe care Jacques Asselin o avea la hotel.

Neputînd să se culce şi să adoarmă, Jacques se plimba în sus şi în jos, fără să cuteze să între în încăperea goală în care zăceau lucrurile Ginettei. Aştepta, înebunit de neliniște, întoarcerea ei sau vreo ştire asupra ei.

— O scrisoare pentru d-voastră, domnule.

— Dă-mi-o şi pleacă.

Desfăcu plicul şi citi, înfrigurat, următoarele rînduri:

Adoratul meu Jacques,

Ţin să ştii de astăseară ce-am devenit. Nu mă mai aştepta, nu mai revin la tine. Voi fi, poate, nedreaptă şi ai să mă acuzi. Nu vreau să te părăsesc fără să-ţi spun cu sinceritate ce-ai fost tu pentru mine. Am trăit lîngă tine cinci săptămîni care au fost prea scurte. Au fost cele mai frumoase ceasuri din viaţa mea şi altele mai bune n-am să cunosc. Nu-ţi iert greşeala care a distrus dragostea noastră, dar te iert pentru răul ce mi-ai făcut.

Voi ispăşi amarnic vina ta. În timp ce vei citi scrisoarea aceasta, eu voi fi în braţele altuia şi voi căuta, în josnicia asta, puterea de-a nu te mai vedea.

Te iubeam, te iubesc încă. Dacă ai fi consimţit să cunoşti toată viaţa mea, ai ghici deznădejdea tragică cu care îţi adresez acest ultim strigăt de dragoste.

Adio, Jacques, adio şi îţi mulţumesc, totuşi, pentru tot ce-ţi datorez.

Ginette.

* * *

Jacques se prăbuşi pe pat.

În chiar clipa aceea, Ginette îl ruga pe lordul Shelmondley să stingă lumina.

A ŞAPTEA NOAPTE

SUB SEMNUL SVASTICII

Lordul Shelmondley era un gentleman. Din galanterie şi, de asemenea, din amor propriu nu voi să considere norocul cu Ginette Herdier ca o aventură de rînd. El făcea parte din aristocraţia britanică, orgolioasă, care

socotește că nu comite niciodată o mezalianță, deoarece nu se coboară la nivelul celor ce-i sînt străini, dar că îi ridică pînă la ea.

Însuși misterul care o înconjură pe tînăra femeie favoriza concepția atavică a marelui senior englez care, din prudență și din discreție, se feri s-o chestioneze pe Ginette asupra unui trecut fără interes pentru el.

După ce gustă o noapte plină de plăceri, o rugă în chipul cel mai firesc din lume să accepte ospitalitatea sa cîtă vreme ea va dori.

Stînjenită și năucă de mîhnire, ea nu refuză invitația amfitrionului căruia, la drept vorbind, mare lucru nu mai putea să-i refuze. Neținînd să se înapoieze la Biarritz, unde risca să-l întîlnească pe Jacques Asselin, se îngrădi în camera ce-i era pusă la dispoziție. Pentru a nu fi nepoliticoasă cu Lordul Shelmondley, coborî la masă în sala de mîncare. El era, de altminteri, un bărbat fermecător și plin de tact. Nu uita niciodată să bată la ușa amantei sale cînd venea să se culce cu ea, chiar fără să fie special invitat.

Trăiră astfel douăzeci de zile în intimitate, apoi fostul ministru plenipotențiar înștiință noua sa cucerire că așteaptă prieteni și că ar fi foarte măgulit s-o vadă prezidînd un dineu pe care plănuia să-l dea în cinstea lor.

* * *

Lordul Shelmondley avea relații internaționale și mondiale. Doi compatrioți de seamă îi onorară masa, precum și un conte ungur, un baron italian, un nobil suedez, un hindus cu barbă de abanos și cu chip de fachir sau de Christ, și în sfîrșit o femeie ciudată, tînără și foarte blondă, care vorbea admirabil engleza iar franceza cu un ușor accent germanic.

O femeie nostimă nu e nelalocul său nicăieri, iar zîmbetul ei e esperanto-ul inimii. Cu toată inexperiența-i mondenă și în ciuda ignorării totale a tot ce nu era parizian, Ginette își jucă, hotărîtă să se amorțească, rolul delicat de amfitrioană nelegitimă, cu îndemînare desăvîrșită. Prînzul, care nu avea nimic oficial, fu cordial. Clienți asidui ai tuturor sleepingurilor europene și asiatice, oaspeții lordului Shelmondley istorisiră aventuri galante, dar cu măsură, așa cum stă bine unor oameni din cea mai bună societate, iar dacă pantoful de lac al baronului italian atinse în mai multe rînduri piciorul

Ginettei, vecina sa, faptul se datora desigur neatenției, sau unei coincidențe repetate.

Hindusul, venit cu femeia blondă, părea a-l cunoaște mai îndeaproape pe amfitrionul, a cărui carieră diplomatică se scursese în special în Indii.

Fusese prezentat sub numele de Nadir-Șah, ceea ce îl înrudea poate, fără ca vreuna dintre persoanele adunate în jurul mesei să bănuiască, cu prințul persan care pustii Delhi în prima parte a veacului al optsprezecelea.

Cafeaua și lichiorurile fură servite în grădină, la adăpostul zidurilor mărunte, care, cu scara lor exterioară, urează parcă întotdeauna bun-venit trecătorilor, dar care te izolează de stradă mai bine decît zidurile bretone străpunse de zăbrele prin care toate curiozitățile pot să fie satisfăcute.

Noaptea împrăștia miresme de trandafiri și de mușcate. Nu îndrăznea nimeni să tulbure tăcuta armonie. Legănată de tăcere și de murmurul convorbirilor în surdină, Ginette pornea pe drumul amintirilor.

O aduse la realitate o impresie de jenă ce nu poate fi exprimată. Făcu un gest cu mîna, ca pentru a izgoni o migrenă care-i înțepa ceafa, și, stingherită, întoarse capul.

Dinapoi, în picioare, nemișcat, Nadir-Șah o fixa cu ochi negri, ale căror pleoape nu stingeau mai niciodată flacăra lor lăuntrică.

* * *

În clipa despărțirii, Ginette îl auzi pe lordul Shelmondley invitînd pe hindus și pe femeia blondă să vină pentru cîteva zile la el.

Cînd fu singur cu amanta, englezul se scuză:

— Iartă-mă, scumpă prietenă, că am luat hotărîrea aceasta fără să te previn, dar am aflat abia în ultimul moment că Nadir-Șah dispune de cîteva zile. Nu puteam concepe ca un prieten așa de drag să stea la hotel cînd în vila mea sînt disponibile mai multe camere.

Ginette îi mulțumi pentru politețea aceasta, întrucîtva tardivă, dar care, în definitiv, n-o incomoda. Admira arta oamenilor bine crescuți de a face ca și ceilalți, adică numai ce le place, dar fără să arate.

Intrigată de personalitatea lui Nadir-Șah, prelungi convorbirea sub clar de lună. Consilierul Coroanei nu se lăsă rugat ca să facă elogiul hindusului:

— Dear Gina, omul ăsta e înzestrat cu o remarcabilă inteligență. Mi-a fost întotdeauna un auxiliar prețios cînd mă ocupam de guvernarea Indiilor. Face parte dintr-o foarte mare familie și vorbește toate dialectele pe care indigenii le îndrugă între junglele Deccanului și pădurile Travancorei. În timpul războiului a furnizat amiralității britanice informațiuni care cruțară multe vieți omenești. Are asupra celor din preajma sa o influență extraordinară, aș zice magnetică, dacă n-aș fi un adversar ireductibil al tuturor stupidităților pe care le debitează „smarset-ul" londonez.

Ginette se înfioră amintindu-și de privirea fixă a lui Nadir-Șah. Lordul continuă:

— E și un om bizar, care unește spiritul critic al celui mai civilizat dintre savanți cu superstițiile extraordinare ale țării natale. Cei care vin din Haiderabad pretind că el cunoaște secretele brahmanilor, care după părerea mea, nu sînt decît un studiu aprofundat al plantelor medicinale. După unsprezece ani de ședere în Nandgaon, Jhalawar, Rajpeepla, Gwalilor și Bhopal, nu am asistat la cea mai neînsemnată ședință de fachirism care să nu poată fi redusă la importanța unui număr de prestidigitație, de natura celor ce ne sînt prezentate la Hippodrom sau la Coliseum. În sfîrșit, ceea ce nu e rău, Nadir-Șah este un bărbat foarte frumos, care foarte rar le lasă indiferente pe femeile din preajma sa.

— Cine e persoana care-l însoțea astă-seară?

Văduva unui junker prusac, ucis în 1914 de cazacii lui Rennenkampf. Se măritase în ajunul mobilizării. Se pretinde că-și adora bărbatul, dar nu pomenește niciodată de el.

— E metresa lui Nadir-Șah?

Lordul Shelmondley arătă printr-un semn că nu știe.

— Presupun, deoarece nu se desparte niciodată de ea. În orice caz, i-am invitat pe amîndoi, dar va avea fiecare camera sa.

***

Ginette își controla existența cu curiozitate, de parcă ar fi fost martora existenței unei străine. Mendrele destinului său o făceau încă să piardă firul de Ariadnă al personalității sale și o împiedicau totdeauna să se identifice cu femeia care fusese acum cîteva luni.

Însăși falsitatea situației sale o deconcerta. De ce îi era lordul Shelmondley amant, și ce căuta ea la el? El era generos, ei nu-i lipsea nimic, dar nu știa nici cît timp o să poată dura legătura aceasta care nu se sprijinea decît pe voința reciprocă, tacită, de-a trăi împreună fără să încerce să se cunoască.

Nu știa nici dacă omul ăsta era însurat și dacă plănuia să se înapoieze, de pe o zi pe alta, în țara sa.

Nadir-Șah și Frau Elsa von Herrenwald erau acum oaspeții vilei. Pereche surprinzătoare, eteroclită, ale cărei tainice raporturi nu le puteai ghici. Aparențele îngăduiau să crezi că e vorba de legături amoroase, dar nu le confirmă nici un gest și nu puteai nici să afirmi că ambele făpturi își amestecă sudoarea în așternut, după cum nu puteai declara că Marea Britanie e legată de Oceanul Indian.

Nu e totuși comun spectacolul unei pomeraniene care cutreieră lumea alături de un frumos adorator al Sivei, trăind cu el ca o soră cu un frate. Părea că-i unește un pact misterios, de care lordul Shelmondley, respectuos față de tăcerile altora, nu-și îngăduia să se arate surprins.

Deși își mărturiseau un mare interes unul altuia, Nadir și Elsa își acordau, de asemenea, toată libertatea, astfel că, în timp ce germana se complăcea să-l acapareze pe lord, hindusul căuta, cu surîzătoare stăruință, societatea Ginettei.

Într-o zi, la ora ceaiului, fu adusă o telegramă. Englezul o citi fără să trădeze cea mai neînsemnată uimire. O îndoi, o băgă în buzunar și spuse liniștit:

— Dragi prieteni, scuzați-mă, trebuie să mă duc să-mi pregătesc valiza; sînt chemat de urgență la Calcutta.

Ginette se-ngălbenise. Avea dar să reînceapă existența-i nomadă.

Peste o oră, amantul o rugă să vină să-i vorbească. Îl găsi în camera lui, în costum de voiaj.

— Scumpă prietenă, sînt nevoit, spre marele meu regret, să-mi iau bun rămas de la d-ta. Deoarece nu am pretenția să cred că plecarea mea îți va pricinui o mîhnire prea grea, am totuși remușcări că te părăsesc așa de brusc. Nădăjduiesc cel mult că am contribuit întrucîtva să alung din sufletul d-tale o altă mîhnire, recentă și mai profundă, căreia de altminteri îi datorez zilele plăcute trăite împreună.

Lordul Shelmondley nu se arăta un prea rău psiholog, pentru un anglo-saxon flegmatic și rezervat.

— Tînguirile n-ar servi la nimic. Trebuie să plec în Indii, unde mă cheamă o misiune foarte importantă. Călătoria aceasta fără de veste nu se cade să aibă nici o consecință neplăcută asupra d-tale și a prietenilor mei. Ei nu vor părăsi casa mea decît în ziua cînd vor vroi. Îmi amintesc că și d-tale ți-am spus la fel. Servitorii mei au primit ordinul de-a rămîne cu totul la dispoziția d-tale, și vor îmbătrîni în slujba d-tale, dacă vei vrea. În sfîrșit, scumpă prietenă, ai să mă ierți că abordez o chestiune așa de nedemnă de d-ta, de grația și de frumusețea d-tale, cum e chestiunea bănească, dar, necunoscînd situația d-tale financiară, mi-am permis să procedez ca și cum eu aș fi singurul prieten sincer pe care poți conta, lucru de care aș fi foarte încîntat. Prevăzînd cu cîteva săptămîni înainte ceea ce s-a întîmplat astăzi, l-am rugat pe omul meu de afaceri din Paris să depună, pe numele d-tale, la Westminster Bank, suma de trei mii de lire sterline. Nu, nu-mi mulțumi. Eu sînt foarte bogat și suma nu contează pentru mine. Vei găsi un carnet de cecuri pe căminul d-tale. Nu-mi mai rămîne decît să-ți mulțumesc . . .

Se opri, nu din cauza emoției, ci pentru că nu găsea cuvîntul cu care se încheie potrivit banala formulă de adio.

Într-adevăr, fuseseră așa de puțin amanți încît, în momentul despărțirii, nu cutezau nici să se îmbrățișeze. Poți face în comun toate gesturile amorului cînd nu iubești, dar nu poți simula elanul spontan care te aruncă în brațele unui călător, pe care nu-l vei mai vedea, desigur, niciodată.

Ginette se apropie. Englezul o sărută, stîngaci, pe frunte. Ea ar fi vrut să-și arate recunoștința pentru atîtea binefaceri neașteptate, dar cuvintele îi înghețau pe buze. Generozitatea acestui om nu era inspirată de bunătatea sa, ci de grija demnității și corectitudinii.

El își puse pardesiul pe braț, ca să curme convorbirea. Coborîră. Puternicul torpedo duduia în fața peronului.

Lord Shelmondley își luă bun rămas de la prietenii săi, se trînti în mașină și se depărtă fără să fi cunoscut ceva din sufletul unei amante, pe care o lăsa în curioasa tovărășie a lui Nadir-Șah și a Elsei von Herrenwald.

* * *

Aceștia declaraseră că, profitînd de amabilitatea prietenului lor, vor mai rămîne în vilă cîteva zile. Dinspre partea sa, Ginettei nu-i părea rău să guste o semi-solitudine înainte

de a se înapoia la Parisul unde nimeni n-o aştepta. Gîndul acesta o umplea, de altfel, de nespusă melancolie. Pe cine o să vadă ea la înapoiere? Simţea o egală groază gîndindu-se la cercurile deosebite în care trăise. Nu putea să revină nici în cocioaba părinţilor, nici la soţul năting, şi nu avea nici o prietenă.

Acum, cînd orice nelinişte, în legătură cu situaţia materială imediată, era risipită şi cînd dărnicia lordului Shelmondley alungase grija, poate binefăcătoare, a luptei pentru existenţă, Ginette medita asupra tristeţei sale de solitară.

Cum să nu fie dezorientată? Trecutul o îngreţoşa, şi nu se adaptase încă la viaţa nouă. Mica avere pusă la dispoziţie îi va îngădui să mănînce la timp şi să se îmbrace după plac. Dar pe urmă? În ce fel va trăi? Care vor fi îndeletnicirile şi distracţiile ei? N-o ispitea nimic, nici lucrul din care nu cunoscuse decît sclavia, nici plăcerile care n-au valoare decît împărtăşite cu o fiinţă dragă.

Se simţea aşa de singură, de groaznic părăsită, încît se gîndea cu spaimă la plecarea celor două făpturi, din care un destin fantezist făcuse tovarăşi de moment.

Dar ei nu păreau grăbiţi să plece şi, departe de a evita societatea Ginettei, se străduiau în mod vizibil să-i intre în voie. Jocul era uşor, căci ea era sensibilă la cele mai discrete atenţii ale lor. Nadir-Şah era de-o rafinată politeţe orientală, astfel că singura dată cînd avu poftă să ia masa în afară de vilă, nu uită s-o invite şi pe Ginette.

Arătîndu-i mult interes, cei doi străini o rugară să-i considere ca pe nişte prieteni sinceri şi o îndemnară la confidenţe, cercetînd-o, nu fără precauţii, asupra intenţiilor ei de viitor.

Plecarea precipitată şi absenţa definitivă a lordului Shelmondley nu o condamnau pe tînăra femeie la tăcere absolută asupra naturii şi originii raporturilor pe care le avusese cu el. Fericită că-şi poate deschide inima, ea destăinui decepţia sentimentală încercată cu Jacques Asselin, fără să-l numească, de altminteri, şi întîlnirea întrucîtva romantică, la Guéthary, cu lordul Shelmondley.

Elsa von Herrenwald, care, ca toate compatrioatele sale, se delecta ascultînd mîhnirile sufleteşti ale altora, o contempla pe Ginette cu o emoţie compătimitoare, neprefăcută. Îndreptase deseori, pe furiş, spre tînăra franţuzoaică, priviri de tandră simpatie. Nadir-Şah îşi mîngîia frumoasa barbă de abanos, fără să trădeze ceva din sentimentele sale intime.

Ginette simţea atracţia intrucitva morbidă a acestei impasibilităţi constante, aşa cum simţi atracţia tulburătoare a unui iaz cu ape liniştite, foarte puţin străvezii, şi cu profunzimi misterioase.

* * *

Zbuciumată de nesiguranţa viitorului, Ginette nu izbutea să-şi învingă totdeauna insomniile. Cînd somnul ne părăseşte, populăm întunericul ostil cu figurile celor ce întrupează grijile noastre de moment.

Ex-metresa lordului Shelmondley nu avea nici resursa aceasta. Pentru ea umbra era lipsită de imagini, aşa cum inima îi era lipsită de ură sau de afecţiune.

Într-o noapte, cînd, cu ochii deschişi, urmărea firul reveriilor mohorîte, zgomote uşoare şi şoapte înăbuşite îi atraseră luarea-aminte. Umbla cineva cu băgare de seamă în camera de alături, aceea care fusese a stăpînului casei. Primul gînd al tinerei femei fu, ca în noaptea din casa părinţilor săi, că hoţii s-au introdus în vilă. Se sculă, cu teamă şi curiozitate, să-i spioneze pe nocturnii vizitatori. Care nu-i fu, însă, mirarea cînd zări, rînd pe rînd, prin broasca uşii, pe Nadir-Şah, pe Elena şi pe servitorii hinduşi.

Nadir era foarte ocupat cu scormonirea unui birou mic, din care scoase cîteva teancuri de hîrtii. Le răsfoi în grabă şi le trie. Germana îl ajuta, în timp ce servitorii contemplau scena, indiferenţi.

Buimăcirea Ginettei fu la culme cînd îl văzu pe nobilul asiatic forţînd uşa unui dulap, ale cărui rafturi le exploră cu multă luare-aminte.

Operaţia dură un ceas întreg, apoi rufăria şi obiectele deranjate fură puse cu grijă la loc, iar cele patru personaje dispărură după ce-au stins lumina.

Deci Nadir şi văduva junkerului prusac abuzau de încrederea şi ospitalitatea prietenului absent, pentru a-l jefui. Ginette nu putea să-şi explice natura furtului, dar el aruncă o lumină ciudată asupra mentalităţii celor doi musafiri întîrziaţi dimpreună cu ea.

Bizareria situaţiei o lăsa buimacă. Trebuia să se prefacă, a doua zi, că nu are habar de această expediţie nocturnă? Iată prima întrebare pe care şi-o puse.

Dar dacă fuseseră subtilizaţi bani, valori, documente? Nu va fi acuzată ea de această hoţie, iar servitorii, instruiţi

de culpabil, nu o vor copleși sub mărturia lor mincinoasă? Lordul Shelmondley nu se va gîndi să-și bănuiască prietenii, și totul îl va îndemna să denunțe o prietenă oarecare ale cărei antecedente îi erau necunoscute. Supoziția aceasta o revoltă pe Ginette, care avu presentimentul că n-o să se poată justifica.

De aceea se hotărî să aibă o explicație cu Nadir, cu riscul de a face reclamație contra lui, dacă el n-o să-și poată motiva în chip valabil fapta.

* * *

După dejun, hindusul o ascultă pe franțuzoaică, fără să se despartă de zîmbetu-i enigmatic. În imobilitatea plină de gînduri interioare, figura omului acesta iradia o frumusețe extraordinară.

Tulburată, Ginette nu găsea cuvintele necesare. Crezuse cu naivitate că, denunțîndu-i netrebnicia, Nadir va păli, se va bate în piept și-o va implora să păstreze tăcere, cu condiția ca el să șteargă orice urmă a jafului comis.

Dar Nadir zîmbea, iar cînd ea isprăvi de vorbit, el tăcu. O fixa cu ochi întunecați, a căror fascinare ea o suporta cu greu, ca-n prima zi. Și deodată ea se înfricoșă. Își aminti de cuvintele amantului. Nu-i spusese lordul Shelmondley că hindusul era înzestrat cu o forță magnetică și că era considerat de compatrioții săi întrucîtva ca un vrăjitor? Prin auto-sugestie se punea ea însăși sub puterea orientalului posesor al tainelor brahmane.

Formațiunea spiritului său, înclinarea instinctivă spre romantism și lipsa totală de spirit critic făceau din ea o pradă lesnicioasă pentru o voință superioară. Zdruncindu-i nervos, de moment, și singurătatea afectivă o făceau și mai vulnerabilă, față de orice autoritate capabilă să i se impună.

Nadir o fascina prin controlul extraordinar exercitat asupra sa însuși.

Nu răspunsese direct întrebărilor ce-i erau puse, dar glăsui în chip firesc, pentru a prelungi o perioadă de incubație psihică, pe care o bănuia favorabilă intențiilor sale tăinuite:

— Voi veni astă-seară, la zece, în camera d-tale și-ți voi vorbi despre viitorul d-tale.

* * *

Ce putea el să-i spună în privința unui viitor pe care nu și-l imagina nici ea? Ce proiecte îi va înfățișa? Le respingea dinainte, instinctiv, și totuși gîndul că cineva i-ar putea oferi o sugestie, în această privință, o ușura de-o mohorîtă incertitudine. Va fi deci ajutată să ia o hotărîre. Era gata să subscrie la ea, așa cum o epavă împotmolită în țărmul unui fluviu evadează cu prima înfiorare de val ce-o desface de acolo. Dintr-o nevoie feminină de supunere accepta primul stăpîn ieșit în cale, numai să-i dea iluzia unei ocrotiri.

La orele zece fix, Nadir-Șah bătu la ușa tinerei femei care se înfioră. Nu se simțea în stare să reziste chiar unei oferte ce nu i-ar conveni.

Hindusul intră, impresionat, cu figura mată sub un turban negru, așa cum purta uneori în ciuda vestmintelor europene.

Citi în ochii lui o dorință, pe care el nu căuta poate să o mascheze, și avu intuiția că Nadir va pretinde potolirea poftelor sale. Dar sub pleoapa o clipă coborîtă, Nadir stinse licărirea tulbure a privirii.

— Scumpă prietenă, scuză-mă că intru la d-ta la această oră tîrzie, dar a trebuit să lipsesc toată ziua în vederea plecării noastre.

— Plecați?

— Mîine... Mai precis zis: plecăm. Totul mă îndreptățește să cred că nu vei găsi nici un inconvenient în a ne însoți. Te rog deci să-ți pregătești bagajele. Servitorii vor veni mîine pe la orele opt să le ia. De asemenea, iartă-mă că te zoresc puțin în vederea călătoriei.

— Dar unde mergem?

— La Paris mai întîi, dar vom trece numai prin el, căci vom lua primul tren pentru Amsterdam.

Uluită, Ginette repetă fără să protesteze:

— Pentru Amsterdam?

— Nădăjduiesc că deplasarea n-o să te obosească prea mult. Am reținut pentru tustrei un vagon-salon.

— Dar de ce vrei să mă iei în Olanda?

Nadir-Șah ocoli întrebarea într-un mod enigmatic:

— Mi-ar părea rău dacă ți-șaș răpi odihna prea multă vreme. Vom avea răgaz toată ziua de mîine să flecărim în tren.

O salută cu mîinile încrucișate pe piept și ieși fără să arate că-și închipuie măcar o clipă că Ginette ar putea răs-

punde printr-un refuz ordinului, aproape categoric, pe care i-l dăduse și neglijînd să-l justifice prin cea mai neînsemnată explicație.

Dar tînăra femeie era departe de-a se formaliza. Începu să se supună ca un automat bărbatului care nu era pentru ea nici amant, nici rudă, nici prieten.

A doua zi dimineața, cînd Ginette se urcă în mașina ce avea să-i ducă la gara Biarritz, o văzu venind spre ea pe Elsa von Herrenwald care cobora treptele peronului.

Probabil, germana nu era sigură de plecarea Ginettei, căci trăsăturile sale arătară oarecare uimire. Păru de altfel mulțumită, căci strînse mîna franțuzoaicei cu un zîmbet ce dezvăluia o bucurie sinceră.

Dar zîmbetul se șterse în timp ce strîngerea de mînă devenea mai apăsată, mai afectuoasă și înduioșată parcă.

* * *

Trenul „Pirinei—Coasta de Argint" gonea cu o sută de kilometri pe oră spre Paris, cu mugetul orgolios, neîntrerupt, al expresurilor de lux, care disprețuiesc stațiile mici.

Elsa privea prin fereastră fantasmagonia de caleidoscop a peisajului desfășurat parcă de un operator fantezist pe ecranul geamului.

Nadir-Șah își continua, între timp, povestirea:

— Tata, care poseda milioane de rupii și cîteva dintre cele mai prețioase pietre scumpe din lume, hotărî într-o zi să facă o călătorie lungă în Occident. Veni aci ca un biet pelerin, cerșind o bucată de pîine pe drumuri, căci el nu se deplasa pentru lucruri fără de suflet, pe care le iei cu bani, ci ca să învețe a cunoaște făpturile care n-au totdeauna o inimă bună. Decepția-i fu mare. Agitați continuu de nevoia stearpă de a cuceri bogății, europenii nu simt decît dispreț pentru cei care își mărturisesc sărăcia în scopul de a nu se lăsa abătuți, de la meditațiile asupra vieții eterne, de posesiunea bunurilor pămîntești. Ei nu știu să-l deosebească pe înțelept de trîntor și pe vagabondul filozof de derbedeul hoț. În mizeria-i aparentă, părintele meu nu găsi un prieten, și totuși el jurase că va răsplăti sufletele miloase pe care le va întîlni în drum. Obosit și dezamăgit, porni înapoi. Străbătu sudul Franței, Italia și Grecia. Vru se viziteze antica Eladă, unde au trăit altădată cei mai venerabili oameni ai vechiului Apus. Corabia unui negustor de grîne îl depuse

într-o zi în fosta Corcyră, la poalele muntelui Pantocrator. Acolo, sub un cer fermecător, trăiesc țărani înstăriți, care cultivă grîul și care culeg din arbori, fără osteneală, lămîi și portocale. Dar nimeni nu voi nici aici să-l ajute. Era așa de bolnav și de lipsit de toate, încît se gîndi să moară într-o seară, lîngă un turbeh — modest mausoleu al unui musulman defunct. Lumea i se prezenta atît de hîdă, încît nu regreta c-o părăsește. Dar în clipa cînd sufletu-i curat, dezamăgit, era pe punctul să evadeze, văzu o femeie aplecîndu-se asupra sa. Fără teamă că-și murdărește rochia fină și degetele de aristocrată, ea îi întinse mîna, ajutîndu-l să se ridice. Îl sprijini pe bătrînul care se clătina, așa cum altădată Cidul Campeador veni în ajutorul leprosului, și-l aduse în casa ei.

— Ferice de omul cu o astfel de soție, îi spuse tata. De bună seamă că tihna domnește în căminul ei și că slugile nu pot decît să-l iubească și să-l respecte.

Apoi, pentru a o răsplăti pe binefăcătoare, luă o creangă, desenă cu ea un semn în pulberea drumului și grăi iarăși:

— O, femeie, privește semnul acest sfînt. Să se așeze bărbatul tău sub ocrotirea lui, și totu-i va zîmbi.

Necunoscuta contemplă îndelung crucea încîrligată, săpată pe pămînt, și murmură:

— Domnul să te audă.

Peste cîteva clipe, sosiră la porțile unei grădini somptuoase, dominată de o proprietate splendidă. Locuința era Achilleionul, insula era Corfu, iar femeia caritabilă era principesa Augusta-Victoria de Sleswig-Holstein-Sonderburg-Augustenburg, împărăteasa Germaniei și soția lui Wilhelm al II-lea

Nadir-Șah se opri un moment, pierdut în reverii, apoi continuă:

— Cînd se înapoie în India, tata îmi povesti întîmplarea aceasta, a cărei urmare n-aveam s-o cunosc decît mult mai tîrziu. Cînd războiul vostru izbucni, Wilhelm al II-lea își aduse aminte de profeția cerșetorului hindus. Deoarece era superstițios, o rugă pe împărăteasă să-i reamintească semnul cabalistic ce avea să-i asigure victoria, și îl gravă pe armele sale și pe toate lucrurile sale. Dar, printr-o greșeală care fu, poate, opera Providenței, svastica, semn al fericirii, fu desenată invers și ea deveni semn al nenorocirii.

Nadir-Șah schiță pe geamul aburit aceste semne:

— Cînd brațele crucii sînt deschise spre răsărit, spre soare și lumină, svastica binefăcătoare desfide toate puterile umane, dar îndreptată spre apus, crucea capătă toate puterile tenebroase și blestemate ale nopții: ea e svastica blestemată care aduce doliu și înfrîngere celor ce trăiesc sub umbra ei vătămătoare. Aflai deci cu uimire de înfrîngerea armatelor germane, căci nu știam schimbarea în care mă aflam. Trăiam în meditație, la umbra domului monolit al vimanei din Tanjur, ale cărei treisprezece etaje domină Orașul Sfînt, și venii și eu în Europa. Nu-mi fu greu să-mi explic cele întîmplate. Un fost majordom de la Neuss-Palast îmi arătă lama unei săbii, pe care semnul fatal era înscris în semnul cel rău.

Versiunea ocultă a deznodămîntului războiul, expusă de Nadir-Șah cu siguranță calmă, dădea hindusului o măreție tragică. Ginette se simțea pătrunsă de o admirație plină de teamă.

— Dacă Destinul, care e drept, a voit să pedepsească prin această eroare ambiția sîngeroasă a celui pe care voi l-ați denumit „Dumnezeul războiului", eu nu vreau să mai văd într-însul decît pe cel căruia părintele meu recunoscător îi dori fericire și prosperitate. De aceea, de cinci ani de zile, îmi consacru averea și timpul pentru reîntoarcerea celui pe care voi l-ați urît cu bună dreptate, dar care astăzi, fiți siguri, nu vă mai poate face nici un rău, chiar dacă tronul i-ar fi redat, lui sau fiilor săi, așa cum se va întîmpla în curînd. Rostise fraza aceasta ca pe-o profeție absolut certă, și Ginette se înfioră.

O pauză lungă urmă destăinuirilor. Într-adins străină de scenă, Elsa von Herrenwald își sprijinea, cu ochii închiși, pe perne, povara grea a părului ei blond, frumos.

Ginette ar fi vrut să-l cerceteze pe Nadir, dar nu cuteza să vorbească, într-atît de mică se simțea în vîrtejul evenimentelor evocate de el și pe care el părea în măsură să le determine după plac. Dar ce planuri avea și pentru care motiv o tîra cu sine în Olanda?

Privirea-i întîlni deodată privirile hindusului și nu se mai putu smulge. Nadir concentrase parcă în ochi o forță nouă, irezistibilă, pe care n-o pusese încă la contribuție.

Ginette fu cuprinsă de-o amețeală, ca aceea provocată de cloroform în clipa cînd te face să-ți pierzi cunoștința. Fără control asupra gîndurilor și a judecății sale, și în stare de semiluciditate, ea îl auzi pe Nadir:

— În timpul războiului făcui cunoștință în India cu lordul Shelmondley. Funcțiunile sale l-au chemat pe urmă la Geneva, la sediul Societății Națiunilor. Fu însărcinat în mod special ca, împreună cu cîțiva dintre colegii săi străini, să întocmească un raport asupra consecințelor posibile ale restaurării Hohenzollernilor și asupra comploturilor puse la cale de partizanii lor. Deoarece lordul Shelmondley avea în solda sa pe cei mai iscusiți agenți ai Siguranței britanice, vei înțelege lesne interesul pe care îl prezintă pentru mine o cercetare amănunțită a tuturor hîrtiilor acestui foarte onorabil gentleman. Fii pe pace, de altminteri, tot ce mă interesa a fost recopiat, astfel că n-a dispărut nimic.

O impresie bizară dezechilibra judecata Ginettei. Îl vedea pe hindus ca printr-o sticlă aburită, fără să poată măsura distanța dintre el și ea, ca atunci cînd ochii noștri leneși refuză să descifreze un text prea apropiat.

Făcu totuși un efort de voință și întrebă:

— Dar pe mine de ce mă iei?

Fără să se sinchisească a satisface curiozitatea-i legitimă el răspunse:

— Îți voi explica la Amsterdam sau la Doorn.

— La Doorn?

— Ne vom duce acolo pe urmă. Știi că reședința Împăratului este acolo. Eu îți voi da primele directive, iar frau von Herrenwald se va obliga să-ți furnizeze în fiecare zi precizările necesare, căci eu voi fi nevoit probabil să lipsesc în timpul cînd te vei achita de misiunea d-tale.

— Misiunea mea?

— Da. Te înștiințez că ar fi primejdios să te sustragi, căci ți-am spus prea multe lucruri și voi fi nevoit să-ți mai încredințez alte cîteva detalii importante, necesare.

Adaugă neglijent:

— Unele femei tinere, care se aflau în situația d-tale de acum, au crezut că pot destăinui micile secrete pe care le posedau. Ele au suferit însă, ca mulți alții, soarta lui Rathenau și a lui Erzberger.

Precizează:

— Miniștri democrați, care au murit de moarte prematură.

Ginette își aminti înfricoșată că Nadir cunoștea perfect virtuțile periculoase ale anumitor plante medicinale. Îndreptă o privire spre văduva junkerului pomeranian, dar, nemișcată, palidă, Elsa se prefăcea că dormitează.

Hindusul luă mîinile Ginettei, care nu se împotrivi:

— Scumpă prietenă, ascultă-mă cu luare-aminte și întipărește-ți în minte numele pe care le voi rosti în fața d-tale. Te voi duce desigur, într-o zi apropiată, pînă la Doorn, la palatul Noordeinde, unde Wilhelm al II-lea își primește într-ascuns prietenii adevărați, cu complicitatea indiferentă a paznicilor neerlandezi. În lipsa mea vei avea de-a face numai cu trei oameni cărora le vei da rapoarte, rînd pe rînd: generalii Von Munchausen, Von Groener și Von Poessen. Dar acești trei ostași au, la rîndu-le, un șef al cărui nume îți va rămîne necunoscut și care îți va fi arătat sub titlul de „matricula 70 . . .". Ține minte.

*
* *

Central Spoorweg Station. Amsterdam!

Amsterdam, digul Amsterdam, Veneția Nordului, care putrezește pe canalele-i verzui, fostă capitală a departamentului francez al Zayderzeei, capitala lui Royal-Dutch, tîrgul diamantelor, pe care lumea întreagă le revarsă în Zwanenburgerstraat.

Ginette privea curioasă, printr-o pîclă sărată și glacială, cetatea antică. Oraș ciudat, unde apa clocită cară elementele celei mai frenetice activități omenești și unde docurile, înghesuite în case cu structură arhaică, cuprind în mii de tone producția industriei moderne.

Tînăra franțuzoaică nu-și părăsise țara niciodată. Gustă frumusețea tristă a Nienwerkerkului, a Stadhuisului, a Rijksmuseumului și a turnului de pe Albano, în răstimpul unei plimbări pe canaluri, pentru a ajunge la un hotel cu înfățișare modestă unde Nadir avea desigur anumite motive să tragă, hotel situat în direcția cartierului Utrecht.

Elsa von Herrenwald nu-și descleșta dinții, dar cînd hindusul pătrunse sub bolta hotelului, lăsîndu-le o clipă pe femei singure, germana se plecă spre Ginette, îi atinse repede buzele cu o sărutare și îi spuse în grabă:

— O, mein Schatz, păzește-te de omul acesta și pleacă dacă mai ai timp. Ar fi mai bine pentru d-ta să te culci în cartierul Nes unde prostituatele se vînd marinarilor, decît să rămîi sub jugul lui Nadir.

* * *

O servitoare bătrînă, îmbufnată, care nu înțelegea o iotă franțuzește, o conduse pe Ginette spre camera situată în fundul unei coridor lung, abia luminat de un bec prăfuit.

Foarte impresionată de cuvintele enigmatice ale Elsei, tînăra femeie intră în încăperea ce-i era rezervată. Deși camera era spațioasă și avea un pat mare, confortabil, ea îi păru sinistră.

Ginette întoarse capul, încercînd să parlamenteze cu servitoarea, dar aceasta ieșise, iar ușa fusese închisă. Fosta metresă a lordului Shelmondley avu deodată impresia oribilă că intrase într-o pușcărie și că fusese zăvorîtă acolo. Se repezi să controleze ușa.

Dar nu, ivărul se mișca. Fuga era, prin urmare, posibilă. Ginette nu simțea însă nici un imbold să plece. Sfatul germanei era totuși categoric.

Ce motiv o fi îndemnat-o să-i dea povața? Prietenie sinceră, sau vicleșug de femeie geloasă care caută să se descotorosească, printr-un subterfugiu, de o eventuală rivală?

Desigur că Ginette putea să fugă, dar o forță nelămurită o țintuia în cameră. Dacă era prizonieră, era prizoniera unei temniți mintale din care se simțea incapabilă să evadeze imediat.

Se duse la fereastra ce dădea spre un canal cu apă mohorîtă și aproape încremenită. Luntrile priponite păreau abandonate cu încărcătura lor de nisip sau cărbuni. În partea cealaltă a apei, și în afară de raza vocilor omenești, case nevoiașe se aliniau, cenușii, uniforme. Umezeala picura parcă pe pereții înverziți de un amurg posac. Peisaj dezolant, deprimant, după feeria luminoasă a Biarritzului.

* * *

La opt seara se auzi o bătaie în ușă, și Ginette tresări. Observă atunci că nu se mișcase din loc și că nu-i trecuse prin minte să aprindă măcar o lampă. Se coborîse noaptea? Ici-colo, un felinar străpungea întunericul învăluitor ca un giulgiu cu luminația-i gălbuie, pîlpîitoare.

Servitoarea intră cu o tavă pe care se aflau o gustare ușoară și un plic sigilat. Nadir se scuza prin cîteva cuvinte că nu poate lua masa cu Ginette și o ruga să mănînce ceva în așteptarea vizitei pe care el i-o va face în curînd. Își închipuia că,

obosit de drum, ea va prefera să mănînce în cameră pentru a se odihni mai repede.

Într-adevăr, Ginette nu ţinea să coboare singură în sala de mîncare a hotelului, dar ar fi vrut s-o întîlnească pe Elsa pentru a-i cere explicaţii suplimentare în legătură cu ciudatul avertisment al acesteia.

Un orologiu sună, departe. Un buştean care pîlpîia voios în cămin, coloră cu puţin roz gîndurile Ginettei şi-i aduse pofta de mîncare.

În fond, neprevăzutul călătoriei şi aventurii nu era lipsit de oarecare farmec. Capriciul destinului o amesteca într-un mic capitol de istorie contemporană. Mai rău decît să ia, la cel dintîi prilej, trenul pentru Paris nu i se putea întîmpla. Situaţia de acum nu era preferabilă perioadei pustii, fără scop, a existenţei sale, prevăzută după neaşteptata plecare a lordului Shelmondley? Nadir avea meritul de a fi omul cel mai corect din lume şi nu cerea desigur decît să devină prieten sincer, cu condiţia de a fi ajutat în planurile sale.

Înseninată, Ginette îşi deschise valiza şi-şi făcu toaleta cu apa fiartă care susura pe foc, într-un vas. Apoi, îmbrăcînd un capot elegant, se aşează într-un jilţ confortabil, în aşteptarea vizitei care avea s-o lumineze definitiv asupra intenţiilor tovarăşilor săi.

Nadir-Şah nu veni decît pe la ora unu, dar, de data asta, nu se mai scuză, ca la Biarritz, că vine la miezul nopţii.

Singur pe ascendentul său asupra Ginettei, îi vorbi fără ocol, ca un magnetizor care abordează un mediu, brusc, cu o autoritate cu atît mai irezistibilă cu cît este spontană.

— Scumpă prietenă, evenimentele s-au precipitat, mai iute chiar decît îmi închipuiam, şi-am făcut bine că te-am pus la curent, pe drum, cu chestiunea ce ne interesează. Credeam a c-o să rămînem aici cîteva zile, dar împrejurările au hotărît altfel. Trebuie să luăm mîine ceaiul la Haga. Acolo vei debuta şi d-ta în agreabilele d-tale funcţiuni de femeie elegantă şi căutată.

— Ce vrei să spui?

— Vei avea exact timpul de a face cumpărături necesare în prima parte a după-amiezii. O să ai nevoie de o garderobă completă. Croitori, compatrioţi ai d-tale, au să-ţi vină în ajutor. O să ai nevoie, în special, de trei rochii de seară. Nimic pentru d-ta nu va fi prea scump şi nu vei avea altceva de făcut decît să-mi trimiţi notele furnizorilor, fără să te ocupi măcar de preţurile reclamate de ei.

Perspectiva nu-i displăcea tinerei femei, subit interesată.

— Dar pe urmă ce va trebui să fac?

— Pe urmă?... Află întîi că, dacă îmi urmezi întocmai instrucțiunile, soarta d-tale e aranjată și că vei începe cea mai fastuoasă și mai plăcută viață pe care o poate duce o femeie frumoasă. Vei călători neîncetat, vei fi răsfățată, iubită..

— De cine?...

— De toți cei pe care îți va plăcea să-i subjugi cu zîmbetul d-tale. Vei avea bijuterii, bani, automobil...

Inima Ginettei începu să bată ceva mai iute și-și plecă ușor gîtul spre demonul ispititor.

— Și, în schimb, ce pretinzi de la mine?

— Foarte puțin. Inițiativă, spirit, farmec, seducție. Nu e prea mult pentru o pariziană. Uite, vezi, parizienele exercită în întreaga Europă o supremație pe care nici chiar vienezele nu ar cuteza să o tăgăduiască. Tocmai ce-mi spunea astă-seară Sir Eric Leyton, cu care cinam în tovărășia d-rului Lizerman, unul dintre cei trei comisari ai lui Royal-Dutch. Mîine o să ai, la „Peterhof", plăcerea de a face cunoștință cu Sir Eric în societatea căruia o să iei ceaiul. E un om prețios, care trebuie văzut. Însărcinat în mod oficial să supravegheze la Bursa din Amsetrdam fluctuațiile valorilor emise de Stock Exchange, el are pe deasupra în mîna sa frînele poliției secrete britanice, pe care guvernul englez are bunătatea de-a o întreține în Olanda prietenă, cu singurul scop de a întări paza oarecum slabă de care se înconjoară Wilhelm al II-lea. Doornul nu e prea departe de Essen, și cercurile londoneze se cam neliniștesc. E nevoie, prin urmare, să știm dacă spionii Albionului au ordin să creeze incidente și să dea alarma, ori să tacă din gură, în cazul cînd Împăratul ar înșela vigilența gazdelor sale.

— Și d-ta contezi pe mine?...

— Într-o anumită măsură, scumpă prietenă. Nu trebuie să cerem unei novice mai mult decît se poate nădăjdui. Dar o să ai prilejul să faci d-ta singură primii pași în noua meserie. Te avertizez că Sir Eric nu e un Apollon. Înclinarea sa pronunțată pentru whisky și pentru schiedam i-a stricat tenul, dinții și răsuflarea. N-aș vrea să-ți pricinuiască vreo dezîluzie.

Nadir rise ușor.

— Așa cum se spune la curse, Sir Eric îți va servi de cal de încercare, iar alcoolul te va ajuta, poate, să-i dezlegi limba. În ce privește fizicul lui prea avantajos, acela al consilierului

de Stat, Van Alsten, cu care vei avea treabă apoi, va izbuti poate să te facă să-l regreți.

Ginette, care îl asculta cu luare-aminte, dădu din umeri în semn de neputință.

— Cum vrei să pot obține de la oamenii ăștia informațiile de care ai nevoie?

— Vei avea șase zile pentru a-l cuceri pe Sir Wric. Mai mult nici nu-i trebuie unei femei iscusite ca să prindă în plasă orice vînat. — Mi-a spus însuși Sir Eric. Duce foarte mult lipsa femeilor aici, ba chiar mi-a destăinuit că o îndelungă castitate începe să-l apese. Ai toate șansele de partea d-tale. El este atît de copilăros, încît și o englezoiacă ar fi în stare săe izbutească. Peste cinci zile, dar nu mai înainte, ai să te culci cu Sir Eric, și pe pernă . . .

Ginette, foarte palidă, se sculase.

— În așternut se poate flecări mai lesne, scumpă prietenă . . .

Iată deci unde voia să ajungă hindusul. Nu fără motiv își dezvăluia el bateriile abia în ultimul moment. Plănuia să facă din ea un instrument docil, păpușă-microfon strecurată în patul lui Sir Eric și al lui Van Alsten, ca să capteze vorbele imprudente.

Prea obosită moralmente pentru a se răzvrăti, ea simțea mai mult dezgust decît revoltă. Dar nu, rolul acesta de prostituată de lux nu-i convenea. Dacă viața o aruncase pînă acum în brațele cîtorva bărbați, ei cel puțin nu i-au fost impuși.

Vru să pună repede capăt convorbirii:

— Domnule, regret din suflet că nu mi-ai precizat mai din vreme planurile d-tale, așa cum îți cerusem. O explicație mai grabnică între noi ar fi risipit neînțelegerea. N-am nevoie de bijuteriile d-tale și nu voi lua ceaiul cu persoana despre care mi-ai vorbit.

Un fior imperceptibil străbătut chipul orientalului, care își recăpătă îndată stăpînirea de sine.

— Scumpă prietenă, poți să-mi dai o justificare temeinică a refuzului d-tale? Poate că aș fi în măsură să combat în chip folositor motivele care te fac să lucrezi împotriva intereselor d-tale.

— Am un motiv pe care nimeni nu și-ar putea îngădui să-l discute . . .

— Care?

Ginette închise ochii. Revăzu sub pleoapele închise chipul drag al lui Jacques Asselin, pe care îl iubea mereu. Îl tolerase,

după el, pe lordul Shelmondley prin foița lucrurilor, dar nu voia să pîngărească, prin noi compromisuri, o amintire atît de recentă și de vie.

— Corpul meu nu este de vînzare pentru nimeni.

Nadir-Șah o privi buimăcit complet. Desigur că nu se aștepta la răspunsul acesta.

Murmură cu o ironie neîndeajuns deghizată:

— Corpul d-tale . . . .

Medită o clipă.

— Scumpă prietenă, fii bună și mai acordă-mi cîteva clipe.

Se ridică la rîndu-i, ieși din cameră și reveni îndată cu un pachet misterios.

Stătea acum față în față cu Ginette. O privi ca în tren, cu toate resursele voinței sale dominatoare, și ea simți aceeași grea povară în ceafă. Încercă să se scuture:

— Ce ai mai putea adăuga, după cele ce ți-am spus, și de ce mă privești astfel?

Recunoscu deodată licărirea senzuală care se ivea uneori în ochii hindusului.

El repetă cu același zîmbet sardonic:

— Corpul d-tale . . .

Și, ieșind din impasibilitatea-i obișnuită, izbucni în rîs.

— Nu știam, dragă prietenă, că dai acestui detaliu atîta importanță. Nimic nu mă făcea să prevăd, nici confidențele d-tale, nici legătura d-tale efemeră și prea puțin sentimentală cu amfitrionul nostru de la Biarritz.

Impertinența orientalului o îmbujoră ca o palmă, fără să găsească în mădularele-i anesteziate puterea de-a reacționa.

— D-ta ești ca toate creștinele care sînt convinse că disprețuiesc trupul și care păcătuiesc din vanitate, atribuind greșelilor trupești mai multă importanță decît o au. Corpul nu e altceva decît cenușă amestecată cu tină. Sîntem datori să ne servim de el în orice fel pentru a face să triumfe Ideea. Și ce importanță are dacă trupul d-tale aparține tuturor diplomaților din lume, cînd prețul lui este izbînda svasticii. Îți voi arăta eu, femeie orgolioasă, cum să ne purtăm cu trupul nostru.

Mai înainte ca Ginette să fi putut face o mișcare, Nadir-Șah închisese ușa și băgase cheia în buzunar. Franțuzoaica întrezări, ca într-un fulger, coridorul lung, pereții groși și, dinapoia sa, fereastra ce dădea spre canalul cu ape sinistre.

Hindusul se dezbrăca. Deschise, cînd fu aproape gol,

pachetul pe care-l adusese, și întinse tinerei femei un bici cu mai multe curele, asemănător gîrbacelor de care se slujesc călugării cînd vor să ispășească.

Nadir se întoarse, oferindu-și spinarea.

— Și acum, îți ordon, lovește pînă ce-o începe sîngele să țîșnească. Vreau să-ți arăt cît preț trebuie să punem pe corpul nostru.

Ea luase biciul, însă refuza să se execute.

— Lovește !

Inima îi zvîcnea. Nu îndrăznea să schițeze un gest, iar mîna-i tremurîndă tîrșîia pe parchet plumburile mici din sfîrcul curelelor.

Vocea gravă, imperativă, porunci pentru a treia oară:

— Lovește !

Atunci, supunîndu-se ca într-un coșmar unui imbold ce îi era străin, Ginette scutură o dată biciul. Curelele se înălțară spre tavan și se abătură cu un șuierat peste umerii goi ai hindusului, care se încordă sub durerea sfîșietoare.

Ginette își pierdu capul. Mînui de trei ori, cu putere sporită, arma grozavă. Pielea brăzdată plesni ca un fruct copt. Ori de cîte ori o biciuiau, coardele păreau că vaporizează dîrele roșii.

Nadir nu striga, și nimic nu trăda pe chipul fachirului extatic suferința oribilă ce îndura desigur.

Porunci cu glas înăbușit:

— Încă.

Și cuprinsă de nebunie, Ginette lovi orbește ca și cum în clipele acelea se răzbuna de răul ce-i făcuseră bărbații asupra omului ăsta care se oferea ca jertfă.

Și Nadir își încorda șalele rănite, amorțit de beția tulbure a unui stoicism de martir, sau a unui sadism sanguinar.

Dar deodată el se înturnă, smulse biciul din mîinile justițiarei involuntare și-l zvîrli într-un colț.

— Și acum îmi mai ceri să-ți respect corpul?

Înfricoșată de scenă și de rolul pe care îl jucase, Ginette se dădu înapoi, dar nu îndeajuns de departe ca să evite îmbrățișarea adversarului. El o apucă, rupse veșmîntul ușor care-o acoperea, o trînti pe patul pe care ea se prăbuși, albă ca o moartă, fără putința de-a se împotrivi.

O furie erotică îl lega pe Nadir de pradă. Probabil că așa, uneori, în jungla ancestrală, tigrul își acoperă femela, după o luptă care i-a împurpurat cu sînge blana regală.

Răpusă, Ginette își simțea trupul desfăcîndu-se și sfîșiindu-se. Strigă cu voce stinsă:

— Jacques . . . Jacques . . . ajutor.

Și leșină într-un spasm după ce respiră mirosul fad al sîngelui ce picura de pretutindeni pe carnea sa.

A OPTA NOAPTE

NOAPTEA VENEȚIANĂ

Neținînd să mai îndure, după tragica noapte din Amsterdam, violențele lui Nadir-Șah, Ginette se hotărîse să evadeze cu orice preț de sub influența pe care hindusul o exercita asupra ei în chip neîndoielnic. Dacă spiritul impresionabil al tinerei femei se încovoiase un moment dinaintea unei voințe superioare, ea nu era totuși victima uneia dintre acele subjugări care nu există decît în imaginația discipolilor lui Mesmer, sau în a fanaticilor lui Allan Kardec.

Frămîntarea morală prelungită și teama de singurătate contribuiseră în primul rînd s-o facă să-l urmeze pînă la Amsterdam pe misteriosul oriental care pretindea că amorțește carnea prin practici demne de marchizul de Sade, spre a face din ea un piedestal pentru Idee.

După ședința cu biciul, Ginette vibrase fără să vrea, cu nervii zdorbiți, năucită complet, în prada dezmierdărilor lui Nadir. Surescitat el însuși de durerea atroce care-i brăzda spinarea, se purtase nu ca amant, ci ca mascul turmentat de actul sexual.

Iar cînd se trezise singură în pat, a doua zi, Ginette nu păstrase din această îmbrățișare decît amintirea umilitoare, dacă nu a violului, cel puțin a unei posedări consumată fără de consimțirea ei. Și totuși, cercetîndu-se cu sinceritate, fusese nevoită să-și spună că influența lui Nadir asupra ei nu fusese numai spirituală.

Dar ce căință, ce mîngîiere, ce duioșie putea nădăjdui de la un bărbat a cărui mentalitate era atît de străină de-a ei? Sincer în misiunea-i mistică, el nu putea să se lase abătut de nici o considerație sentimentală, înainte de a-și fi dus misiunea la capăt.

Pe Ginette o neliniștea numai gîndul de a fugi îndeajuns de iute ca să nu fie ajunsă. Pierdută în cartierele Amsterdamului și neștiind o iotă olandeză, se temea de-o convorbire, chiar în public, cu hindusul, înainte de a părăsi un oraș pe care nu l-ar fi văzut decît sub o lumină sinistră.

Și apoi voința, amorțită încă, nu-i sugera nici un plan practic,. Cine i-ar fi putut, de altminteri, dovedi că personalul hotelului nu era înțeles cu orientalul? N-o înștiințase el, prin amenințări străvezii, de soarta ce-o așteaptă dacă va da înapoi din fața sarcinii pe care Nadir vroia să i-o impună? Își aduse aminte de numele pe care el le zvîrlise, întîmplător, în discuție, de Erzberger și Rathenau, victime ca atîtea altele ale unei puternice conspirații oculte ce părea să aibă ramificații în toate țările Europei. Cine știe dacă, de teamă că ea va vorbi, el ar sta pe gînduri s-o arunce în canalul ale cărui ape moborîte curgeau pe sub ferestre ca o prevestire îngrozitoare?

Ea nu cuteza deci să se miște din cameră, socotind că era mai bine să aștepte împrejurări mia favorabile, lăsîndu-i pe partizanii lui Wilhelm al II-lea să creadă că acceptă să ia parte la uneltirile lor.

Stătea cufundată în aceste gînduri cînd auzi o bătaie discretă în ușă.

Ginette tresări.

Dar intră blonda și frumoasa Elsa von Herrenwald.

— Aș vrea să-ți vorbesc . . . spuse germana.

Ginette îi arătă un fotoliu. Cele două femei se priviră în tăcere o bucată de timp, căutînd să-și ghicească gîndurile.

— Te ascult ,doamnă . . .

Tînăra franțuzoaică o examina pe musafiră. Ce anume rol va fi putut să joace Elsa în aventura aceea? La început, la Biarritz, Ginette își închipuise că ea era amanta lui Nadir. Apoi raporturile exterioare o făcuseră să se îndoiască, iar acum, după întîmplările din noaptea precedentă, i se părea tot mai puțin probabil ca omul acesta să se poată atașa de o prietenă.

Atunci?

Ca și cum urmărea deducțiile Ginettei. Elsa o întrebă cu glas blînd.

— Micuța mea, ai încredere în mine?

Ginette nu cuteza să răspundă. Putea să mai aibă încredere în cineva? N-o învățase viața că trebuie să se ferească de toată lumea? Evident, Elsa o pusese, prin cuvinte voalate,

în gardă față de ceea ce se întîmplase. Dar făcuse aceasta ca s-o salveze, ori ca s-o arunce în pierzanie? Și nu venea acum ca un mesager ipocrit cu singurul scop de a citi în gîndurile-i tainice?

Fiindcă Ginette rămînea tăcută, pomeraniana continuă:

— Înțeleg mutismul d-tale și prefer sinceritatea lui unei false protestări de prietenie care m-ar lăsa indiferentă. Ezitarea d-tale îmi dovedește că sufletul d-tale e limpede ca un cristal, Klarschen, și aceasta îmi înlesnește putința de a-ți vorbi și eu cu inima deschisă.

Repetă, cu glasul coborît, privind spre ușă, ca și cum se temea că este spionată:

— Într-adevăr, risc mult... Nadir nu-i în hotel, dar dacă ar afla că am intrat în dimineața asta la d-ta, s-ar mînia cumplit.

— De ce?

— Pentru că preferă, după încercarea prin care te-a silit să treci azi noapte, ca victimele sale să rămînă singure cîteva ore pentru a medita asupra metodelor al căror secret este în stăpînirea lui.

Ginette își coborî fruntea, oarecum rușinată.

— Vrasăzică știi și d-ta?

Elsa rise dureros.

— Poate mai mult decît d-ta. D-ta nu cunoști încă decît prima serie de experiențe. Dacă rămîi aci, vei fi, în cîteva nopți, „dresată" complet. Și să nu crezi c-o să te poți împotrivi. L-am văzut pe omul ăsta intrînd într-o cușcă plină cu lei și cu pantere și, sub privirea sa, fiarele miriiau, însă nu se mișcau.

Ginette se-înfioră gîndindu-se la ce-ar putea să fie dresarea misterioasă care întrecea în grozăvie monstruozitățile din noaptea precedentă.

La rîndu-i, Elsa părea că șovăie să vorbească.

— Jură-mi că dacă propunerea mea nu te interesează, Nadir nu va ști niciodată, căci altmineri îmi voi pierde viața.

— Îți jur.

— O, meine Schatz, d-ta, care ești frumoasă și tulburătoare ca o seară înstelată, să nu mă trădezi niciodată, căci fac demersul acesta din duioasă dragoste pentru d-ta.

— Ce îmi propui?

— Să pleci cu mine.

O licărire de bucurie lumină ochii Ginettei. Un ajutor neprevăzut îi venea dinafară. Întinse mîinile spre germana care i le strînse cu efuziune.

— Atunci să fugim numaidecît.

Își căzură în brațe, și Ginette simți la pieptu-i corpul moleșit al Elsei care prelungi îmbrățișarea.

* * *

Plecaseră fără să piardă o clipă, neluînd nici un bagaj cu ele, pentru a nu bate la ochi.

O mașină de piață le depărtase în grabă de cartierul excentric unde fusesră aduse de Nadir. Săriră în primul tren ce pleca și ajunseră la Bruxelles pe drumuri ocolite, care necesitară trei schimbări de trenuri.

„Ca să scăpăm de omul acela trebuie să ne refugiem foarte departe" . . . declarase Elsa.

* * *

La Westminster Bank, Ginette semnase un cec pe numele său, apoi făcuse cumpărăturile necesare pentru a părăsi Patisul chiar în seara aceea.

Acum cîteva luni se pregătea să părăsească în grabă capitala, dar cu bucurie înfrigurată.

De data asta se îndreptă cu oarecare melancolie spre gara de Lyon unde n-o mai aștepta Jacques Asselin, nerăbdător și îndrăgostit. Pe peronul de plecare nu era totuși singură. Cînd ajunse la tren, zări o siluetă cunoscută și înapoie cu o pornire sinceră sărutarea pe care i-o dădu Elsa.

Pe aceasta o lăsase Ginette să aleagă locul de plecare, iar germana alesese fără șovăieli Veneția.

În timpul mersului cu trenul văduva junkerului prusac povestise tovarășei de călătorie cum, rămasă singură după moartea soțului ei, cu mijloace materiale insuficiente, acceptase la sfîrșitul războiului anumite misiuni în Elveția. Era în serviciul spionajului secret al guvernului german și avea rolul de a-i descoperi pe agenții din solda Siguranței generale britanice, putînd să-și asigure în felul acesta existența. În multe rînduri fusese nevoită să renunțe la pudoarea sa de femeie cinstită. Se pusese, din ordin superior, la dispoziția lui Nadir-Șah, de la sosirea acestuia în Europa. El n-o cruțase.

Și, din spirit de solidaritate feminină, aristocrata prusacă

decăzută, care acumulase la rîndu-i o grea experiență din egoismul și ferocitatea bărbaților, se simțea nespus de apropiată de Ginette, fosta vînzătoare pariziană, sora sa internațională intru mizerie.

* * *

Slăbiciunea lor le unea și le înviora puțin. Instrumente fragile sub pumnul de fier al despotismului senzual sau politic masculin, ele fugeau spre libertate și spre un cer curat cu voluptatea minerului — sclav subteran care urcă din mina unde îl pîndesc hidrogenul și oxidul de cărbune.

Nu se opriră nici la Milano, nici la Verona, și străbătură într-un amurg de zi de neuitat podul peste laguna prin care „Strada Ferrata" le ducea la bastionul Veneției.

Elsa era sentimentală, iar Ginette se simțea și ea impresionată de farmecul poetic al orașului cu nume legendar. O emoție plăcută le încleștă cînd sosiră în fața debarcaderului Canalului cel Mare. O legătură sensibilă le făcea să vibreze la unison. Erau libere și aveau bani deajuns pentru a nu mai fi la cheremul nimănui. Nu era acesta un ceas nespus de înviorător în viața lor aventuroasă și fără țintă?

Hamalii care arborau cămașa neagră, reglementară în regatul lui Mussolini, depuseră valizele pe ponton.

Nehotărîrea ambelor femei bătea la ochi, căci nici una nici alta nu cunoșteau orașul și nu știau nici la care hotel să tragă.

Un necunoscut se apropie de ele și le salută cu politețe exagerată.

Era un bărbat tînăr încă, îmbrăcat cu eleganța unui levantin. Avea părul gras și lucios, iar soarele în amurg își răsfrîngea razele în inelele cu diamante pe care le purta pe degete. Le învălui pe străine într-o privire languroasă și li se adresă, cu un pronunțat sîsîit italian, pe care îl tenoriza ca să-l facă și mai seducător:

— Doamnelor, vă rog să-mi scuzați indiscreția, dar bănuiesc că sînteți nou venite aici și că unel informații vă vor fi necesare. Desigur că doriți să vă duceți în piața San-Marco.

Elsa înălță din umeri, arătînd astfel că habar n-are încotro să apuce.

— Nu sînteți hotărîte ? Spuneți-mi atunci la ce palat doriți să trageți peste noapte.

Explică, văzînd uimirea lor:

— În Veneția, la drept vorbind, nu sînt decît Palas-uri, căci toate hotelurile sînt instalate în palate istorice . . . Nu știți nici asta? Dați-mi voie atunci să vă arăt eu drumul. Renunțați însă la gondole, căci ele nu încarcă bagajele. Urcați-vă mai bine în acest vapoaretto care pleacă acum și care, deși mai democratic, va avea pentru dv. avantajul că e mai confortabil, iar pentru mine acela de a călători în încîntătoarea dv. societate.

Vorbea cu o limbuție și o repeziciune meridională și, mai înainte ca tinerele femei să fi avut timpul de a manifesta cea mai mică dorință, se repezi la valizele lor și le îmbarcă în vaporașul ce sta să plece.

Nu le rămînea altceva de făcut decît să-l urmeze pe călăuzitorul acesta excesiv de îndatoritor.

El le întîmpinase pe punte ca pe niște vechi cunoștințe și le făcu ochi ducli.

— Vă pot spune, doamnelor, fără să mă laud, că ați avut noroc găsindu-mă pe mine la coborîrea din tren.

Deoarece ele făceau impresia că se uită cu oarecare părere de rău la vaporașul cu care mergeau, el le consolă:

— Văd . . regretați gondolele negre cu prore frumoase. Dar le veți avea în noaptea aceasta, imediat, și veți putea gusta farmecul lor în voie, între cheiul Schiavoni și San Giorgio Maggiore. Vreți să vă așezați în dreapta și în stînga mea?

Ele se priviră cu un zîmbet, dar nu voiră să răspundă printr-o indiferență poate nemeritată bunăvoinței călăuzei improvizate.

— Văd, doamnelor, că vă întrebați cine sînt eu. Pe Madona, ce importă numele meu? Eu sînt pur și simplu amantul Veneței, căci Veneția este cea mai frumoasă femeie de pe pămînt . . . după parisiene, sînt dator să declar.

— Doamna este germană . . . observă Ginette cu ironie.

— Și încîntătoare. Cînd voi trece alături de dînsa prin bătrîna Veneție, Veneția o să fie geloasă.

Nu se putea concepe o mai mare galanterie și, foarte satisfăcut de aluzia ce făcuse, italianul studie impresia vorbelor sale pe chipul protejatelor.

Printre treptele colorate pe care rugina și mușchiul se rod reciproc, vaporașul spinteca apa brăzdată cu purpura amurgului.

— În dreapta e Piața. Într-o zi am avut nefericirea să mă aventurez aici. Și vestea se întinse ca o dîră de praf din baracă

în baracă. Toate precupețele se repeziră atunci în calea mea și mă implorară să iau ca amintire de la ele o pătlăgică roșie, un penene sau chiar o pătlăgică vînătă. Închipuiți-vă cum aș fi fost venind pe terasa „Florian" încărcat ca o gospodină. Dar afurisitele nu vroiau să mă lase să mai plec. Primii atunci un pepene din mîinile celei mai nostime dintre ele. Pusei să mi se taie pepenele și-l aruncai apoi după ce mușcai miezul savuros ca un șold de femeie. Poliția fu nevoită să intervină ca să le dea în lături pe precupețe. Se băteau să mănînce pepenele, mușcînd locul unde rămăsese urma dinților mei.

Amuzate și cam încurcate, prietenele se uitau la interlocutorul care vorbea cu o certitudine meditativă. Dar Ginette schiță o mișcare în lături, căci avu impresia că o mînă îi atingea talia.

— Veneția, insulă cu o sută douăzeci și două de insulițe despărțite și strînse la un loc, asemeni loburilor unui creier feminin, este o regină sensibilă, strașnic de egoistă. Vă spun, e o femeie. Este despărțită în două de Canalul cel Mare, pe care plutim în momentul acesta. Doar trei poduri leagă între ele cele două jumătăți ale sale, așa cum eul sensibil și eul egoist al unei femei nu sînt legate între ele, în cursul vieții, decît prin trei poduri: mama, amantul și copilul.

Părea covîrșit de pasiunea-i poetică, dar Elsa se depărtă ușor de el cu ideea, poate greșită, că italianul îi dezmierda șoldul stîng.

— Iată podul Rialto, spate de asin care se încovoaie sub povara unui samar, cu arcade prinse în ghips dezonorant. Chitariști, struniți-vă, coardele, trecem în momentul acesta pe sub cocioaba unui cismar și a unui negustor de mături. Vă voi plimba mîine pe canalurile acestea romantice, cu poduri de cărămidă roșie, ale căror bolți mohorîte se iluminează în răsfrîngerea soarelui care coboară în apa tulburată.

— Mîine? . . . repetă Ginette uimită.

Italianul le privi înflăcărat rînd pe rînd, pe ambele femei.

— Da, mîine, vă rog să nu spuneți nu, căci aș fi foarte mîhnit. Providența m-a adus în calea dv. și mă țin de d-voastră. Atîta pagubă de cele care mă cer și care vor plînge cînd vor afla că m-am consacrat d-voastră, numai d-voastră.

— Dar, domnule, noi nu vă cerem atîta, și . . .

— Nu, nu, să nu vă fie teamă că abuzați. Nu vă voi reproșa timpul pe care vi-l consacru. Vă voi învăța s-o iubiți pe aceea crae-mi este dragă. Eu am făcut-o pe marea Rejane

să adore cetatea noastră despre care Taine a spus: „Ne întrebăm de ce n-am venit aici de-a dreptul" ! și, în urma sfaturilor mele, ilustra actriță pariziană a cumpărat un palat aici. Pe vremea aceea nu aveam decît șaisprezece ani. Cînd d'Annunzio aducea o metresă la Veneția, nu se plimba niciodată fără mine. Ba, într-o seară, mi-a spus: „O, Francesco, te implor să te culci în noaptea asta cu prietena mea, iar între timp eu te voi înșela cu Veneția ale cărei buze m-ai învățat să le sărut". Dar flecăresc și uite că zăresc Santa Maria della Salute.

Ca să pună capăt lirismul lui, Ginette întreabă:

— Vom coborî aci?

El le prinse de mînă.

— Da, dar după ce, o, prințesă a frumuseții, vom fi aranjat o întîlnire pentru o plimbare sub cerul înstelat. Nu voi îngădui ca dv. să petreceți fără mine primele ore nocturne. Ar fi un sacrilegiu. Frumoase și tulburătoare cum sînteți, ați putea concepe să vedeți Veneția, noaptea, fără un amant alături?

Ele nu îndrăzneau să protesteze, temîndu-se de un scandal. El le apropie.

— Deoarece sînteți singure, voi fi amantul d-voastră. O, să nu fiți geloase; voi fi amantul amîndurora în același timp. Vă voi arăta voluptățile tainice pe care lumea le gustă sub cerul Italiei.

Ginette se smulse bruc din îmbrățișarea impertinentului care le lua drept două aventuriere.

Omul simți că apucase pe un drum greșit, însă nu bătu în retragere.

— Nu vă supărați, frumoasele mele prietene. M-am lăsat dus de entuziasm . . . După ce veți fi trăit aci, o să înțelegeți mai bine . . .

Pentru a-i da pașaport, femeile îi întoarseră spatele.

Dar, schimbînd tactica, amantul Veneției scoase din buzunar mai multe cartoane albe. Stărui, pe un ton mult mai respectuos și rezervat:

— Doamnelor, cred că n-o să-mi refuzați un mic serviciu. Vă rog să consultați cartoanele acestea și să alegeți. Vreți să trageți la Hotel Europa unde vă veți aminti de fastul vechiului palat Gustiniani, ori la Hotel Royal, în vechea locuință a familiei Dandolo? Vă veți simți foarte bine, veți avea baie și apă curgătoare. Tot ce vă voi cere, este să spuneți portarului că veniți din partea lui Signor Francesco Spazzi . .

Ghiciți, nu e așa?... pentru micul comision ce mi se cuvine... Trebuie să trăim.

Schimbarea aceasta de limbaj, așa de neașteptată, le făcu să izbuncnească în rîs, dar nu le trecea prin minte să se prezinte recomandate de un gentelman așa de eclectic.

— V-am cerut o dată pentru totdeauna să ne lăsați în pace.

Romanțiosul ghid, prietenul actrițelor și poeților, nu se lăsă bătut.

— Atunci dați-mi cincizeci de lire pentru timpul pe care l-am pierdut... Nu v-am dat informații?... Treizeci de lire... Orice muncă trebuie plătită.. Douăzeci de lire... Sînteți niște cățele... Corsicane bastarde... Curve... Amanții voștri vă umplu de sifilis și sifilisul o să vă roadă nasul.

Și, neputînd obține nici o noapte de dragoste, nici un comision, nici un bacșiș, sublimul amant al orașului Dogilor se depărtă, scuipînd pentru a-și manifesta și mai profund disprețul.

* * *

Insultele acestui ultim și grotesc eșantion al prostiei masculine le apropie și mai mult pe cele două femei amuzate de incident.

Ezitară să urmeze sfatul unui matelot care le îndemna să se îmbrace numaidecît pentru Lido, loc de întîlnire, internaționalizat, al cheflliilor europeni.

Dar Veneția cu străzile-i întortochiate, cu alinierile frînte de fațade gotice și moderne, Veneția romantică și misterioasă le reținu.

Elsa, obișnuită să călătorească, nu era obosită, și o înveselea bucuria oarecum copilăroasă a Ginettei care începea să descopere lumea. Ținuturile noi exercită asupra spiritului celor ce stau pe loc atracția irezistibilă a unui aspirator asupra prafului pe care credem că nu-l vom desprinde niciodată de pe un covor.

Luară o cameră la Grand-Hotel, aproape față în față cu Dogana di Mare, apoi porniră să hoinărească pe sub arcadele tri-laterale ale Procurației vechi și noi, care încadrează Piazza, ca o sumbră dantelă de marmoră. Prevăzînd ora despărțirilor viitoare, cumpărară la Jersurum două cupe la fel, în amintirea întîlnirii lor, și se simțiră înduioșate de cadoul pe care și-l făcură.

O înghețată de fructe le răcori la „Santa Ortes", a cărei orchestră le dispune la reverie.

Era plăcut să iei parte, în seara străvezie și călduță, la exaltarea anonimă a mulțimii zgomotoase, simpatice, de venețieni înstăriți și de turiști satisfăcuți.

Perechi extaziate se priveau în tăcere cu ochii încercuiți încă din noaptea precedentă. Gretchene înamorate, vieneze senzuale, englezoaice iscusite, toate tinerele căsătorite ale vechiului continent vin în pelerinaj la Veneția, Madona Voluptății.

Singor Francesco Spazzi avea oarecum dreptate spunînd că o femeie nu trebuie să contemple singură leul ce își înfigea ghearele asupra Constantinopolului, a Atlienei și a Spartei.

După masă, Elsa și Ginette se îmbarcară pe una din gondolele legate de stîlpii ale căror aurării erau decolorate de timp.

Cerul se dedubla pe laguna calmă ca o boltă de violete de Parma, îmbobocite. Femeile rătăceau, pentru a asculta și mai bine liniștea, iar gondolierul psalmodia o serenadă florentină.

Vidul imens al nopții nu putea să umple inima Ginettei care, cu melancolică tulburare, visa fericiri nelămurite, irealizabile. Muzica, luminile și mișcarea mulțimii o distraseră. Decorul majestuos al panoramei nocturne și murmurul mării îi dădeau ameteala infiniturilor care nu sînt atinse niciodată. Desprinsă de pămînt, simțea că nu are nimic comun cu cei ce-l populau, iar speranțele tinereții sale triumfătoare rămîneau ele însăși neformulate.

Asemeni celor care au prea mult timp ca să mediteze asupra soartei lor, ele deveneau martorele propriei ei existențe. Era asemeni sufletelor care își întovărășesc strîvul, pe gondolele funebre, spre San Micaelo, insula morților, și care, nemaiavînd ce face cu oamenii, năzuiesc spre destine necunoscute încă.

Dar un gest al Elisei o smulse pe Ginette din reveriile-i posomorîte. Germana îi prinsese mîna și i-o strîngea cu multă duioșie . . . . Mișcată, Ginette răspunse acestui semn de discretă afecțiune. Se întoarse, zîmbind, spre tovarășa care, prin intuiție feminină, ghicea desigur tonul cenușiu al gîndurilor ei. Sub pînza gondolei, ochii Elisei sclipeau. În colțul pleoapelor, în diamantul unei lacrimi, o rază din lună se iriza.

Feeria nocturnă cînta și ea o cantilenă pe vioara nervilor dezamăgiți.

Văduva junkerului înconjură cu o mișcare drăgăstoasă gîtul prietenei și o atrase. Înviorată de această sensibilitate dureroasă, la fel cu a ei, Ginette își sprijini capul pe umărul Elisei, iar aceasta, într-o destindere pasionată a dorinței multă vreme ținută-n frîu, căută buzele pe care le rîvnea, ca să astîmpere cu ele setea buzelor sale.

Surprinsă, Ginette nu înapoie sărutarea neașteptată care nu-i fusese nici neplăcută, dar nici plăcută.

Pe vremea cînd lucra la magazin surprinsese uneori, între camaradele de atelier, ciudate aluzii la iubiri care nu o ispitiseră niciodată, în ciuda prilejurilor oferite de colege curioase sau pervertite.

Din momentul cînd se trezise la viața senzuală, Ginette suportase dorința care i se impunea fără înduplecare. N-o provocase niciodată și n-o satisfăcuse în chip artificial. Nefiind vicioasă, nu-și falsificase instinctul care avea s-o conducă; spre netrebnicul inițiator, apoi spre cei la care se gîndea ca la tovarăși ai existenței sale. Și, ori de cîte ori momeala unei vieți mai ușoare o îndemna la legături lipsite de plăcere, ea nu căutase dezmierdări fără riscuri.

Elanul sincer și dezinteresat al Elisei o buimăcea. Nu putea să ia în nume de rău înflăcărarea singurei ființe care o iubea pe lume. Regreta că nu poate gusta o plăcere mai singură.

Elsa ghici sentimentele confuze care o zbuciumau pe prietenă și, fără să slăbească îmbrățișarea, își pledă cauza.

— Ginette, din primele zile cînd te-am cunoscut la Biarritz m-am simțit atrasă spre d-ta, dar nimic nu mă îndreptățea să-ți mărturisesc tainica predilecție pe care, poate, ai fi denaturat-o și ai fi primit-o rău. Simțeam, de altminetri, că n-ai s-o poți înțelege, și voiam să mă desprind de d-ta. Cînd am văzut că lordul Shelmondley te părăsea și că accepți să-l urmezi pe Nadir-Șah la Amsterdam, am fost nespus de fericită și totuși, cu toată bucuria de a te vedea plecînd cu noi, am tremurat gîndindu-mă la încercările care te așteptau și, ca să te feresc, te-am prevenit înainte de a te urca în automobil.

Ginette își aminti într-adevăr de cuvintele Elisei și de sărutarea furișă pe care aceasta i-o dăduse.

— Treptat-treptat, o meine Lieb, am aflat că ai suferit din cauza bărbaților așa de mult, și poate că mai mult decît mine, și am nădăjduit că într-o zi vom fi amîndouă singure,

așa cum sîntem astăzi. Ți-am propus, cu pericolul vieții mele, să fugim din Olanda. Dacă Nadir-Șah ar fi aflat la timp, m-ar fi asasinat cu unul din mijloacele care lasă credința că e vorba de o moarte naturală. Și am plecat împreună. Ce voluptate în trenul care ne ducea, și de asemenea, ce luptă cu mine însămi ! Imaginează-ți un amant închis ceasuri de-a rîndul cu aceea pe care o iubește, și care nu îndrăznește să-i mărturisească pasiunea de teamă ca ea să nu-și bată joc de el și să-l alunge. Dar tu n-o să fii crudă. Nici un bărbat n-ar putea să te iubească așa de blînd și cu atîta înțelegere.

Ginette nu se simțea în stare să dezamăgească dragostea echivocă pe care Elsa i-o mărturisea, Elsa, a cărei mînă căuta căldura trupului ei gol. Ametită de contactul unui trup dorit, germana își pierdea oarecum capul și murmua nume afectuoase în limba ei natală.

— Mein Herzblatt . . . Meine Geliebte . . .

Gondolierul își continua cîntecul de dragoste, în timp ce barca neagră luneca pe apa cu transparențe de safir.

Ginette închise ochii și se miră că-și simte carnea înfiorată și că răspunde tulburării pe care i-o comunica Elsa.

La început se lăsase fără împotrivire, iar acum se întindea sub bolta înfiorată care permite dezamăgitelor să înșele legile naturii.

* * *

Cînd se înapoiază la hotel, Elsa se dezbrăcă în camera Ginettei. Se dezgoli cu o grabă înfrigurată. Pentru a voala lumina, înfășură un bec electric, prea strălucitor, în petalele roze ale cămășii de crepe de China pe care și-o scoase. Atunci, într-o lumină suavă, îndulcită, o atrase spre sine pe prietena dragă care, dintr-un ultim rest de pudoare, păstra încă un ultim voal. Elsa i-l desfăcu, încet, cu gesturi de amantă rafinată, în fața unei oglinzi care răsfrînse, ca într-un tablou grațios, silueta brună și silueta blondă, safic înlănțuite.

Ginette nu respingea o plăcere pe care n-o ceruse, dar care i se oferea. Voluptatea fusese pentru dînsa o tovarășă prea de toate zilele ca să se poată lipsi de ea fără păreri de rău. Iar condiția liniștii fericite a călătoriei lor le îndemna să fugă de bărbații care le ofensaseră. Prietenia lor consolatoare le asigura o perioadă fericită și le punea la adăpost de orele mohorîte, deprimante, ale singurătății. Nu era de dorit ca acest răgaz să dureze cît mai mult timp? Între ele nu exista nici

un loc pentru afecțiunea tiranică a unui amant, a cărui prezență ar fi fost un non-sens și pricina imediată a despărțirii.

Elsa desfăcuse patul și se lungise pe cearceaful alb și curat.

— Vino . . . .

Se ghemuiră, înfiorate, una într-alta, învălmășindu-și sînii întăriți de dorinți. Apoi coborîră peste cap pînza translucidă, iar parfumul lor contopit excită nările ca un suc afrodisiac.

Erau amîndouă frumoase. Elsa se așeză în genunchi ca să-și contemple și mai bine prietena. Strînse picioarele Ginettei între pulpele-i nervoase, și-și plimbă degetele pe sînii pe care îi admira.

— Ginette, cunoști tu rugăciunea de dragoste a unuia dintre cei mai mari poeți care s-au născut vreodată în țara ta? Ascult-o: „Strînge-ți ușor brațele, ca o centură, în jurul meu. O, atingi, atinge trupul meu! Nici apa, nici adierea amiezii nu sînt mai plăcute decît mîna ta. Dă-mi mîna ta, e caldă! Strînge-o pe-a mea, n-o părăsi. Mîinile se unesc mai bine decît gurile, iar pasiunea lor nu poate fi comparată cu nimic".

O exaltare comună le aruncă una asupra alteia, dar germana, neglijîndu-și propria plăcere pentru a-și cuceri și mai sigur prietena, îi impuse o sărutare. Buzele-i poruncitoare lunecară de pe gura Ginettei pe sfîrcul sînilor, atinseră pîntecul neted, apoi întîrziară prin locuri tăinuite.

Sub lunga și savanta și arzătoarea dezmierdare, trupul Ginettei, răscolit pînă în cele mai intime fibre, ondulă, se înțepeni și zvîcni prăbușindu-se în istovitoarea crispare a delirurilor prea îndelung prelungite. Cu chipul foarte palid, ea închise ochii cu cercuiri vinete, ca niște petale de clematită. Orgolioasă, Elsa o contempla și-i ațîța dorința cu griji nenumărate.

Și, rînd pe rînd, toată noaptea, ele își turnară subtil băutura extazurilor biciuite.

În zori vegheau încă, torturate de flacăra mereu redeșteptată pe care o aprinseseră în vinele lor și pe care n-o mai puteau stinge.

Zdrobită și totuși însetată, Ginette cerșea noi dezmierdări de pe buzele înfrigurate ale Elisei. În timp ce striga de plăcere, lacrimile îi curgeau pe obraz. Exaltarea nervoasă îi dădea forțe artificiale în chiar momentul cînd își simțea spiritul gol și trupul istovit. Înfricoșată de această frenezie, Elsa se

supunea, dar aproape fără plăcere, într-atît era de obosită. Dar nu mai putea satisface simțurile Ginettei, care o implora cu deznădejde tainică, în ciuda științei ei pasionate.

Și, după o experiență amăgitoare, Ginette înțelegea că este condamnată să sufere toată viața îmbrățișările bărbatului, adversarul, dușmanul, în a cărui stăpînire o hărăziseră legile de fier ale naturii. Atunci, în timp ce aurora agăța în oglinzi prisma feerică a luminii, Ginette simți că se va înapoia, cu prețul bietei libertăți recăpătate, la dragostea bărbaților, așa cum minerul se întoarce totdeauna la sclavia-i subterană, chiar dacă ar putea s-o evite.

A NOUA NOAPTE

NOAPTEA CELEILALTE IUBIRI

Orele 10 seara. Singură în patu-i alb, Ginette îl aștepta pe cel care va fi iubit mai mult decît oricine.

Îl aștepta cu înflăcărarea extaziată și totuși el se lăsase dorit prea îndelung.

Nu-l cunoștea încă, dar și-l imagina așa cum o să fie: frumos și voinic, drăgostos și delicat. A, cum o vor invidia într-o zi celelalte femei ! Dar ea va ști să-l păstreze, grație resurselor inepuizabile ale răbdării, ale iscusinții și ale iubirii sale.

Pentru el și prin el, totuși, va cunoaște cele mai grele suferințe, însă îi ierta dinainte tot răul pe care i-l va pricinui.

Nici un amant nu va putea să ocupe un loc la fel cu al lui în inima ei: el va fi primul și nimeni nu-i va mai putea disputa locul privilegiat.

Și Ginette avusese amanți destui ! Chipurile lor se estompau în memoria ei. Erau ca acele fotogafii care au fost expuse la lumină într-o zi cu soare și care se șterg pentru totdeauna de îndată ce vrei să le scoți dintre filele între care le-ai pus.

Din iarna aceea îndepărtată, erau șase ani de atunci, cînd se despărțise de Elsa ale cărei consolări prea pătimașe îi roseseră sufletul cu o nevroză nouă, Ginette realizase un fel de echilibru moral în chiar frecvența legăturilor sale.

Nu era atașată de nici unul dintre bărbații care o posedaseră, nici din calcul interesat, nici din sensibilă prudență față de decepțiile noi care ar fi putut să fie consecința sincerității ei. Dar, devenită în urma unor solitare meditații martora propriei sale existențe, ea fusese secătuită în același timp de spontaneitatea încrezătoare a tinereții mereu înșelate. Arcul care pune în mișcare inima, ca un ceas, pentru cel pe care îl iubești în toate clipele vieții, plesnise.

* * *

La început nu prevăzuse această nouă pasiune, devenită mai prețioasă decît propria-i viață.

Nu putuse prevedea toată adorabila tiranie și tot absolutul acestei pasiuni. Fusese pe punctul de a se sustrage ei, dar o revelație bruscă o împiedicase. Se felicita cu multă bucurie. Și, pentru a mulțumi cerului, regăsea credința mistică a copilei care fusese cîndva, într-atît pare de adevărat, că în vîrtejul celor mai profunde dureri și celor mai mari bucurii ale noastre, nu ne putem lipsi de un martor supraomenesc căruia să-i încredințăm deznădejdile sau mulțumirile noastre.

* * *

Ginette scoase un strigăt, în timp ce o sudoare rece îi brăzda cu stropi înghețați trupul înfierbîntat.

Cît va mai avea de suferit? Cîte ceasuri? Infiermiera, deprinsă cu chinurile altora, îi spusese, cu profesională indiferență, să aibă curaj.

Ginette zvîrli pătura care o acoperea și al cărei contact îi apăsă trupul ca o povară insuportabilă. Își contemplă bietul pîntec îndurerat ridicol deformat.

Mica făptură misterioasă care se și zbătea să se smulgă de aceea ce-l concepuse, ajuta cu toate forțele-i oarbe la desăvîrșirea operei naturii. Ca o fiară care se înămolește în nisip, el se încorda într-o parte, apoi în cealaltă, cu eforuturi sălbatice, pentru a țîșni din materia ce-i paraliza încă mișcările. Ginette urmărea fazele intime ale acestei smulgeri. Înțepături profunde și sfîșieri atroce o lungeau pe pernă, tremurătoare și lividă. Dar, pe bietu-i chip învinețit și încleștat de un chin interior, care nu înceta decît ca să sporească în intensitate, rătăcea un zîmbet, și ea îl închina viitorului.

* * *

Nu dorise maternitatea. O suportase la început ca pe un nonsens efemer. Un copil? Nu era o absurditate în existența ei amoroasă și complicată de femeie frumoasă, înconjurată, căutată numai pentru plăceri? La puțin timp după ce greșurile o avertizaseră asupra stării ei, ea urmă să dea o serbare într-un mic palat ce i se oferea. O firmă de cinematograf o invitase pentru o călătorie în America. Niciodată nu fusese mai frumoasă, mai înconjurată, mai dorită. Destinul, care o lipsise de dragostea cea mare, visată cu candoare, o despăgubea prin bogăția acestor daruri pe care mulțimea le invidiază și a căror atracție nu egalează decît sterilitatea.

Ginette însărcinată . . . Ce prostie vulgară! Oare florile pe care le porți la butonieră sînt făcute ca să dea fructe?

Zîna prețioasă și răsfățată, ea nu are sortită pentru aceste treburi degradante care zdrobesc iremediabil cele mai orgolioase fibre ale trupului și umflă cu lapte de femelă sîni consacrați unor scopuri mai delicate.

Nonsensul progeniturii nedorite apăru imediat în mintea tinerei femei care aviză cît mai repede la mijloacele necesare pentru a se debarasa de ea mai înainte ca cineva să poată bănui caraghioasa eventualitate.

Fixase îndată o întîlnire cu un medic îndatoritor pentru a reduce incidentul la cît mai mărunte proporții, cu riscul cel mai mic.

Iar în ziua întîlnirii, zguduită brusc, Ginette rămăsese acasă.

Se hotorîse să jertfească totul marii iubiri care născuse în inima sa.

Ginette însărcinată . . .

Dar de către cine?

Nu știa. Evenimentul survenise într-o epocă deosebit de tulbure a carierei sale aventuroase. Alegerea pe care o putea face între autorii posibili ai acestei paternități nu o încuraja să precizeze date, sau să se amăgească asupra uneia ori alteia dintre probabilități.

Aștepta un copil care va fi al ei, numai al ei, atîta tot.

Și, pentru el, ea părăsi lumea, renunță la cele mai strălucite certitudini.

Îl voia după chipul și asemănarea ei. Atunci, ca să se înzdrăvenească, se refugie la țară pentru a crea, sub cerul

liber, cu o pasiune din ce în ce mai mare, făptura care o va despăgubi de toate deziluziile din trecut.

Intrase într-o bicerică de țară să se roage lui Dumnezeu și să-i ofere ca garanție a bucuriilor de mîine suferința ei, ispășind nu greșelile sale, ci răutatea oamenilor . . .

***

Iar acum, într-o clinică, ea cunoștea chinurile groaznice care preced o zămislire.

Dar istovirea o încremenea deodată. În prada chinurilor mari, devenea o copilă slabă care cheamă în ajutor.

De ce nu se afla lîngă ea un bărbat care să-i întindă mîna și care să se simtă și el sfîrșit în adîncul ființei lui?

În aceste clipe groaznice, alte femie cunosc îndulcirea suferinței împărtășite.

Striga în ajutor, și nu răspundea decît o infirmieră salariată care, cu un glas enervat, reclama liniște. De ce să suporte singură un chin atît de nedrept?

Nici o prezență mîngîietoare nu-i dădea putința să-și sufere în răbdare durerea. Mîna-i înfierbîntată căuta pe marginea patului capul unui prieten îngenunchiat, care însă lipsea. Dar Ginette voia cu orice preț să fie cineva lîngă ea. :Îl așeză acolo pe Jacques Asselin, singurul bărbat pe care îl iubise.

Da, într-adevăr, el era acolo, el, părintele spiritual pe care-l alesese din cîmpul cel mai curat al amintirilor. El vibra, ascultînd gemetele ei răgușite.

Ginette își simți pulpele năpădite de un lichid murdar și de sînge, și nu-și mai putu stăpîni un răcnet.

Alarmată, infiermiera întredeschise ușa și binevoi să se neliniștească.

— Scap îndată, nu-i așa?

Femeia o privi, o pipăi, și amînă iarăși fără să se emoționeze, oribila scadență.

— Nu încă.

— Fie-ți milă de mine. Nu mai pot . . . Dă-mi ceva, orice.

— Nu plîngeți, o să faceți o baie. De ce sînteți așa de sperioasă?

Și Ginette fu dusă într-o cabină pentru ca apa să grăbească lenta evacuare.

* * *

Dar ceasul zămislirii nu sosise încă.

Ginette avea timpul să mediteze înainte de a fi transportată pe masa de operație.

Avea certitudinea că pruncul o să fie băiat. Voia un băiat. Îl va boteza Jacques. Cel puțin el n-o s-o poată dezamăgi. La început nu va depinde decît de ea. N-o să i-l poată nimeni disputa . . . ultimă consolare a suferințelor solitare.

El o va iubi, deoarece îi va datora totul. Va face din el o ființă mică, duioasă, cu suflet simțitor, care nu va semăna celor pe care îi întîlnise pînă atunci.

Și va avea pe cine să iubească, să adore cu o vigilență înduioșată, clipă cu clipă.

Micul Jacques . . . N-o să aibă tată, dar el va fi fericit, ocrotit, răsfățat . . .

Îl va duce într-o țară frumoasă, unde se vor stabili amîndoi. Va fi tovarășul ei și, în prezența lui, ea va găsi tăria să se împotrivească tentațiilor rele.

De-acum încolo va trăi pentru el.

Dar, deoarece durerile mari începeau, Ginette fu cuprinsă de o presimțire năprasnică. Nu sînt oare femei care mor lăuze? Își amint de cazuri numeroase . . .

Să moară zămislind altă viață . . . Dar ce va deveni pruncul fără părinte și fără o mamă care să se plece deasupra leagănului său?

Mai penibilă decît chinul bietului trup, frica, frica groaznică de moarte o făcu să urle din nou.

Voia să sufere, dar voia să trăiască pentru copil, pentru cel pe care îl va adora așa cum nu adorase încă pe nimeni.

* * *

Cînd Ginette deschise ochii fusese readusă în patul ei. Era fără puteri, muribundă parcă, dar aproape că nu mai suferea.

Avu un zîmbet de bucurie și de ușurare, în timp ce-și revenea în fire.

Trăia. Trăia și era mamă.

Întinse brațele cu gest implorător.

— Un băiat, nu-i așa?

Infirmiera confirmă în tăcere.

— Un băiat, știam . . . . Ce fericire ! Adu-mi-l . . . Vreau să-l văd numaidecît . . . numaidecît . . .

Infirmiera înalță din umeri, în semn de neputință:

— Este mort.

A ZECEA NOAPTE

NOAPTEA ROZELOR DESFOIATE

Se supa în strictă intimitate, în noaptea aceea, la Ginette care convocase vreo cincisprezece prieteni pentru a sărbători prezentarea ultimului film turnat de ea, sub numele de Régine Asseline, nume pe care îl adoptase de cînd începuse să facă cinema.

Fusese așezată o mescioară în studioul noii vedete, sub vitrourile locuinței sale particulare.

Nu instalase, ca la alte serbări, o piscină care să stîrnească invidia lui Van Dongen și nu-și tapetase pereții cu un șir de figuranți negri, goi și tatuați în alb de Foujita.

Dar zidurile studioului dispăreau sub o prodigioasă împletitură de trandafiri, garoafe și violete, ale căror petale acopereau ca o bordură policromă simfonia sălbatică de blănuri puse peste covoare.

Un jet d'eau median vaporiza parfumuri îmbătătoare, în timp ce, într-o încăpere vecină, o orchestră de balalaice îngîna în surdină tînguiri nostalgice.

Umerii femeilor se conturau în penumbra luminilor, iar fracurile negre, ca niște domino-uri de onix, încadrau decolteurile albe ca neaua.

Cîțiva invitați nădăjduiseră un moment că supeul stropit cu extra-dry de muzică și parfumuri, va degenera în orgie nocturnă. Nu se spunea că simțurile oarecum blazate ale amfitrioanelor se acomodează uneori cu pigmentul colectiv al partuzelor distinse?

Dar Régine nu părea dispusă să justifice legenda și, la despărțire, nu întinse prietenilor săi decît degetele pentru a-i fi sărutate.

Un bărbat, tînăr încă, se ridică în fața ei, după ce se înclinase atingîndu-i unghiile cu vîrful buzelor, și îi spuse cu ton rugător:

— Régine, îngăduie-mi să nu plec decît cel din urmă. Aș vrea să-ți vorbesc.

— O, da, Harry, ne-am înțeles.

Și toată lumea observă că Henri Sellier, industriașul bine cunoscut, întîrzie în apropierea gazdei după ce ceilalți își luaseră bun rămas.

Poate că ea nu se sinchisea să se compromită în societatea lui.

Muzicanții tăcuseră, iar servitorii se depărtară la un semn al Réginei, după ce curățară și ridicară masa.

Tînăra femeie se așează, cu aer familial, pe două trepte care urcau pe o estradă în fața unei ferestre largi, boltite. Aprinse o țigară și-și cuprinse genunchii între mîini.

Tovarășul ei se plimba în tăcere, în lung și-n lat, pe blănuri. Culegea din cînd, nervos, o floare, pe care o strivea între degetele crispate.

— Ei, Harry, asta e tot ce aveai să-mi spui? Respect de zece minute, cu religiozitate, mutismul d-tale, dar îmi permit să-ți atrag atenția că, potrivit dorinței d-tale, îți aștept confidențele.

El se opri în fața ei, și examină îndelung trupul și figura admirabilă a Réginei. Niciodată ea nu fusese mai frumoasă decît acum. Niciodată n-o să poată fi mai frumoasă.

Strălucea în paloarea luminoasă a cărnii sale și a sumbrei străluciri a ochilor mari, negri, cu cearcăne voluptoase.

— Régine, te iubesc.

Ea scutură scrumul țigării și schiță o strîmbătură indulgentă.

— Ce tot îndrugi, Harry? Credeam că o să suporți mai ușor șampania. Dar era așa de cald astă-seară, nu e așa?

— Nu glumi. E serios!

— Nu vreau să cred.

— Am eu aerul unui om pe care nu-l poți crede?

— Vino mîine, Harry. Ai să te liniștești pînă atunci și ne vom amuza cum trebuie de galanteria aceasta de după miezul nopții.

— Mîine n-am să mai vin.

— Cum vrei; atunci într-altă zi. Dar acum du-te. Du-te la culcare.

— Nu mă mai duc acasă în seara asta.

— Ai de gînd să faci o călătorie în frac?

— N-am să te părăsesc.

— E o amenințare?

— Nu, e o rugăciune.

— Îți repet că nu vreau să iau în serios ce-mi spui.

— Faci rău. E foarte grav. Te iubesc și te implor să mă lași lîngă d-ta.

— Ce nostimă idee și, la drept vorbind cu ce titlu? Ca majordom? Ca un cîine de pază? Ca un sclav?

— Ca un cîine, dacă-ți place, sau ca un sclav.

— Scumpul meu Harry . . . Mai dă-mi o țigară, te rog... Mersi . . . și foc . . . Nu te gîndești la nimic . . . . Ai putea să-mi explici ce te-a apucat așa deodată?

— Te iubesc.

— Mi-ai mai spus asta și, dacă așa ceva îți poate face plăcere, consimt să nu mă îndoiesc în seara aceasta. Dar dacă convingerea s-a impus spiritului d-tale ca o revelație neașteptată, cu atît sînt mai în dreptul meu să nu mă pronunț înainte de a fi meditat în voie asupra folosului acestei mărturisiri neașteptate.

— Régine, de luni de zile șovăiesc să-ți fac această mărturie. Dragostea mea nu e o revelație, și mi s-a impus, nu în amețeala unui supeu pe care nu l-am putut onora, după cum ai observat chiar d-ta.

— Nu puteam bănui că ești îndrăgostit.

— Îndrăgostit nebun ! . . .

— Da, nebun ! Căci trebuie să fie cineva nebun ca să mă țină trează la oră așa de înaintată, îndrugîndu-mi cuvinte de licean care face vizite verișoarei.

— Nu-ți bate joc de mine. Îmi faci rău inutil. Există un sentiment de care d-ta nu te-ai putut îndoi niciodată: prietenia mea.

— Ea îmi este nespus de prețioasă, Harry. Într-adevăr, nu știam că un bărbat poate să fie prietenul sincer și camaradul unei femei. Te-ai străduit în cinci ani de zile, victorios, să-mi dovedești contrariul prin neostenitele d-tale atențiuni și prin afecțiunea d-tale curtenitoare. M-ai ajutat, m-ai sfătuit . . . . îți sînt profund recunoscătoare și foarte atașată. Nu, nu mă îndoiesc de prietenia d-tale.

El cuprinse mîinile tinerei femei și se așează lîngă ea.

— M-am făcut vreodată vinovat față de d-ta cu o minciună? M-ai auzit criticînd faptele cuiva în absență? Mi-am ascuns adversitățile sub masca unui zîmbet ipocrit?

— Nu, Harry . . . Ești omul cel mai sincer pe care l-am întîlnit . . .

— Atunci n-ai dreptul să te îndoiești de nici un cuvînt al meu.

— Ei bine, fie. Mă iubești. Vezi cît sînt de zguduită . . . Aveam un prieten, unul singur, și văd că am să-l pierd. Păcat, Harry, mare păcat ! Nădăjduiam că o să fim cruțați de această încercare.

— Pierzi un prieten și ai să cîștigi . . .

Régine îl întrerupse repede.

— Nu am ce cîștiga în schimb.

— Régine, nu poți să mă iubești? Nu sînt eu demn să-ți inspir o afecțiune sinceră, pe care alții au cunoscut-o aci?

— Ba da, Harry, ba da, n-am spus contrariul. Vrei să-ți fac complimente? Ești tînăr, drăguț, elegant, simpatic. Ai tot ce trebuie ca să inspiri o pasiune arzătoare . . . și efemeră ca toate pasiunile. Eu îți ofeream mult mai mult: o prietenie trainică, ferită de toate vijeliile inimii și de toate gelozиile.

— Eu sînt gelos, groaznic de gelos. Numai gîndul că un bărbat a rămas lîngă d-ta într-o seară m-a tulburat. Stătea în salonul d-tale, zîmbitor, îngîmfat, neputîndu-și ascunde nici bucuria orgolioasă, nici fericirea proaspătă. Să le ascundă? Le afișa cu insolență, cu indecență.

— Rostești cuvinte crude și nedemne de d-ta . . . Harry, d-ta stai lîngă mine în seara asta, iar omul acela nu mai este. D-ta ai să mai stai lîngă mine, în timp ce mulți alții nu vor mai avea dreptul să sune la ușa mea.

— Régine, ce-mi pasă că-i alungi pe unii, ca să-i primești pe alții; nu mai pot suporta gîndul că le vei aparține. Te iubesc așa cum nimeni nu te-a iubit vreodată . . .

— Mi-a fost spusă de multe ori fraza aceasta. Nu variază. Variază numai durata adevărului ei . . . În genere, între șase săptămîni și șase luni . . . Haide, pleacă în călătorie, dragul meu. Peste șase săptămîni te vei simți mai bine și, de-acum într-o jumătate de an, ai să fii vindecat complet.

— Nu, n-am să fiu vindecat dacă nu-mi ești amantă.

— Nuanța este oarecum cinică, dar știu că experiența o verifică. În dragoste remediul stă alături de boală. Odată dorința satisfăcută, oamenii se consolează iute.

— Régine, te înșeli. Mă simt capabil de o iubire mare pe care o viață în comun ar întări-o din zi în zi mai mult.

— O viață în comun? Ții absolut să-mi dovedești că ce mi-ai spus nu stă în picioare și că ți-ai pierdut capul?

— Sînt gata, dacă vrei, să nu mă mai despart niciodată de d-ta. Te voi lua . . . vom călători . . .

Régine îl respinse pe Henri Sellier care încercase s-o îmbrățișeze. Se ridică și se depărtă de trepte.

— Lasă-mă, te rog . . . te rog să te retragi.

— Nu . . . nu . . . mai lasă-mă. Ascultă-mă.

— Harry, nu mă scutești de ridicolul de a-ți aminti că ai acasă o femeie și doi copii care te așteaptă?

— Ce te interesează?

— Te deplîng că-mi pui cu atîta asprime întrebarea asta. Nu știam, dragul meu, că mă judeci așa.

— Nu, Régine, dar nu te interesează faptul că eu îmi schimb viața. În orice fel, auzi, în orice fel voi sacrifica pentru d-ta tot ce a însemnat trecutul meu.

— Nu trebuie și nu vreau.

— N-ai furat oare amanții altor femei, și de ce această pudoare la care, drept să-ți spun, nu mă așteptam?

— Harry, d-ta ești prietenul meu . . . și ai doi copii. Nu, te asigur, nu trebuie.

— Sînt dator să-ți precizez intențiile mele. Nu mă înjosi să joc comedia șantajului. Vreau să te iau, Régine, să te iau și să te păstrez.

— Cît ai să regreți mai tîrziu! Vorbești despre trecutul d-tale, te-ai gîndit la al meu? . . . Ai să te gîndești în curînd. În primul rînd el ne va despărți, și apoi viața însăși . . . Angajamentele mele, cinema-ul . . . setea mea de independență . . capriciul meu și sila mea. Lucruri prea urîte pe care d-ta n-ai să le poți evita, deoarece vor fi independente de voința noastră. Atunci, bietul meu Harry, ai să-mi reproșezi existența zădărnicită, căminul distrus, prietenia noastră pîngărită . . .

— Nu-ți voi reproșa nimic. Régine, înțelege-mă, nu mai vreau să trăiesc fără d-ta. Nu mă respinge . . . Lasă-mă în noaptea aceasta, — o, da, în noaptea aceasta pe care am visat-o cu extaz în tot timpul dineului. Lasă-mă să te iubesc. Vom desfoia toți trandafirii ăștia, toate violetele astea. Trupul d-tale va face cu ele un schimb de parfumuri. Vreau să te îmbrățișez, să te dezmierd pe un pat de flori și blănuri care vor împrumuta căldura trupului d-tale.

— Harry, trebuie să te întorci acasă.

— Régine, ia seama, n-am să te implor de două ori.

— Du-te și gîndește-te în stradă că te așteaptă copiii... E așa de plăcut, desigur, să ai copii care te primesc cu mînuțele întinse, cu dragoste încrezătoare.

— Pentru ultima oară, și îngenunchi, te rog să-mi acorzi ...

— Îți acord mult mai mult poruncindu-ți să pleci.

— Adio Régine ... D-ta ai vrut-o.

Foarte palid, Henri Sellier deschise ușa și părăsi studilou pavoazat cu florile pe care căldura le moleșea.

* * *

La cercul Etoile, cîțiva bulevardieri reputați citeau cu avidă curiozitate ziarele de seară.

Și se comenta cu însuflețire acest articol apărut în pagina înaintea a lui „Intransigeant":

O DRAMĂ ÎN LUMEA PARISIANĂ

Dl Henri S..., industriașul bine cunoscut, s-a sinucis azi noapte cu două focuri de revolver în somptuosul palat al uneia dintre cele mai frumoase vedete de cinema.

Drama aceasta rapidă și misterioasă s-a desfășurat pe la orele 3 noaptea, după un supeu oferit de d-ra Régine Asseline unui grup de prieteni.

Dl Henri S... rămăsese ultimul acolo. După primele informațiuni culese de anchetă, nefericitul, care era căsătorit și tată a doi copii, ar fi fost alungat de artistă și, abia ieșit din studio-ul unde avusese loc o discuție violentă, s-ar fi sinucis servindu-se de browning-ul pe care îl purta totdeauna cu sine.

Se pare că orice ipoteză de crimă trebuie înlăturată. Victima era un obișnuit al casei, iar versiunea dramei, furnizată de aceea care a cauzat-o, se pare că nu poate fi pusă la îndoială.

Industriașul, cu tîmpla dreaptă găurită, s-a prăbușit, fulgerător, iar un medic chemat în grabă n-a putut să constate decît decesul.

Poliția a fost înștiințată în zorii zilei. Comisarul a avut la sosire surpriza de a găsi cadavrul lungit pe un pat de trandafiri și de violete desfoiate. D-ra Régine Asseline, care nu se culcase, veghease cadavrul toată noaptea și era înlăcrimată.

Interogată asupra ciudatei puneri în scenă, ea a răspuns că făcuse aceasta pentru a se conforma dorinței dispărutului.

***

André Hardenne, autorul dramatic care citise pasajul acesta cu glas tare, aruncă ziarul cu dezgust și încheie într-un grup care îl aproba:

— Régine asta, ce cabotină!

Erau în jurul lui oameni de lume, ziariști, un romancier, un mare industriaș de parfumuri și un fabricant de automobile, arhimilionar.

Fiecare își dădu părerea asupra binevenitului scandal ce alimenta conversația în amurgul care, altminteri, ar fi fost lipsit de orice interes.

— Ai dreptate, o cabotină lipsită de simț moral, care se pretează la o punere în scenă de un macabru așa de odios.

— Ahtiată după reclamă.

— Chiar cu prețul vieții unui om. Nu-i pasă de nimic, numai să se vorbească de ea prin ziare.

— Și apoi așa ceva costă mai puțin decît pierderea unui colier de perle.

— Ai vorbit de reclamă. Datorită ei, au rămas astăzi o văduvă și doi orfani.

— Da, dar în schimb ia gîndește-te la tabloul pe care îl va publica în suplimentul său „Petit Journal": un pat mortuar cu trandafiri leșinați, stropiți de lacrimi . . .

— Veți vedea că au să fie fotografii și prin magazine! Desigur că a telefonat lui Manuel ca să imortalizeze priveghiul ăsta emoționant.

— Dar de unde vine Régine Asseline asta? Acum trei ani n-o cunoștea nimeni.

— Ba da . . . dar prin localurile de noapte. Și a descoperit în patul unuia dintre amanții săi că are vocație pentru ecran. Mi s-a spus că familia ei era de condiție foarte modestă.

— A fost măritată. Am citit acum cîtva timp un ecou asupra divorțului ei, divorț care a avut loc acum cîțiva ani. Fusese căsătorită cu un biet guguman, îndeajuns de naiv ca să-i dea numele. Făcea parte dintr-o administrație. Ea i-a pus coarne cu toți colegii lui și cu toți șefii de serviciu și apoi, deoarece, în ciuda acestui devotament conjugal, avansarea nu venea îndestul de repede, l-a părăsit pe bărbat ca

să zboare cu aripile-i proprii. Era o arivistă. Scrupulele n-o încurcau și și-a făcut drum.

— Ce virstă o fi avînd?

— Pe puțin treizeci și cinci, treizeci și șase de ani.

— A avut și un copil care nu a trăit.

— Nefericitul, a făcut cît se poate de bine.

— Desigur că n-ar fi fost botezat Desiré.

— A, da, dar la urma urmei e nevoie de curaj și ca să avortezi.

— Domnilor, trebuie să facem mea culpa. Dacă bărbații ar fi mai puțin buni și mai puțin naivi, femeile astea nu s-ar mai procopsi. Și, cu cît sîntem noi mai naivi, cu atît sînt ele mai afurisite.

— La ce milă te poți aștepta din partea unor femei ca Régine Asseline? Au trăit toată viața în belșug.

— Datorită nouă.

— Evident. Au avut dragoste, belșug, și sînt nesătule. Cînd ai fost totdeauna o privilegiată a soartei, pretinzi tot-deauna mai mult. După avere, vrei celebritate cu orice preț . . .

— Chiar cu prețul unui asasinat moral. Un bătrîn care urmărise conversația, fără să ia parte la ea, se adresă unui tînăr snob care asculta de asemenea în tăcere, cu indiferență afectată.

— Dragul meu, mi se pare, dacă nu mă înșel, că anul trecut te lăudai că ai fost amantul Reginei Asseline.

Tînărul aprobă din cap, neștiind ce voia să spună bătrînul.

— Atunci, fiindcă toată lumea o atacă aici, nu simți dorința să-i iei apărarea?

Tînărul schiță un zîmbet blazat.

— Scumpul meu conte, pe vremea d-tale galanteria era donquijotească, dar să nu ne mai cereți astăzi nouă să ne batem cu morile de vînt, chiar cu cele în vîrful cărora Régine Asselin și-a putut arunca scufa. Serios, sînt prea multe. Cît mă privește, nu văd decît un lucru: că bietul Sellier s-a omorît pentru o tîrfă și că ea ar fi putut prea bine să-i acorde ceea ce el îi cerea, căci unul mai mult sau mai puțin nu putea să însemne nimic pentru dînsa.

A UNSPREZECEA NOAPTE

NOAPTEA CARE A UCIS VISUL

O ceață fumurie și umedă aureola becurile de gaz ale Parisului. Caii camioanelor lunecau în zloata caldarimului; automobilele patinau.

La trei după amiază lumea se întreba dacă s-a înnoptat, sau dacă se luminează de ziuă, iar orașul se cufunda în negură și în lenevie duminicală.

În fața unei case impunătoare de pe Avenue Henri-Martin staționa o limuzină confortabilă. În livrea cenușie, șoferul aștepta neclintit la volan.

Deodată poarta grădinii locuinței se deschise și un copil încîntător, de vreo zece ani, trecu trotuarul și se repezi spre mașină, strigind cu bucurie.

O voce gravă îl rechemă la ordine:

— Christian, ești nesuferit. Te-am oprit să faci zgomot pe stradă.

Copilul coborî capul și se înapoie tăcut spre un domn impozant, în vîrstă cam de patruzeci și cinci de ani, cu barbă neagră atenuată de fire albe.

— Bine papa, n-am să mai fac.

Proprietarul limuzinei se opri pentru a face loc familiei să treacă.

Întîi nevastă-sa, ai cărei patruzeci de ani nu păreau să fi renegat încă erorile toaletei de pe vremea tinereții sale provinciale, apoi fiica sa mai mare, portret fidel al mamei, copilă de cincisprezece ani, care se urcă în mașină cu o rigiditate aristocratică. În sfîrșit fiul său mai mic și micul Christian.

Se așezară pe pernele moi, în timp ce șoferul rămînea țeapăn lîngă ușă, așteptînd ordinele.

— La ce cinema mergem?

— Du-ne pe bulevard. Deoarece este duminică și nu am reținut locuri, vom intra unde o să putem.

Mașina porni tăcută, patinînd pe roate.

Mama observă înăcrită, îmbufnată de mai înainte:

— E neplăcut lucru că nu am reținut locuri. Aș fi preferat, în condițiile astea, să rămîn acasă.

— Regret, trebuia să telefonăm. Eu, ieri, n-am avut timp. Știi bine, draga mea, că sînt groaznic de ocupat în

momentul acesta. Am avut săptămîna asta patru ședințe ale Consiliului de Administrație.

Era un om evident foarte prins de afaceri. Părea că le acordă o importanță deosebită. Avea chipul buhăit, așa cum îl au oamenii care au izbutit în viață și, deoarece izbutise, familia îl asculta cu religiozitate. Om al datoriei în primul rînd desigur, el se impusese, fără îndoială, considerației altora, așa cum inspira respect alor săi. Avenue des Champs Elysée se desfășura în fața lor prin puncte luminoase. În Place de la Concorde pneurile schițară un ocol potrivit instrucțiilor circulației. Limuzina pornea pe rue Royale, cînd o ușoară ciocnire îi repezi pe cei dinăuntru unii într-alții.

Un taxi care mergea pe rue de Rivoli și care, patinînd, nu se putuse opri la timp, era cauza micului accident.

Agenții făcură gură, iar gravul proprietar al limuzinei le întinse cartea sa de vizită pe care ei citiră:

JACQUES ASSELIN
Director al Băncii Comerțului și Industriei

Salutară politicoși pe acest stîlp al Creditului financiar al Franței și-și notară adresa lui pentru a da afacerii urmările cuvenite.

După neplăcutul incident porniră mai departe spre bulevarde, nu fără ca Jacques Asselin să fi declarat că toți șoferii „ăștia" tineri merg pe străzi nebunește.

Nu-și mai amintea de un automobil alb care izbea acum douăzeci de ani autobuzele.

După trei eșecuri succesive în fața ghișeurilor închise, părinții și copiii ajunseră la un cinema care afișa o superproducție franceză, a cărei principală interpret °era Régine Asseline.

Deoarece o lojă era disponibilă încă, plătiră cinci bilete și se instalară cu autorizația de a vedea și începutul ședinței următoare.

Un film comic american se termină cu o sărutare grotească, apoi pe ecran fu proiectată fotografia principalilor protagoniști ai „Fiicei Oceanului", superproducția anunțată afară. Și deodată Jacques Asselin tresări în umbră. O figură cunoscută răsărea deodată din negura trecutului.

Ginette . . . mica Ginette, pe care o iubea atît, apărea în fața ochilor uluiți. Își aminti de parfumeria din Rue Mont-

martre și de vînzătoarea frumoasă care acceptase cu un zîmbet luminos și frumos cea dintîi întîlnire.

Revăzu Café de la Paix și Place de l'Opera pe care noua lui cucerire șovăia s-o traverseze dintr-un ultim rest de pudoare. Își aminti de o pereche tînără care făurea proiecte de călătorie în gara Orsay.

A, primăvară frumoasă, beție adorabilă! Jacques închise pleoapele ca să guste și mai mult amintirea însorită a călătoriei la Biarritz. Ce plăcut trăise și iubise în aceste prea scurte săptămîni! Voluptatea plimbărilor nocturne, zmălțuite cu sărutări și cu amoroase destăinuiri.

Oh, zădărnicise totul pentru o stupidă satisfacție de amor propriu!

Și nu tot din amor propriu își ratase viața apoi?

Niciodată, după întîmplarea aceea, nu mai trăise ore așa de îmbătătoare, de pline de fericire . . . de fericirea adevărată pe care o savurezi în doi, inimă lîngă inimă și gură în gură.

Confruntat cu tinerețea sa, Jacques făcea o rapidă trecere în revistă ca să aprecieze la justa lor valoare adevăratele bucurii ale vieții.

Își dădu atunci seama de tot neantul izbînzii sale, de tot banalul fumuriu al vieții de familie ieșită dintr-o căsătorie de conveniență. Ce însemnau considerația altora și banii în comparație cu o escapadă de douăzeci de zile în tovărășia unei amante cu care faci dragoste în tren, pe plajă, pe marginea unui drum, pretutindeni, năvalnic, nesătul?

Jacques își reamintea de alte plecări, prin alte gări, cu o soție afectată, posomorîtă, ce face caz de toate incidentele mărunte din drum, pe care o fată nostimă le primea, altădată, rîzînd.

Mai tîrziu, veniseră copiii, bagajele multiple, greoaie, guvernanta engleză mahmură, înțepată . . . corvezi familiale, nesuferite, în mijlocul cărora un om se degradează și abdică de la viață.

Nu mai sînt în juru-i zîmbete, spontaneități năvalnice, nici buze oferite cu impudoarea adorabilă a sincerității.

În schimb, dineurile protocolare, discuțiile cu bancherii, legiunea de onoare, țigările de foi mestecate la masa verde, sporurile de capital și ieșirile duminicale în felul acesteia de astăzi.

Ginette, draga Ginette, zvînturateca veselă, care zîmbea vieții cu ochi deschiși, frumoși, uimiți . . .

Nu știuse niciodată ce a devenit ea. Frecventînd foarte puțin cinematograful, nu știa că ea se consacrase lui. Nu-și închipuia că are s-o mai vadă, și uite că deodată...

Se schimbase, dar era încă foarte frumoasă. Cei care nu-i cunoșteau vîrsta, nu puteau desigur s-o ghicească. Trupul bine format, păstrase puritatea liniilor, iar Jacques o dezbrăca acum cu o memorie înduioșată și precisă.

Nevastă-sa se întoarse spre el.

— Jacques, ai observat numele artistei acesteia?

Smuls neplăcut din visul său, el făcu un semn negativ, fără să-și ia privirea de la ecran.

— O cheamă Régine Asseline.

— Cum?

— Asseline... curios. Numele nostru, cu deosebirea unei singure litere.

Într-adevăr, Jacques nu dăduse atenție acestui amănunt, care îl bucură nespus. Îi inspirase deci o dragoste așa de mare micii Ginette încît, după douăzeci de ani, ea găsise mijlocul de a face ca frumoasa lor iubire să supraviețuiască. Așadar, se mai gîndea la el. Nu se sfîrșise totul!

O voioșie de multă vreme necunoscută îi puse inima în mișcare. Își înălță spinarea lenevită. Un val de căldură îi urcă în obraji.

Cine-l va împiedica să înoade iarăși legătura pe care o întrerupse altădată? Ginette făcuse publicitate în jurul numelui de împrumut, cu unica speranță că-și va vedea fostul amant, înapoindu-se. Ei bine, fie, deoarece ea îl chema, el va răspunde implorării de dragoste. Voia s-o vadă în chiar seara aceea. Numai de ar fi la Paris!

Nemaiputîndu-se stăpîni, se sculă din fotoliu înainte de sfîrșitul reprezentației.

— Draga mea, scuză-mă, sînt dezolat, dar m-am gîndit că am încă foarte mult de lucru la birou. Voi fi nevoit să vă las. Am să iau masa undeva, lîngă Bursă, și-am să mă duc la Bancă, unde voi lucra pînă tîrziu.

— Poftim, acum nu mai ai odihnă nici duminica: plicticos lucru; o invitasem pe tanti Henriètte la masă și o să se formalizeze dacă lipsești.

Jacques se scuză cu ipocrizie, dar dădu dracului pe tanti Henriétte, masa și toate celelalte.

Este pe bulevard și calcă sprinten. Cum să afle adresa? În cartea de telefon sau în almanahul monden.

Se așeză la masa unei cafenele ca să le consulte. Numele Réginei e în cartea de telefon, și ea locuiește în apropiere de Bois. La naiba, s-a descurcat Ginette. Jacques are o umbră de teamă: poate că ea nu trăiește singură. Ar fi neplăcut, dar prudența și corectitudinea cer în prealabil un telefon. Așteptînd un amant timp de douăzeci de ani, sînt desigur momente cînd nu poți să-i fii la dispoziție.

Jacques se duce să ceară numărul.

O emoție puternică îl cuprinde, făcîndu-l să tremure ca un bătrîn. Receptorul este cît p-aci să-i scape din mînă.

Va auzi un glas care i-a fost nespus de scump și al cărui farmec îl simte cu anticipație, din nou, după douăzeci de ani de egoistă nitare.

— Alo . . .

— Alo . . .

Dar îi răspunde o cameristă.

— Domnișoara este acasă?

— Nu, domnule . . . dar cine întreabă?

— Un impresar; pentru o afacere de cinema cît se poate de importantă. Am nevoie de un răspuns urgent.

— Domnișoara se va înapoia probabil după masă, pe la orele 10. Dacă domnul vrea, să telefoneze din nou . . .

— Bine, mulțumesc.

Jacques lasă receptorul, tulburat. Întîrzierea îi aține nerăbdarea, dar gîndul că Régine e la Paris îl însenînează puțin, căci i se pare deodată că singura-i rațiune de a fi, de acum încolo, e de a o regăsi pe aceea pe care a iubit-o așa de mult. Inima-i adormită își va lua o revanșă strălucită. Voința publică exprimată de Régine, și a cărei emoționantă semnificație numai el o poate înțelege, nu-i oare chezășia reînvierii la care nu se aștepta? Se înfioră gîndindu-se că, pe nesimțite, mergea spre bătrînețe fără împotrivire.

Acum Jacques mănîncă la repezeală cu speranța, grăbindu-se, că astfel timpul o să treacă mai repede, dar, după ce a dat cafeaua peste cap, nu mai are ce face și, în fața lui, se întind mai mult de două ore ca să-și retrăiască trecutul.

. . . Biarritz . . . Camera de hotel unde Ginette, profund jignită de trădarea lui, l-a părăsit lăsîndu-l buimăcit și crîncen pedepsit.

La început el nu voise să creadă într-o plecare definitivă. Își închipuise că ea se va înapoia după cîteva ore, după cîteva zile. Dureroasă incertitudine, care îl torturase în cele trei săptămîni cît rămăsese singur cu nădejdea, în fiecare

zi înșelată și micșorată, că o va vedea pe Ginette revenind. Și apoi fusese nevoit să se resemneze în fața evidenței. Visul cel frumos se sfîrșise.

Jacques călătorise șase luni ca să uite, șase luni de singurătate și de gelozie neputincioasă.

Se mira, după ce suferise atîta, că a izbutit să uite și, în plenitudinea egoistă și tihnită a maturității, regreta uneori suferința pe care o blestemase atîta altădată.

Biata liniște a inimii sale îi apăru ca o decădere. Jacques simți cu spaimă că viața se desprindea de el. Se gîndi la perechile nenumărate, tinere și îndrăgostite, care populau lumea cu cei douăzeci de ani triumfători ai lor. Trăiau în afară de el, fără să se ocupe de el, fără să-i invidieze iluzoria importanță pentru care lui îi trebuiseră cincisprezece ani s-o cucercască. În timp ce el începea să invidieze copiii nepăsători, bogați cu singura lor iubire, care se plimbă doi cîte doi, extaziați, fără să ceară mai mult ceasului care trece...

Și cînd te gîndești că el crezuse, lucrînd, că și-a amplificat existența și că i-a dat un scop.

Toate acestea pentru a observa într-o clipită că singurul adevăr în lumea aceasta este să te plimbi în crîngul înflorit, alături de o fată frumoasă.

* * *

Pornise pe jos spre avenue du Bois pentru a-și calma enervarea, și mersе pînă la lac.

Cînd reveni la Porte Dauphine, observă cu bucurie înfrigurată că ceasul său arăta în sfîrșit orele 10.

Desigur că Ginette se înapoiase și că el putea să-i telefoneze cu șansa de a o găsi la capătul firului.

Dar șovăi. Ce ar fi putut să-i spună? Prevenind-o că vine, nu va zădărnici toată plăcerea surprizei?

Și, deoarece nu se afla nici o cafenea prin împrejurimi, Jacques porni spre locuința amantei de demult.

Acum, cînd se afla așa de aproape de ea, se zorea mai puțin.

* * *

O cameristă îi răspunse, vizibil încurcată:

— Nu știu... nu sînt sigură dacă domnișoara s-a înapoiat.

— Spune-i că e vorba de o afacere foarte importantă.

Fără măcar să-l întrebe de nume, camerista se depărtă ca și cum era sigură dinainte de răspunsul pe care-l va aduce. Într-adevăr, în clipa următoare, ea se înapoie și declară că stăpîna nu poate să-l primească.

Dezamăgit, Jacques nu se hotăra să se depărteze din fața fetei care îl privea cu stăruința stingheritoare a servitorilor care așteptau să pleci după ce ți s-a dat pașaportul.

Pentru a-și da seama de influența pe care o putuse păstra asupra amintirii Ginettei, el voi să încerce o experiență și scoase din portefeuille o carte de vizită.

— Dă-i asta domnișoarei Asseline și spune-i că m-aș bucura foarte mult dacă aș fi primit.

Camerista învirti cartonul între degete cu aer încurcat.

— Domnul să nu se supere, dar îmi închipui că e degeaba . . .

Jacques socoti că Ginette se afla într-o societate plăcută și că dăduse ordin să nu o deranjeze nimeni. Dar, din amor propriu și, de asemenea, din gelozia trezită brusc, el repetă rugămintea cu tonul unui ordin indiscutabil.

— Te rog să faci ce-ți cer. Nu plec de aici înainte de a fi primit un răspuns precis.

Nu avea oare asupra aceleia pe care o iubise drepturi mai vechi decît toți cei care se putuseră apropia de ea de atunci încoace? Căuta, în momentul de a fi primit, să și-o imagineze așa cum ea putea să fie după douăzeci de ani de despărțire.

Schimbată? Fără îndoială. Cinematograful o fiata poate. Avea desigur patruzeci de ani împliniți. Eh, nu erau prea mult pentru o femeie cu aparență încă tînără, așa cum ea părea să fie pe ecran.

Și, la urma urmei, ce avea el să-i ceară? Nu numai trupul ei, dar și voioșia frumoasă de demult.

Camerista se înapoie plină de o uimire respectuoasă pentru necunoscutul privilegiat.

— Domnul este rugat să mă urmeze . . .

Jacques urcă triumfal un etaj. Era sigur că-și va lua locul de altădată, dar cu mai multă înțelepciune și experiență.

* * *

La început nu înțelese. Ochii, surprinși de penumbră, nu puteau distinge contururile încăperii în care fusese adus.

Un parfum subtil, pe care nu-l cunoștea, îl năpădea cu

un farmec ciudat. Ce bizară idee să-l oblige să aştepte în salonaşul acesta ale cărui mobile chinezeşti erau abia luminate de două minuscule lanterne, dintre care una agăţată în tavan iar cealaltă aşezată pe o masă scundă.

Poticnindu-se de un fotoliu cu rezemătoare complicată, Jacques luă hotărîrea cuminte de a se aşeza, ca să se familiarizeze cu semiobscuritatea care îi luase ochii.

Vizitator corect, îşi puse pălăria pe genunchi şi examina cu discreţie obiectele şi bibelourile, pe măsură ce ele se precizau.

Dar se întreba cît timp îi va mai pune la încercare Ginette-Régine răbdarea, înainte de a-l admite în prezenţa ei.

O ameţeală uşoară îl făcea să piardă noţiunea minutelor care se scurgeau. Îşi simţea mintea şi trupul într-o stare de buimăcire agreabilă, dar oarecum artificială, şi nu-şi explica motivul. Aceasta fiindcă se simţea aşa de aproape de femeia pe care o rîvnea, într-o încăpere în care ea venea desigur în fiecare zi?

Un sfîrîit aproape imperceptibil îi atrase luarea aminte. Întorsese capul spre lampa mică, scundă, care se afla într-un colţ.

Şi deodată avu o impresie penibilă. Bănui în budoarul vătuit cu umbră şi tăcere o prezenţă umană, şi o mică zguduire fizică îl înştiinţă că o privire stătea fixată asupra lui.

Atunci, uşor înspăimîntat, Jacques se ridică şi nu-şi putu reţine o exclamaţie. Aici, în faţa sa, o femeie stătea întinsă pe un divan. Ca o vedenie care ţîşneşte din neant, formele ei se precizau, căpătau relief şi culoare. Era înveşmîntată într-o rochie lungă, albă, şi, în ciuda exclamaţiei nedumerite a musafirului, stătea nemişcată şi mută.

Încurcat, Jacques nu mai îndrăznea să-o privească: o recunoscu îndată.

— Ginette . . .

Emoţia îl zguduia, dar chemarea sa n-avu nici un ecou. Chipul impasibil al celei ce se afla în faţa lui nu trăda nici un sentiment, nici chiar cea mai mică uimire. N-ar fi putut să afirme că ea l-a auzit sau nu. Continua să-l privească, dar ca şi cum ar fi fost surdă şi insensibilă.

— Ginette, nu mă recunoşti?

Ea făcu un semn cu capul. Cuvintele i se păreau desigur de prisos.

Atunci Jacques înţelese tîlcul acestui mutism şi al salonului tenebros în care plutea o mireasmă ameţitoare.

Ginette fuma opium.

Sfîrîitul pe care-l auzise venea din pipa lungă de bambu în care se consuma un grăunte de drog.

Jacques se apropie cu inima svîcnindă, s-o vadă mai bine pe aceea care simboliza toată bucuria tinereții sale.

Era frumoasă încă, dar ce paloare pe trăsăturile sale subțiate. Privirea fixă își pierduse toată vioiciunea . . . toată vitalitatea.

Jacques Asselin nu mai putea să suporte impresionanta tăcere.

— Ginette . . . de ce nu-mi spui nimic?

Se întreba dacă nu cumva opiul o făcea să nu-și dea seama de realitate. Desigur că el i se părea un personaj insesizabil al visurilor ei, plăzmuit în palele de fum.

Dar ea se sculă cu un efort în cot și, cu o voce obosită, imperceptibilă aproape, murmură:

— Nu spun nimic fiindcă n-am ce-ți spune.

— Nu te bucură deloc faptul că mă revezi?

— Nu.

— Atunci de ce m-ai primit?

— Deoarece credeam că o să-mi facă plăcere.

Jacques schiță o grimasă îndurerată și încercă să ia mîna Ginettei. Ea nu-i îngădui.

O tulburare profundă crispă nervii vizitatorului. Gîndul că fusese spionat timp de cîteva clipe de femeia indiferentă, enigmatică, îl paraliza și-l făcea să simtă chiar și zădărnicia invocării amintirilor unui trecut care i se părea deodată spulberat.

— Dar d-ta, deoarece ai stăruit să mă vezi, ai ceva să-mi spui?

El își învîrtea pălăria în mînă. Nu era zadarnică orice convorbire?

— Ginette . . . Régine . . . Am văzut din întîmplare într-un film că ai adoptat un nume care semăna cu al meu. Mi s-a părut că desprind în alegerea ce-ai făcut dorința d-tale de a perpetua amintirea dragostei noastre. M-am înșelat, probabil.

— Nu. Nu te-ai înșelat, căci d-ta ai fost singurul om pe care l-am iubit.

El zîmbi, fericit și orgolios.

— Cele ce-mi spui mă bucură nespus.

— N-ai de ce.

— Nici eu, Ginette, nici eu n-am încetat să te iubesc, dar nu știam ce-ai devenit. A trebuit să vină întîmplarea aceasta, și am alergat într-un suflet. Mă gîndeam că asta e dorința d-tale.

Ea îl exprimă cu o stăruință al cărei tîlc el nu-l înțelese, și Jacques își îngăimă speranța puerilă a reluării legăturii lor după douăzeci de ani de despărțire.

— Ginette, dacă ai vrea, totul ar putea să reînceapă; deoarece ne regăsim, fericirea noastră nu a murit. Nu depinde decît de noi s-o reînviem.

Drept orice răspuns, o lacrimă apăru pe pleoapele Ginettei.

Jacques își crezu cauza cîștigată.

O mustrare afectuoasă și banală îi veni pe buze.

— De ce te-ai apucat să fumenzi opium? E foarte vătămător și-ai să-ți pierzi sănătatea.

Nu observă o strîmbătură de ironică milă.

— Te voi ajuta să renunți la obiceiul acesta rău. Cum de te-ai dedat viciului? Din curiozitate? Ca să te consolezi?

Vorbea ca un burghez unei copile bolnave. Ginette simțea pentru el și pentru neînțelegerea lui o milă disprețuitoare. La ce bun să explice acestui strigoi, acestui străin, toate suferințele ei, tot ceea ce avea de uitat?

— Liniștește-te, nu fumez decît rareori și puțin. Nu sînt o intoxicată. Dovadă că nu caut nici compania altor fumători și nici să fac adepți. Dar trebuie să-mi petrec timpul . . . Mai cu seamă orele triste.

— De acum încolo, Ginette, nu vei mai cunoaște ore triste.

Ea se ridică ceva mai mult, ca să-l examineze și mai bine pe nepoftitul care formula proasta pretenție de a reintra în viața ei pentru a-și regăsi, ca și cum ar fi fost ceva foarte firesc, locul pe care îl putuse ocupa în tinerețea lor, și ca și cum de atunci nu se petrecuse nimic.

Și, cu o dureroasă amărăciune, cu o crudă constatate, contemplă figura buhăită a vechiului amant. Regăsea cu greu, dinapoia trăsăturilor îngrășate și sub barba anonimă, pe cel din care ea făcuse tovarășul mistic al vieții sale întregi.

El îngenunchease în fața ei, cu umerii greoi și prea lărgiți, cu gîtul deformat de peri și de grăsime.

— Ginette, dragostea mea, am revenit și trebuie să mă păstrezi. Amintește-ți de Biarritz. Închipuiește-ți că timpul

n-a trecut și că ne regăsim împreună pentru o noapte de dragoste frumoasă . . .

Se delecta cu jalnica-i speranță. Ginette izbucni într-un rîs de dementă.

— A, frumoasa noapte de dragoste pe care mi-o oferi! Ce cap am face mîine cînd ne-am trezi . . . Ești oare sincer sau tulburat de dorința reînsuflețită pentru o seară așa de mult, încît ți-ai pierdut judecata? Ceea ce a murit, bietul meu prieten, nu mai poate reînvia, — și tinerețea noastră e aceea care a murit. De a mea nu-mi pasă. Nu mai aveam nevoie. Dar a d-tale . . . O, de ce ai venit?

Uluit de violența neașteptată a Ginettei, el se ridică și se depărtă de ea.

— Da, pentru ce ai venit? În fiecare zi te aflai lîngă mine, iar acum n-am să te mai pot vedea niciodată așa cum rămăseseși în amintirea mea. Venind să mă revezi, ai ucis singurul tovarăș care îmi rămînea.

Zguduită de o criză nervoasă, cufundată într-o deznădejde cumplită, Ginette își plîngea viziunile spulberate.

— Pleacă. Nu vreau să te mai văd. Și cînd mă gîndesc că o să-mi apari de-acum încolo așa cum ești . . .

Înspăimîntat, dezmeticit și conștient că a zdrobit un vis frumos, Jacques se vedea și el într-adevăr așa cum devenise. Îmbătrînit, încovoiat, se îndreptă spre ușă înțelegînd că într-adevăr se asasinase singur.

Și, în momentul cînd el ieșea, Ginette se prăbuși pe divan în prada unei dureri nețărmurite, hohotind cu o zvîcnire de mîhnire și ură:

— Nimic . . . N-au să-mi lase nimic . . . Nici măcar o amintire frumoasă.

A DOUĂSPREZECEA NOAPTE

NOAPTEA FĂRĂ URMARE

Folosindu-se de neatenția invitaților, Régine ieși să se răcorească puțin în balconul vilei sale.

Noaptea aceasta smintită de septembrie anunța o toamnă timpurie. De pe plaja umedă, sclipitoare, larg descoperită de un reflex puternic, se ridica o pîclă pătrunzătoare.

Valurile depărtate se dantelau, între doi nouri, cu o spumă albăstruie. Din cînd în cînd un far mătura și atenua luminile din Deauville și Trouville, care clipoceau de-a lungul coastei.

Dar aerul era încă plăcut, deși foarte pătrunzător. Régine, care se rezema de balustradă, fu nevoită să-și apere părul cu o mînă ca să nu-i fie fluturat de vînt.

Un zbîrnîit de sonerie la poarta grădinii o făcu să tresară. Era el?

Spusese cameristei:

— Indiferent de momentul cînd Dl. Fred va veni, înștiințează-mă discret și du-l în budoarul meu.

Numără pînă la cincizeci . . . pînă la o sută . . . Subterfugiu ca să înșele clipele ce trec prea încet.

Nu era el.

Zîmbi cu o silă ironică. De opt zile îl aștepta pe Fred. De ce ar veni el în seara aceasta mai degrabă decît într-alta? Dar o să vină înainte de a se înapoia la Paris?

Își contemplă, prin ușa balconului, cu o uimire subită, invitații.

Cum de se putuse obișnui să primească și să-i suporte pe toți indiferenții ăștia care se agitau în salonul ei și care, treptat-treptat, se insinuaseră în intimitatea ei?

De-a lungul celor șase veri consecutive pe care le petrecuse în vila cumpărată din capriciu, tolerase lenta insinuare a necunoscuților dornici de relații balneare.

Pe plaja mondenă dar burgheză, venirea ei fusese primită cu o curiozitate bănuitoare. Un fel de francomasonerie a averii și a obișnuinței îi lega pe proprietarii tuturor vilelor.

La început ei nu admiseseră sosirea neașteptată a vedetei ecranului, ale cărei intenții nu le cunoșteau.

Acum nu mai admiteau ca ea să rămînă deoparte. Deoarece trăia retrasă, și deoarece era bogată, veniră cu chete rituale, să-i ceară ajutătoare pentru săraci. Apoi i se ceru să-și dea concursul la o serbare de binefacere, locală.

Fusese asaltată de cucoanele caritabile. I se impuseseră ceaiuri, partide de bridge, recepții.

Și deoarece aștepta făptura dragă, Ginette se înspăimîntă de figurile caricaturale care defilau pe dinaintea ochilor.

Ce de bătrîni și mai cu seamă ce de femei sfîrșite în jurul ei! Reuniunea lor cristaliza deodată vîrsta mijlocie a relațiilor sale. Observă că tineretul, cu care spera să-și înveselească serata, nu răspunsese la apelul ei.

Şi înţelesese semnificaţia tacitei indulgenţe care-i descuraja chiar pe cei mai bănuitori să-i reproşeze trecutul.

Hotărît, va vinde casa şi va renunţa să mai vină aici, pe plajă.

Nu pentru prima oară lua hotărîrea asta, iar la anul desigur va veni din nou pentru a se înconjura, mai mult şi în mod mai periculos, de respectul unanim al persoanelor cu greutate din această sucursală a foburgului Saint-Germain şi a Monceau-ului.

Deoarece aici se afla Fred.

Se revăzu, îngîndurată, în balconul acesta cu cîţiva ani mai înainte. Citea lungită într-un fotoliu.

Era înfăşurată într-o rochie albă, iar briza marină însufleţea strălucirea tenului ars de soare. Era frumoasă. Toţi bărbaţii care treceau pe dinaintea ei, pe plajă, îi strigau aceasta, cu o privire furişă sau prelungă.

Un adolescent aproape un copil, veni în goană pe nisipul prăfuit. Venea de la clubul de tenis, iar muşchii mlădiaţi de exerciţiu îi rotunjeau umerii tineri sub pulovărul pe care îl purta. Frumuseţea fină şi regulată a chipului său era surprinzătoare. Avea, cu mai multă distincţie, profilul care asigură succesul junilor din Los Angelos.

Régine se surprinse fixîndu-l pe trecătorul acela care degaja o aşa de strălucitoare tinereţe şi o aşa de atrăgătoare voinţă de a trăi.

Băiatul acela !

El se întorsese spre ea şi, bănuind efectul măgulitor pe care-l producea, îi răspunsese cu o privire cutezătoare.

Într-o zi, cînd nu avea ce face, ea se dusese să ia ceaiul la clubul de tenis şi să asiste la finalele campionatului anual. Prea frumosul adolescent disputa ultima partidă şi, ca să-i afle numele, Régine consultase afişul.

Apoi îl revăzuse. La biserică, în timpul inevitabilei slujbe duminicale, la fregatele din luna august, la Cazino.

La ea.

Era fiul unui om de afaceri, veros, care nu putea fi văzut decît la începutul şi la sfîrşitul vacanţei. Fred trăia cum vroia, emancipat de o mamă oxigenată care îşi dăruia rămăşiţele frumuseţii celui dintîi venit, aşa cum conducătorul unui bar distribuie obiecte de cotillion, nădăjduind că cineva se va distra cu ele.

Fred. Îşi trecuse bacalaureatul.

Dar în anul următor nu mai era copil. Acum avea cu șase ani mai mult decît atunci.

Régine avea de asemenea !

*
* *

De opt zile el nu venise. Își distila absențele, fără să le anunțe de mai înainte, cu o cruzime calculată și rafinată.

Régine părăsi terasa oftînd. Nu putea să-și lase invitații prea mult în părăsire.

Un val de căldură, de fum și de cuvinte întretăiate îi vîjîi în urechi. Își reluă rolul de gazdă, organizînd mesele de bridge.

— Dar ai să joci și d-ta, scumpă pritenă, nu e așa ?

Nu simțea nici o poftă, dar dacă musafirii aveau nevoie de un al patrulea . . . Fu acaparată de un grup flecar de cucoane îmbujorate. Atunci nepăsarea sa o neliniști. Ceața care o biciuise devastase desigur amestecul savant dozat și etalat al rujului și al cremei de pe obraji. Gîndul acesta nu o mai părăsi și o făcu să dea atenție senilelor considerații ale unui magistrat la pensie, deoarece acesta se așezase cu spatele dinaintea oglinzii.

Régine reteză convorbirea după ce verifică necesitatea reparării imprudenței sale ieșiri în balcon. Dar fu nevoită să se întrețină cu unul și cu altul, neputîndu-se eschiva.

La interlocutoarele sale nu vedea decît un gît sbîrcit, un piept veșted, o labă de gîscă în colțurile ochilor.

Și se depărta cu impresia stăruitoare, ca o migrenă în ceafă, că se afla mereu dinaintea unei oglinzi.

— Scumpă prietenă, d-ta, a cărei frumusețe este inepuizabilă, n-ai să refuzi obolul d-tale Domnului Părinte care va veni în curînd chiar aici — mi-a făgăduit — ca să facă o mică partidă.

Oh, să renunțe la considerația care o înfășoară ca un lințoliu ! Să răpească o secătură tînără !

Căci altfel n-ar putea fi calificată această nebunie.

Ei da, era la vîrsta secăturilor tinere. Niciodată totuși pînă atunci, nu-i trecuse prin minte că anul nașterii unui amant poate avea asupra ei vreo importanță . . .

Să-l ducă departe ! Să-i abandoneze pe toți oamenii ăștia, a căror vîscoasă fidelitate niciodată n-o căutase.

Și apoi, într-o zi — apropiată poate ! — să moară frumos, într-o țară departe. Să facă o excursie lungă cu vaporul și

să se arunce într-un ocean. În ceasul arzător cînd soarele se răsfrînge în valuri și cînd ochii fixează scînteierile lui cu amețeală grea.

După o ultimă dezmierdare, să-l lase pe tînărul amant zdrobit, cu pleoapele închise, cu un zîmbet pe buze. Așadar, trăind pentru amor, să moară prin amor, mai înainte ca el s-o părăsească. Să scrie pe o filă albăstruie: Adio! Tu ai fost cea din urmă și cea mai frumoasă rază a amurgului meu. Păstrează amintire despre mine. Nici o femeie nu va ști să te iubească așa cum am știut eu".

Să facă gestul acesta întrucîtva teatral, dar patetic. Să lase astfel un ultim, un sublim regret pe care nimic să nu-l poată șterge.

— Scumpă doamnă, dați-mi voie să vă prezint pe mătușa mea, d-na de Forsanges, văduva consilierului de Stat. Puteți să vorbiți tare. Este cam fudulă de ureche.

Régine abandonează visul și privește o piele tăbăcită, o bărbie ca un galoș.

A, nu, nu, totul, — dar asta nu.

Va fugi!

* * *

Camerista îi dă de înțeles, printr-o frază discretă, că cineva o așteaptă. Inima îi zvîcnește. Își rotește privirea și nu-și poate opri un zîmbet gîndindu-se la capul pe care îl vor face toate căzăturile acestea dacă Fred va accepta să plece cu ea în puterea nopții . . .

În garaj e un automobil. Șoferul așteaptă ordinele. Două valize, și vor porni la voia întîmplării. A, ce noapte frumoasă o să-i aștepte! De multă vreme Régine n-a avut un sentiment de bucurie așa de odihnitoare. Se miră că nu s-a gîndit mai devreme la o soluție care să împace exclusivismul și setea-i de schimbare. Și, cu o impresie de fericită destindere urcă oarecum gîfîind scara care o duce spre camera și budoarul ei.

Fred se plimbă în lung și în lat. Este posomorît. E în smoking și fără pălărie. Ploaia i-a udat părul.

De ce, de o săptămînă, n-a mai venit? Datorită cărui răutăcios capriciu?

Are ochii încercuiți, revelatori în chip impertinent. Ei nu-i trece prin minte să-i facă vreun reproș, dar spune cu elan, indulgentă, maternă:

— De unde vii fără pălărie și fără pardesiu? Ce imprudență ! Pari foarte obosit, Fred. Nu ești așa de tare, și faci rău că te surmenezi.

Cu mîinile în buzunare, el o măsoară ironic și-i spune:

— A, nu este momentul, te rog. Fără scene de gelozie.

Tonul și răspunsul o îngheață. Îl simte agresiv, sigur pe el, gata să facă rău. De ce? Așa procedează el desigur cînd vrea să evite o explicație.

— Ia loc, Fred.

— Am văzut jos că ai o mulțime de babalîci. N-aș vrea să-ți răpesc plăcerea de a sta cu ei. De altminteri, am venit numai în treacăt.

— Nu te ocupa de nimeni. Sîntem singuri.

— Cînd mă gîndesc că era cît p-aci să intru în salonul tău . . .

Ea se simte oarecum ridicolă că a fost surprinsă într-o atare tovărășie, dar în curînd vor rîde amîndoi gîndindu-se la spaima invitaților.

Dar, în primul rînd, se impune să-l calmeze pe Fred. Gîndul la ce vor spune musafirii care o așteaptă nu ușurează introducerile cu care ea este obișnuită. Nu pentru întîia oară vine el burzuluit ca un arici, îngîmfat de un nou succes. Se tolănește în fotoliul scund și confortabil pe care îl preferă. Cînd își aprinde țigara, schițează o grimasă care-i descoperă caninul superior din dreapta, prevestitorul unei furtuni.

Cînd Fred pune la cale o infamie, se gargarisește cu ea de mai înainte, așa de mult, încît nu e capabil să o mascheze. Régine, șireată, simte ciocnirea și o atenuează.

— Uite, vezi, dacă ai fi venit mai repede ți-aș fi dat portțigaretul de aur care-ți plăcuse la Deauville, dar acum nu-l mai capeți.

El nu are timp de pierdut, și cere cu o strălucire de lăcomie în ochi:

— Să-l văd.

Ea se duce în camera ei și revine cu darul. El îl înhață, îl cîntărește în mîini.

— Idiot lucru, mi-ai pus inițialele pe el. Dacă aș vrea să-l vînd, ar trebui să mă mulțumesc cu jumătate preț.

Porțigaretul dispare în buzunar. Régine n-a tresărit. Desigur că e obișnuită, căci nu simte nici măcar acea strîngere de inimă care îi făcea așa de rău ori de cîte ori, la începutul aventurii lor, Fred o trata fără menajamente.

El nu înțelege bucuria aproape maternă, resimțită de ea, cînd îl copleșește cu daruri. Plasă, cravată, ciorapi, cămașă . . . ea îl poate cîntări de sus pînă jos. L-a îmbrăcat din creștet pînă-n tălpi.

Dar Fred socotește că ea ține să-l cumpere, atîta tot, și, ca bun negustor al tinereții sale, aplică legea cererii și ofertei.

— Știi că aseară, dansînd „blues", bătrîna Rossbach-Lévy mi-a oferit cinci bancnote pe lună dacă aș vrea s-o onorez cu favorurile mele o dată pe săptămînă.

Dar Régine nu înțelege desigur să fie pusă în aceeași balanță cu bătrîna Rossbach-Lévy. Cu o candoare sinceră, ea face distincție între aceste propuneri cinice și darurile sale.

Fred este lipsit de simț moral. Ea știe, regretă, dar îi acordă, este firesc, o anume sinceritate.

Ușuratec, svînturatec, da, obișnuit cu expedientele de către un părinte fără scrupule. Dar a profita nu înseamnă a te vinde. Fred nu este un profesionist, ci întrucîtva un amator . . . E o nuanță.

O nuanță mai măgulitoare pentru aceea care permite acest profit decît pentru Fred.

Evident, în timpul „călătoriei lor" va plăti ea. Dar, la urma urmei, lucrul este foarte firesc. Micuțul n-are mijloace și, din moment ce ea își oferă o fantezie costisitoare, este datoare s-o plătească.

Este pe punctul de a vorbi dar, cu o frază, el îi încremenește cuvintele pe buze.

— Vai, ce ofilită ești astă-seară.

Lovitura a nimerit de data asta în plin. Ea tresare și-și amintește că nu s-a „aranjat". Ca o femeie căreia i se spune că arată rău, se decolorează și mai mult, iar fardul se cojește pe obrajii îmbrobonați.

Dar de ce astă-seară, tocmai în astă-seară, se amuză el ofensînd-o? Régine scoate repede oglinda și se pudrează din nou.

— Parcă ai fi plîns.

Ea se privește cu spaimă. Ofilită . . . da, acesta este cuvîntul groaznic care exprimă realitatea. Hotărît lucru, oboselile serii nu-i mai priesc.

El stăruie fără de milă:

— Acum ai face mai bine să-ți vopsești părul în blond. Negrul nu te mai prinde.

Ea nu răspunde. E pe punctul să-şi piardă cunoştinţa, dar el o îndeamnă să se examineze mai departe, examen pe care îl călăuzeşte ca diletant. Şi o examinează pentru a o înjosi şi a o domina mai mult.

— Ca şi cu decolteul tău. Nu ştiu de ce te încăpăţinezi să arăţi „toate astea". Vine un moment cînd sînt avantajoase mînecile lungi şi rochiile care fac siluetă.

Ea ar vrea să se scoale, să plece, dar ofensa nu o mai biciuieşte. El o surprinde şi nervii o trădează.

Rămîne. De ce? . . . Se uită prostită la copilul obraznic care se amuză de ea. Ar vrea să-l convingă că greşeşte. E cu neputinţă ca el să fie sincer. A şi făcut aluzii la deosebirea de vîrstă dintre ei, dar pe un ton de glumă.

O altă raţiune îl îmboldeşte în noaptea asta. Ea simte nelămurit că el a găsit într-altă parte ceea ce ea ar voi zadarnic să-i mai dea.

O, nu atît dezmierdările lui Fred, cît prezenţa lui îi era necesară. El era oarecum replica unei scene pe care ea voia s-o joace încă, deoarece, în ciuda neliniştilor şi năzuinţelor ei secrete, nu putuse obţine de la viaţă dreptul de a juca altă scenă decît aceasta.

Fred rînjeşte şi vrea să-şi ridice izbînda infamă la înălţimea unei opere de justiţie.

— Hm, tu suferi, biata mea bătrînică . . . Pînă acum erai deprinsă să-i faci mai mult pe alţii să sufere . . . Se pare că unii s-au sinucis pentru o dezmierdare a ta şi că Doamna nu voia să ştie de nimic. E nostim, nu? Tocmai că mi s-a povestit întîmplarea aceasta ieri . . . Fiecare la rîndul său . . . Mă bucură gîndul că destinul îmi rezervă bucuria de a răzbuna pe toţi nenorociţii de care tu ţi-ai bătut joc pînă acum.

Duşmănos, cu atît mai aspru cu cît duşmănia sa era neîntemeiată, el continuă:

— Şi apoi, vrei să-ţi spun Régine? Ei bine, eu am întrucîtva un suflet de femeie . . . şi mă răzbun de asemenea personal . . ., da, da, personal . . . Nu, nu căuta, nu mi-ai făcut nimic. N-ai fi avut curajul. Mă răzbun dinainte pe femeile care mă vor face să sufăr mai tîrziu.

Ea întinde braţele înainte, cu un gest de implorare sau pentru a nu se clătina, dar Fred calculează de la distanţă rezultatul unei tirade pe care desigur a pregătit-o din ajun, din momentul cînd fiica unui multimilionar l-a invitat să rupă brutal cu orice legătură ca să-l ia de bărbat, fără riscul de a se ciocni de o metresă stingheritoare.

De aceea, nevoind să aibă bătăi de cap, el și-a anunțat prietenii, glumind, la bar, că a pus la cale o strașnică ruptură.

***

Fred a plecat. Régine s-a prăbușit pe o sofa, leșinată. Apoi își revine în fire și-și reamintește coșmarul. Așadar, s-a sfîrșit și cu ea. Uite cu ce iluzii a trăit timp de un an. Își mai acorda totuși cîteva luni. Atît cît să facă o călătorie frumoasă pe ocean, să moară frumos... pentru a lăsa o amintire sublimă...

Dar a așteptat prea mult. A lăsat să treacă ora fără să-și poată da seama, și deșteptarea e groaznică.

Intră în cameră, izbindu-se de mobile.

În sertarul noptierei este un revolver. Ca o somnambulă, se îndreptă spre arma liberatoare.

Browningul este încărcat și Régine a trăit prea mult.

***

Să mori sub razele soarelui, lîngă un amant care te va plînge, este un sfîrșit foarte frumos.

Dar să mori la vîrsta ei pentru o pușlama care te-a părăsit, e urît, e ridicol.

La vîrsta ei! Ciudat. Din cauza vîrstei voia să dispară și iată că din cauza ei renunță.

Camerista bate în ușă.

— Toată lumea o reclamă pe doamna... Îmi permit...

— Da, spune-le că vin.

O bătrînă coboară scara. Lumea din salon îi observă figura descompusă.

— Sînteți bolnavă?

— Nu, nimic... o indispoziție ușoară.

Trei jucători o așteptau tocmai la o masă, iar printre ei văduva cam tare de ureche a consilierului de stat, și preotul.

Régine se așează ca un automat în locul pe care îl va ocupa de acum încolo. Este ca un biet suflet smuls brusc din viață și care coboară în regatul morților examinîndu-și noii tovarăși.

Supusă bate cărțile care i s-au întins și, întorcîndu-se spre preotul cu mîini unsuroase:

— Domnule părinte... e rîndul dv.

VIEȚI ȘI DESTINE

Iată o colecție menită să ne ofere cele mai palpitante romane dintre multele în care omul este pus în cumpănă cu soarta sa.

O colecție care se adresează în primul rînd tinerilor — băieți și fete-ajunși la pragul de unde pornesc căile pe care pot să-și croiască viața. Iar viața noastră nu este altceva decît un drum asumat: *un drum pe care oricine trebuie să-l străbată convins că înălțarea sau decăderea omului se află în firea sa și în puterea de a rezista pînă la acel capăt de timp de unde intervine* înțelegerea.

« Soarta bună însoțește pe acela care își cunoaște propria sa inimă », ne învață un străvechi aforism egiptean. Și ce poate fi mai drag inimii omului decît O CARTE, *mai ales cînd aceasta îl ajută să-și cunoască* propria sa inimă.

Este și ceea ce încearcă să facă editura noastră inițiind această colecție. Printr-o riguroasă selecție a cărților pe care tinerețul din zilele noastre n-a avut cum să le cunoască, vom aduce în fața ochilor și judecății sale personajele celebre și controversate, a căror existență dramatică, spirit de aventură sau pasiune îi pot oferi nu numai surse de meditație, dar și de delectare.

12 NOPȚI DE DRAGOSTE — douăsprezece momente de cumpănă și tot atîtea experiențe din viața unei femei. O carte la fel de atrăgătoare și instructivă, atît pentru femei cît și pentru bărbați.

O carte care ne inculcă înțelepciunea de a nu socoti pe nimeni păcătos, fără a-i cunoaște în determinările ei.

Căci, așa cum se poate constata și din povestea eroinei noastre, nu o dată, un simplu cuvînt, sau un gest aparent nesemnificativ, poate înălța sau nărui o mare iubire; iar bărbatul care nu înțelege că nu există comoară mai prețioasă decît o femeie care-i împărtășește soarta trebuie lăsat să-și poarte povara propriei mediocrități, chiar dacă e poleită cu aur.

ISBN 973-95351-0-0

Lei 60